

Az idomított férfi

"Ezt a könyvet azoknak ajánlom, akikről nem esik szó benne: annak a néhány férfinak, aki nem hagyja magát idomítani, annak a néhány nonek, aki nem adja el magát - és azoknak a szerencséseknak, akiknek nincs piaci értékük, mert túl öregek, túl csúnyák vagy túl betegek.

A rabszolgák boldogságáról

A citromsárga MG farolni kezd. A volánnál ülo fiatal no kissé merészen megállítja, kiszáll és felfedezi, hogy a bal elso gumi lapos. Nem vesztegeti az idejét, azonnal megteszi a javításhoz szükséges elso lépéseket: úgy néz az elhaladó autósok szemébe mintha várna valakit. A noi tehetetlenségnek ("a férfias technika cserbenhagyta a gyenge not") erre a nemzetközi egyezményes jelére hamarosan megáll egy kombi. A vezető azonnal látja, hogy mi a teendő, és vigasztalóan így szól: "Ezt mindjárt rendbe hozzuk", és határozottságát bizonyítandó, kér a notól egy kocsiemelot. Nem kérdezi tole, ki tudja-e cserélni a kereket, mert ahogy ránéz - a no kb. harmincéves, divatosan öltözködik, és ki van festve - úgyis tudja, hogy a no erre nem képes. Mivel emelot nem talál, elmegy a sajátjáért, és mindjárt magával is hozza a szükséges szerszámokat. Öt perc alatt elintézte a dolgot, és a meghibásodott kereket is berakta a megfelelő helyre. Kezei o!ajosak lettek. A no által felkínált hímzett zsebkendot udvariasan visszautasítja. (Ilyen esetekre mindig tart egy ócska rongyot a szerszámokos ládájában.) A no lelkendezve köszönetet mond, és bocsánatot kér "tipikus noi" ügyetlenségéért. Ha a férfi nem jött volna - mondja - esetleg estig itt állt volna. A férfi erre nem szól semmit, de amikor a no beszáll, udvariasan kinyitja elotte a kocsi ajtaját és a lehúzott ablakon át még figyelmezteti, hogy jól tenné, ha a meghibásodott kereket minél gyorsabban pótolná. A no azt válaszolja, hogy még ma utasítani fogja a szerelot. Azután elhajt.

Miközben a férfi összepakolja szerszámait, és egyedül visszaballag a kocsijához, bosszankodik, hogy nem tud kezet mosni. Mivel szerelés közben a nedves agyagon állt, a cipője sem olyan tiszta már, mint amilyennek lennie kéne - a férfi kereskedelmi ügynök. Ha még el akarja érni a következő ügyfelét sietnie kell. Beül, s beindítja a motort. "Ezek a nok - gondolja - egyik hülyébb mint a másik", és egészen komolyan azon tunodik, mit csinált volna a no, ha o nincs kéznél. Szokása ellenére elovigyázatlanul gyorsan hajt, hogy késését behozza. Kis idő múlva halkán dúdolni kezd. Bizonyos értelemben boldog.

Ebben a helyzetben a legtöbb férfi így viselkedett volna - és s legtöbb no is: A no (ahányszor csak módja van rá) minden aggály nélkül dolgoztat egy férfit maga helyett, mégpedig azon az alapon, hogy az férfi, o meg valami egészen más, ti. no. Nem tudott volna egyebet tenni, mint hogy kívárja, amíg egy férfi segít rajta, hiszen nem tanult meg egyebet, csak azt, hogy defekt esetén meg kell bízni egy férfit a javítással. A férfi viszont - aki teljesen idegen embernek gyorsan, szakszerűen és ingyen egy szolgálatot tesz, tönkreteszi az öltözékét, kockára teszi üzlete megkötését, és a végén gyorshajtással még veszélybe is sodorja magát - a kerékcserén kívül még egy sereg egyéb defektet is ki tudott volna javítani, sőt meg is tette volna, hiszen megtanulta. És miért foglalkozna egy no szereléssel, amikor az emberek fele - a férfiak - ezt olyan jól tudják, és készek is rá, hogy tudásukat a másik fél rendelkezésére bocsássák?

A nok úgy intézik, hogy a férfiak helyettük dolgozzanak, gondolkozzanak, viseljék a felelősséget. A nok kizsákmányolják a férfiakat. De a férfiak erosek, intelligensek, fantáziadúsak, míg a nok gyengék, buták és fantáziátlanok. Akkor miért a nok zsákmányolják ki a férfiakat, és miért nem fordítva?

Lehet, hogy az erő, intelligencia és fantázia nem a hatalom, hanem a behódolás előfeltételei? Lehet, hogy a világot nem azok irányítják, akik tudnak valamit, hanem azok, akik semmi másra nem alkalmasak: a nők? És ha ez így van, hogyan érik el a nők, hogy áldozataik ne érezzék magukat becsapottnak és megaláztattnak, hanem annak érezzék magukat, amik a legkevésbé, ti. uraknak? Hogyan adják nekik azt a boldogságérzetet, amely eltölti őket, amikor értük dolgoznak, a büszkeségnek és fölénynek azt az érzését, amely egyre nagyobb teljesítményre készíteti őket?

Hogyan nem lepleződnek le a nők??

Mi a férfi?

Mi a férfi? A férfi olyan ember aki dolgozik. Munkájával eltartja saját magát, feleségét és a felesége gyerekeit. A nő ezzel szemben olyan ember, aki nem (vagy csak átmenetileg) dolgozik. Élete nagyobb részében sem magát, sem gyermekeit nem tartja el - férjét aztán végképp nem.

A nő a férfinak minden tulajdonságát, amely neki hasznos, *férfiasnak*, s mindazokat, amelyek sem neki, sem másnak nem hasznosak, *noiesnek* nevezi. A férfi külső megjelenésének ennél fogva csak akkor lesz sikere a nőknél, ha *férfias*, azaz teljes egészében megfelel a férfi életcéljának, a munkának, és azt sugallja, hogy a férfi el tud végezni minden feladatot, melyet rábízhatnak.

Eltételezve az éjszakától, amikor a legtöbb férfi színes csíkozású pizsamát hord, vagy négy zsebbel, a férfiak egyfajta egyenruhát viselnek, amely sötét vagy barna, tartós, nem piszkolódó anyagból készül. Ezeknek az "egyenruháknak" vagy "öltönyöknek", ahogy nevezik őket, legalább tíz zsebük van, amelyekben a férfi a munkájához szükséges segédeszközöket mindig a keze ügyében tartja. A nő ruházatán, minthogy a nő nem dolgozik, sem nappal, sem éjjel nincsen zseb.

Társas összejövetelek esetén a férfinak megengedik, hogy az öltönye a kényesebb feketéből készüljön, mert ilyenkor kisebb a bepiszkolódás veszélye, azonkívül a fekete mellett a nő élénk színű ruhájára is jobban érvényesül. Ennek ellenére nem baj, ha időnként zöld vagy piros alkalmi öltözékben jelennek meg egyes férfiak, mert mellettük a valódi férfiak még férfiasabbnak hatnak.

A férfi egyéb részletekben is hozzáidomult helyzetéhez. A haját úgy hordja, hogy nincsen szüksége másra, mint két-három hetenként egy negyedóra alatt elvégezhető nyírásra. Fürtökre, hullámokra vagy színezésre nem is gondol, ilyesmi csak zavarná a munkában, melyet gyakran a szabadban végez. De még ha hordana is frizurát, és jól is állna neki, a nőknél aratott sikerét nem növelné, mert a nő véleményét a férfiakról - épp ellenkezőleg azzal, ahogy a férfiak ítélik meg a nőket - soha nem esztétikai szempontok szabják meg. Azok a férfiak akik egy darabig egyéni frizurát hordanak, ezt hamarosan maguk is észreveszik, és így visszatérnek a két vagy háromféle rövid vagy hosszú hajú típusfrizurák egyikéhez. Ugyanez vonatkozik a szakállhordókra is. Csak túl érzékeny lelkületű, rendesen többé-kevésbé intellektuális férfiak hordanak hosszabb időn át hosszú szakállt, mert szabadon burjánzó szőrzetükkel erőteljes szellemiségüket vélik kifejezésre juttatni. Minthogy ez meglehetősen fontos utalás alkatukra, és ezáltal különleges felhasználhatóságukra, a nő hasznos ismertetőjelként el is turik (kiderül belőle, milyen területen lehet az ilyen férfiakat a legkönnyebben kizsákmányolni, t. i. a neurotikus értelmiségi munkában).

Általában azonban a férfi reggelként három percig használja a villanyborotváját, hogy szakállát leszedje - borének ápolására megelégszik vízzel és szappannal, mert arcától semmi egyebet nem várnak el, mint azt, hogy tisztán és festetlenül, tehát mindenki számára ellenőrizhetően mutakozzék. Megemlíthetjük még a körmeit: a munka érdekében a lehető legrövidebbre kell vágni őket.

Jegygyurujén kívül, amely azt mutatja, hogy ot egy bizonyos no egy bizonyos módon már hasznosítja, a férfias férfi nem hord ékszert. A csuklóján levo nagy, otromba óra (vízálló, ütészálló és mutatja a dátumot) igazán nem luxustárgy. Gyakran attól a notól kapta, akiért dolgozik.

A férfias férfiak fehérmemeje, ingei, zoknijai olyan szabványok szerint készülnek, hogy két férfié legfeljebb csak a méretben különbözik. Ezek minden üzletben idoveszteség nélkül beszerezhetőek. Csak a nyakkendő kiválasztásánál van a férfinak valamelyest szabadsága, de minthogy a szabadságnak semmiféle formájához nem szokott hozzá, a választást ebben az esetben - éppúgy mint minden egyéb ruhadarabjánál - átengedi a nonek.

Bármennyire is hasonlítanak egymásra külsőleg a férfiak - egy idegen bolygóról jött megfigyelo azt hihetné, hogy annyira, mint egyik tojás a másikra -, mégis nagyon különböző módon bizonyítják a férfiaságukat, azaz a nok céljaira való használhatóságukat. S ennek így is kell lennie: mivel a nok alig dolgoznak, a férfiakra minden területen szükség van.

Vannak férfiak, akik reggel nyolc órakor óvatosan kihozzák a nagy, zárt autót a garázsból, mások egy órával hamarabb középkegriájú kocsijukon mennek munkahelyükre, megint mások hónuk alatt egy ócska aktatáskával, benne a munkaruhájukkal meg egy kis tizóráival még teljes sötétségben sietnek az autóbushoz, vonathoz, földalattihoz, hogy eljussanak az építkezéshez vagy a gyárba ahol dolgoznak.

A férfiak utolsó csoportjához, a legszegényebbekhez a sors különösen kegyetlen: oket ugyanis a legkevésbé vonzó külseju nok zsákmányolják ki. Minthogy a noket a férfiakban mindig csak a pénz érdekli, a férfiakat a nokben pedig mindig csak a külső megjelenés, a legvonzóbb noket a saját közegükben mindig elviszik a legjobban kereso férfiak.

Bárhogy tölti egy adott férfi a napját, egy vonatkoztatásban ugyanúgy teszi, mint a többiek, ti. megalázó módon. És nem magáért teszi, nem saját fenntartásáért - mert ehhez sokkal kisebb erofeszítés is elég volna (a férfinak úgysem telik a luxusra) -, mert másokért teszi, s arra még mérhetetlenül büszke is. Íróasztalán ott áll felesége és gyermekei fényképe, oket minden leheto alkalommal mindenkinek megmutatja.

Bármilyen munkát végez a férfi - számokat ad össze, betegeket gyógyít, autóbushoz vezet vagy céget igazgat -, mindenütt része egy gigantikus, kérlelhetetlen rendszernek, amelynek célja, hogy mértéken felül kizsákmányolja, és a férfi élete végéig ki van neki szolgáltatva.

Lehet érdekes számokat összeadni és összegeket egymással összehasonlítani - de meddig? Egy egész életen át? Bizonyára nem. Talán óriási érzés egy autóbushoz végigvezetni egy városon, de vajon akkor is, ha éveken át, nap mint nap ugyanazt a buszt, ugyanabban a várospan, ugyanazon az úton vezeti az ember? És bizonyára izgalmas, hogy az ember egy nagy cég sok alkalmazottja felett uralkodik. De mi történik, ha rájön, hogy ebben a helyzetben sokkal inkább fogoly, mint uralkodó?

Vajon ugyanazt játsszuk felnottkorban, mint amit gyermekkorunkban játszottunk? Nyilván nem. És amikor gyermekek voltunk, akkor sem játszottuk mindig ugyanazt a játékot, csak annyi ideig játszottuk, amíg kedvünk volt hozzá. A férfi pedig olyan, mint a gyermek, akinek állandóan ugyanazt a játékot kell játszania. Hogy miért, az nyilvánvaló: amint jobban dicsérik egyik játékaért, mint egy másikért, arra specializálja később magát, és kitarat mellette, mert ahhoz "tehetsége" van, és azzal keresi a legtöbbet. Tehát egy életen át erre lesz ítéelve. Ha az iskolában jó számtanos volt, egész életét számolással fogja tölteni - könyvelo lesz, matematikus vagy programozó -, mert ezen a területen tudja a maximumot teljesíteni. Számolni fog, gépeket kezel, táblázatokot készít, és soha nem lesz joga azt mondani: "Most elegendem van, keresek valami mást!" A no, aki kizsákmányolja, nem fogja megengedni,

hogy *valóban* keressen valami mást. Lehet, hogy a nő buzdítására a számtáblázatot készítő hiaerchiájában gyilkos harcok árán fel tud emelkedni, cégvezetővé vagy bankigazgatóvá küzdi fel magát. De nem túl magas az ár, amelyet a fizetéséért ő fizet?

A férfi aki megváltoztatja az életmódját, tehát foglalkozását (mert a férfi számára az élet és a munka ugyanaz), megbízhatatlannak számít. Ha többször is változtat, a társadalom kiveti magából és magára marad. Mert a társadalom az anyyi, mint a nők.

Egy ilyen következménytől való félelem feltehetően nagy lehet; különben elképzelhetetlen volna, hogy egy orvos, aki gyermekkorában lelkesen ebihalakkal, befőttökkel, bűbelodott, egész életét azzal töltse, hogy undorító keléseket vágjon fel, emberi váladékot vizsgáljon és éjjel-nappal olyan emberekkel foglalkozzék, akiknek a külsejétől mindenki más elmenekülne? Vajon a zongoraművész, aki ugyanolyan gyerek volt mint a többi, és csak kedvére muzsikált, hajlandó volna ezredszor eljátszani azt a bizonyos Chopin-nocturne-t? Vagy az a politikus, aki annak idejében az iskolában rájött egy pár trükkre, amelyekkel embereket irányítani lehet, és ezeket jól alkalmazta, belenyugodna, hogy felnőtt korában beosztott funkcionáriusként évtizedeken át ismétlgesse ezeket a semmitmondó frázisokat, hogy mindig ugyanazokat a grimaszokat vágja, és elviselje ezt a borzasztó fecsegést egy épp olyan beosztott rivális szájából? Valamikor másfajta életrol álmódzott! És még ha ezen az úton egy nap az Egyesült Államok elnökének is választják meg: nem fizetett egy kicsit sokat ezért az állásért?

Nem, alig hihető, hogy a férfiak szívesen teszik azt, amit tesznek, hogy nem vágnak valami változatosságra. Azért teszik, mert erre *idomították* őket: egész életük idomítási mutatóványok sorából áll. Az a férfi, aki már nem tudja a mutatóványát, aki kevesebb pénzt keres, "kudarcot vallott", és mindent elveszít: feleségét, családját, otthonát, életének értelmét - mindenfajta biztonságérzetét.

Persze, azt is lehetne mondani, hogy az a férfi, aki már nem keres eleget, automatikusan szabaddá vált, és örülhetne az ilyen happyendnek. Csakhogy a férfiak nem akarnak szabadok lenni. Ahogy még a későbbiekben látni fogjuk, a férfiak a "szabadság jóleso hiánya" modell szerint működnek. Életfogytiglani szabadság rosszabb lenne számukra az életfogytiglani rabszolgaságnál.

Más szóval, a férfi mindig keres valakit vagy valamit, aki rabszolgájává teszi, mert rabszolgaként érzi magát biztonságban - és választása rendszerint a nőre esik. De hát ki vagy mi a nő, hogy éppen neki adja el magát, akinek ezt a méltatlan életet köszönheti, amelyben annak rendje és módja szerint kizsákmányolják, és miért *éppen nála* érzi magát biztonságban?

Mi a no?

Mint mondtuk, ellentétben a férfival, a no az az ember, aki nem dolgozik. A meghatározás ezzel teljes is volna - sokkal többet ugyanis nem tudunk a norol mondani -, ha az ember fogalma nem volna annyira átfogó és pontatlan, hogy nem lehet vele férfit és a not egyszerre meghatározni.

Az emberi lét két lehetőséget kínál: választhatunk egy animális, állati, alacsony szintet, vagy egy szellemi szintet. A no kétségtelenül az elozot választja. Jó fizikai közérzet, és egy fészek melyben akadálytalanul eleget tehet az inkarnáció követelményeinek - ez számára a legfontosabb.

Bebizonyított tény, hogy a férfiak és nok azonos szellemi képességgel születnek, tehát primer különbség intelligenciájuk között nincsen. Hasonlóképp kiderült, hogy azok a képességek, amelyeket nem fejlesztenek, elkorcsosulnak, márpedig a nok nem használják szellemi képességeiket, szántszándékkal tönkreteszik gondolkodási berendezésüket, és ez a rendszertelen agytréning a másodlagos, visszafordíthatatlan ostobaság állapotába juttatja oket.

Miért nem használják a nok az agyukat? Azért, mert nincsen szükségük szellemi képességeikre az életben maradáshoz. Elméletileg elképzelhető, hogy egy szép nonek kevesebb az intelligenciája, mint például egy csimpánznak, és mégis megállja a helyét az emberek világában.

Legkésőbb tizenkét éves kortól - ez az a kor, amelyben a legtöbb no elhatározza, hogy prostituált lesz, azaz később szerez magának egy férfit, aki érte és helyette dolgozik, és akinek ellenszolgáltatásként bizonyos idoközönként rendelkezésére bocsátja a vagináját - a no nem fejleszti tovább szellemét. Igaz, hogy tovább képezeti magát, és eközben megszerez mindenféle diplomát - mert a férfiak azt hiszik, hogy az a no, aki valamit megtanult könyv nélkül, valóban tud is valamit (az oklevél tehát növeli a no piaci értékét) -, de a valóságban ebben a korban egyszer s mindenkorra elválnak a nemek útjai. Ezen a ponton véglegesen megszunik a férfi és a no között a megértés lehetősége.

Ezért a leggyakoribb hiba, amelybe a férfi beleesik akkor, amikor egy norol véleményt alkot, az, hogy magához hasonlónak tartja, azaz olyan embernek, aki többé-kevésbé ugyanazon az érzelmi és értelmi síkon él, mint o maga. A férfi kívülrol meg tudja figyelni felesége viselkedését, fülével hallja, amit mond, szemével látja, hogy mivel foglalkozik, külső jelekből ítélve következtethet arra, hogy mit gondol, de ezenközben a saját értékskáláját veszi alapul. Tudja, hogy o a no helyében mit mondana, gondolna, tenne. És ha megvizsgálja tanulmányainak - saját mércéjével mérve - lehangoló eredményét, csakis arra a következtetésre juthat, hogy van valami, ami a megakadályozza a not abban, hogy azt tegye, amit o maga a no helyében szívesen tenne. Mert a férfi önmagát tartja a minden dolog mércéjének, és amennyiben az embert logikusan gondolkozó lényként határozzuk meg, ehhez joga is van.

Ha például azt tapasztalja, hogy egy no naponta bizonyos idot fozással, takarítással és mosogatással tölt, nem arra fog következtetni, hogy ezek a tevékenységek kielégítik, mert megfelelnek szellemi ideáljának, hanem arra, hogy bizonyosan ezek a tevékenységek akadályozzák abban, hogy egyéb dolgokkal foglalkozzék. Így hát iparkodni fog a rendelkezésére bocsátani mosogatógépet,

porszívót és készételeket, amelyek ettől az ostoba munkától megszabadítják, és lehetővé teszik, hogy olyan életet éljen, amilyent a férfi a maga számára megálmodott.

Csak hogy csalódnia fog: szó sincs arról, hogy a nő elkezd szellemi életet élni, politikával, világurkutatással vagy történelemmel foglalkozni. Az így megtakarított időt arra fogja felhasználni, hogy süteményt süssön, fehérneműt vasaljon, fodrokat varrjon, vagy ha nagyon vállalkozó kedvében, virágfüzéreként ragasszon a fürdőszobájában lévő egészségügyi tárgyakra.

Mint hogy a férfinak azt kell hinnie (pontosabban, mivel a nő elhiti vele -, mert melyik férfi tartja valóban fontosnak a vasalt fehérneműt, a virágmintát vagy az otthon készített süteményt?), hogy mindegyik szükség van az életben, hogy legalábbis hozzátartozik a *kultúrához*, ezután vasaló automatát talál fel a számára, kész süteménymasszát, iparilag díszített wc-papírtartót. De a nő még mindig nem kezd olvasni, még mindig nem foglalkozik politikával, és a világmindenség felfedezése is hidegen hagyja. Az ajándékba kapott idő éppen jól jön neki: végre törodhet *saját magával*. És mivel a szellemi dolgok utáni vágy teljességgel idegen a számára, ezen természetesen külső megjelenését érti.

A férfi aki szereti a nőt, és egyebet se óhajt, mint a boldogságát, még ebben is elkíséri: csókálló ajakrúzt gyárt neki, könnyálló szemfestéket, otthoni dauert, gyurtelemitett fodros blúzt, eldobható fehérneműt. Változatlanul egy cél lebeg a szeme előtt: hogy egyszer mindennek vége lesz, hogy minden specifikusan női, a férfi számára ismeretlen, tehát a "természettől fogva érzékenyebb" nő "magasabb" létszükségletei biztosítva lesznek, és így a nő végre vállalhatja az életét, amit a férfi egyedül méltónak tart az élethez: egy *szabad* ember életét.

És a férfi vár. Mint hogy a nő nem jön magától, elkezd *átcsalni* az ő világába: propagálja a koedukációt az iskolákban, hogy kezdettől a szeme elé tárja az ő saját életét. Mindenféle kifogással elviszi őt az egyetemre, hogy beavassa az általa felfedezett titkokba, abban a reményben, hogy a közvetlen szemlélet által kedvet kap a nagy dolgokhoz. Hozzáférhetővé teszi számára a legmagasabb tisztségeket, amelyek eddig kizárólag a férfiak számára voltak fenntartva (és ezzel szent hagyományokat ad fel), és arra bátorítja, hogy éljen politikai választójogával, hogy az államigazgatás általa kiokoskodott rendszerét a nő a saját elképzelése szerint alakíthassa át (még lehet, hogy a politikában még a békét is tole reméli, mert hiszen a férfi szemében a nő pacifista karizmával rendelkezik).

Ebben az elképzelt feladatkörben olyan következetes és makacs, hogy nem veszi észre, milyen nevetségessé válik. Nevetségessé a saját mércéjével mérve, nem a nőével. A nő ugyanis képtelen valamit bizonyos távolságból szemlélni, és ezért nincs humora.

Nem, a nők nem nevetnek a férfiakon, legfeljebb egy napon bosszankodnak miattuk. A régi homlokzatok - háztartás, gyermekek gondozása - amelyek hivatottak a szellemi élettel való lemondásukat elleplezni, egyelőre még nem elég romosak kifelé, hogy ne igazolják legalább formálisan a lányok idő előtti távozását a főiskolákról, és lemondásukat az igényesebb foglalkozásokról. De mi lesz majd akkor, amikor a házimunkát még jobban gépesítik, ha valóban elegendő jó napközi otthon lesz, vagy ha a férfiak netán felfedezik - s ez már régen esedékes volna - hogy az életben egyáltalán nincs szükség gyerekekre.

Ha a férfi egyszer valamilyen tevékenységében szünetet tartana, és mérleget vonna, szükségképpen megállapítaná, hogy a nők szellemi felébresztésére irányuló erőfeszítések egyetlen lépéssel sem vitték előbbre őt. Hogy a nők ugyan napról napra elegánsabbak, ápoltabbak és "kulturáltabbak", de az élettel szemben továbbra is csak anyagi követelményeket állítanak, és soha szellemieket.

Elofordult-e már, hogy a férfiak egyetemeken tanított gondolkodásmódja a nőket saját elméletek kidolgozására készítette volna? Hogy a kutatóintézetekben, amelyeket megnyitottak előttük, a

nok saját kutatásokat folytattak volna? - Lassanként feltunhetne a férfiaknak, hogy a nok egyetlenegy sem olvasnak el azokból a csodálatos könyvekből, amelyeket könyvtáraikban rendelkezésükre bocsátanak, hogy a múzeumokban kiállított fantasztikus mutárgyak legfeljebb utánzásra buzdítják őket. Hogy minden felhívást a maguk felszabadítására, amelyeket a filmekben és a színdarabokban a nok szintjén és a nok nyelvén közvetítenek feléjük, a nok mindig csak a szórakozás szempontjai szerint ítélnék meg, és ezek igazán soha nem csábítják őket arra, hogy fellázadjanak.

Logikus, hogy a férfi, aki not magához hasonlónak tartja, és azt látja, hogy a no mennyire ostobán él, azt hiszi, hogy o, a férfi nyomja el. Csak a not már igen régen semmi sem kényszeríti arra, hogy a férfi akarátának alávesse magát, ellenkezőleg, minden lehetőség a rendelkezésére állt, hogy önálló legyen. Ha tehát ez alatt a hosszú idő alatt a no nem rázta le magát az "igát", úgy ennek csupán egy magyarázata van: semmiféle igát nem hord.

A férfi szereti a feleségét, de egyszersmind meg is veti, mert az az ember, aki reggel elindul, hogy teli energiával új világokat hódítson meg - ami azután persze csak ritkán sikerül neki, mert pénzt kell keresnie -, megveti azt, aki ezt nem akarja. Leginkább ez az oka annak, hogy a férfi erőfeszítéseket tesz, hogy a nok szellemi erőfeszítését elosegítse. Szégyelli magát a no helyett, és azt hiszi, hogy a no így szégyelli magát. Dzsentlemanként ki szeretné segíteni kínos helyzetéből.

Nem tudja, hogy a nok egyáltalán nem ismerik azt a kíváncsiságot, azt az ambíciót, azt a tettvágyat, amely a férfiaknak olyan magától értetődő. A nok azért nem vesznek részt a férfiak világában, mert nem akarnak. Ez a világ nem létszükséglet nekik. A férfiak függetlensége számukra értéktelen volna, hiszen nem érzik, hogy függőségben vannak. A férfi szellemi fölénye nem riasztja őket, mert szellemi téren nincsenek ambícióik.

A nok választhatnak, és ettől behozhatatlan fölényben vannak a férfiakkal szemben: minden no eldöntheti, hogy a férfi életmódját választja-e, vagy ostoba, éloskódo luxusbaba lesz - és mindegyik no a második lehetőséget választja. A férfinak ilyen választási lehetősége nincs.

Ha a nok úgy éreznék, hogy a férfiak elnyomják őket, akkor gyulölnék, vagy félnének tőlük - amint ezt az elnyomottak általában teszik -, de a nok sem nem gyulölik a férfiakat, sem nem félnek tőlük. Ha a férfiak nagy tudása megalázná őket, akkor már igyekeztek volna utánózni azt, hiszen erre minden lehetőségük megvan. Ha a nok nem éreznék magukat szabadnak, akkor legalább most, ebben a kedvező történelmi helyzetben végre megszabadulnának elnyomóiktól.

Svájcban (a világ egyik legfejlettebb államában, ahol a noknek röviddel ezelőttig nem volt választójoga) az egyik kanton megszavazta a noket arról, hogy bevezessék-e a noi választójogot. A többség ellene szavazott. A svájci férfiak meg voltak döbbenve, és azt hitték, hogy ez a méltatlan viselkedés évszázadok óta tartó gyámkodásuk következménye.

Nagyot tévedtek: a no egyáltalán nem érzi, mintha a férfi gyámkodna felette. A neme közötti kapcsolat egyik elszomorító igazsága egész egyszeruen az, hogy a nok világában a férfi gyakorlatilag nem létezik. A férfi nem elég fontos a nonek, hogy fellázadjon ellene, hiszen a tole való függőség csak anyagi, bizonyos értelemben "fizikai" jellegű. Olyan mint a turista függősége a légi társaságtól, a vendéglos függősége a kávéfőző géptől, az autóé a benzintől, a televíziókészüléké az áramtól. Az ilyen függőségek nem okoznak lelki kínokat.

Ibsen, aki ugyanabba a tévedésbe esett, mint a többi férfi, vette magának a fáradságot, hogy *Nóra* című darabjával felszabadítási manifesztumot írjon minden no számára. De a darab 1880. Évi bemutatója csak a férfiakra gyakorolt sokkhatást. A férfiak ekkor megesküdtek, hogy még elszántabban fognak harcolni a no emberhez méltó életkörülményeiért.

A noknél az emancipációs törekvések szokás szerint *divattá* satnyultak. Egy ideig a szüfraszettek gyakran megmosolygott maskarájában tetszelegtek maguknak.

Hasonló mély hatást gyakorolt később a nőkre Sartre filozófiája. Bizonyítandó, hogy minden megértettek, derékig érő hajjal, nadrágban és fekete pulóverben jártak.

S ugyanez történt nemrég Mao Ce-tung kommunista vezér eszméivel: egy szezonra divatba jött a *Mao-look*.

A nok horizontja

Bármit is tesznek a férfiak, hogy a noknek imponáljanak, a nok világában ok nem számítanak. A nok világában csak a többi no számít.

Ha egy no észreveszi, hogy az utcán megfordul utána egy férfi, természetesen örülni fog. Öröme annál nagyobb lesz, minél drágább öltönyt hord az illető, és minél drágább sportkocsi volánjánál ül. Örömet körülbelül ahhoz az érzéshez lehet hasonlítani, amely eltölti a részvényest kedvezői tozsdei jelentés olvasása közben. Az, hogy a férfi jóképű-e vagy nem, rokonszenves, intelligens-e vagy nem, a no számára közömbös. A részvényest sem érdekli, milyen színűek a szelvényei.

Ezzel szemben, ha a no azt veszi észre, hogy egy másik no fordul utána - ami pedig valóban ritkaságszámba megy, mert a nok egymást sokkal kegyetlenebb mércével méri, mint a férfiak -, öröme a tetofokát éri. Hiszen ezért él: a többi no elismeréséért, csodálatáért, "szeretetéért".

A nok világában ugyanis csak a többi no létezik, azok, akikkel a templomban, a szülői értekezleten vagy az ABC áruházban találkozik. Azok, akikkel a családi ház körüli kerítésen át beszélget, akik vásárlás közben az elegáns bevásárló utcán vagy az ünnepélyes esti rendezvényeken látszólag közönyösen elmennek mellette. A no azzal a mércével méri magát, amelyet a többi no állítot fel, nem pedig a férfiakéval. Számukra a nok ítélete a perdöntő, és nem a férfiaké, és bármilyen egyszerű elismerésért, amely egy másik no szájából hangzik el, szívesen lemond szeretői ügyetlen, amúgy is mindig dilettáns bókjairól. A férfiaknak fogalmuk sincs, milyen a nok világa a valóságban, és dicshimnuszaikban mindig szem elöl tévesztik az összes fontos szempontokat. Azt jelentené ez tehát, hogy a nok nem is akarnak igazán tetszeni a férfiaknak? Ne felejtsük el, hogy a férfi a no anyagi bázisa. De ami a férfiak szükségletét illeti, azokat - mivel a férfiaknak a no szinte kizárólag szexszimbólum, és bizonyos mértékig a sminknek köszönhető elidegenedési jelenség - már sokkal kisebb erobefektetéssel is ki lehetne elégíteni: például hosszú hajjal, kifestett ajkakkal, testhez álló szűk pulóverrel, rövid szoknyával, átlátszó harisnyával, magas sarkú cipővel. Azok az élő mualkotások, amelyekkel Párizs, Róma vagy New York elegáns bevásárló utcáin találkozunk, a férfiak vágyait és hozzáértését messze meghaladják. Ahhoz, hogy a szemhéjfestéket jól kenjük fel és az árnyalatát jól válasszuk ki, nagy kultúrára van szükség: a megfelelő szájrúzs megválasztása és felrakásának technikája (ecsettel vagy közvetlenül, rétegekben vagy nem), ahhoz, hogy a muszempillák kívánt hatását és nem kívánt mellékhatását optimálisan kiegyensúlyozzuk, és a végén mindent összehangoljunk a ruhával, a stórával, a kabáttal és a világítással - szakértonek kell lennünk. Egy férfinak ehhez nincs érzéke, a férfi egyáltalán nem fejlesztette ki magában a női maskara értékeléséhez szükséges kultúrát, s ennél fogva nem is tudja megfelelően csodálni az ilyen két lábon járó mualkotást. Ehhez, ugyanis idő, pénz és végtelen szellemi korlátoltság szükséges, ezek az előfeltételek pedig csak a nokben találhatók meg.

Másképpen szólva: a no mindig csak annyira kíván hatni a férfira, hogy az vele maradjon és szó legtagabb értelmében eltartsa. Amit ezen felül önmagába befektet, az a többi nonek szól: az eltartó szerepétől eltekintve a no a férfinak semmilyen értéket nem tulajdonít.

Ha valamely vállalat meg akar kaparintani egy kituno munkaerot, minden lehetséges eszközzel megpróbálja magához csábítani, amíg az a végén be nem adja a derekát, jól tudja, hogy a szerződés aláírása után kártalaníthatja magát. Neki van több adu a kezében. A nokre ugyanez áll: csak addig engedik a pórázt, hogy a férfi inkább a velük való élest választja, mintsem a szerződés felbontását.

Egyébként is kézenfekvo az összehasonlítás a no és egy vállalat között. Ahogyan a vállalat semleges rendszer a maximális nyereség elérésére, a no is mindenféle személyes érzélem, gonoszság és gyulölet nélkül össze van kapcsolva azzal a férfival, aki érte dolgozik. Ha az elhagyja, persze megijed, mert gazdasági léte veszélybe kerül. De ez a félelem racionális - racionális okai vannak és kizárólag racionális alapon kompenzálható is -, anélkül hogy katasztrófák következnének be. Például úgy, hogy egy másik férfival köt szerződést. Ennek a félelemnek semmi köze a férfi érzelmeihez, akit hasonló helyzetben elemészt a féltékenység, a kisebbségi érzés vagy az önsajnálát.

Mínt hogy a férfi a not mindig csak egy másik no miatt hagyja el, és sohasem azért, hogy szabad legyen, a nonek semmi oka nincs, hogy irigyelje vagy féltékeny legyen, hiszen a férfi az o szemében nem került jobb helyzetbe. Az egzisztenciális kalandot, amelybe a férje egy másik no iránti szerelemből belekeveredett, egy olyan kisvállalkozó perspektívájából szemléli, akinek a legjobb alkalmazottját elvitte a konkurencia, és aki ezért most kénytelen valami használható pótlás után nézni. A szerelmi bánat a no számára tehát legfeljebb az az érzés, hogy elúszott egy jó üzlete.

Ezért is abszurdum az a férfihit, hogy a feleség husége csak abban áll, hogy nem csalja meg a férjét egy környezetünkben levo másik, vonzóbb férfival. Miért is tenné, amíg az első férfi megdolgozik érte, és ezáltal biztosítja neki azokat az örömeket, amelyek valóban fontosak neki? A no husége alapvetően különbözik a férfiótól: a nok, ellentétben a férfikkal, jóformán érzéketlenek partnerük külseje iránt. Amikor egy no férje legjobb barátjával flörtöl, egészen biztosan csak annak feleségét kívánja bosszantani, és nem a saját férjét, mert kizárólag a no érzelmei fontosak a számára (ha valóban a férfi volna fontos, ezt nem mutatná ilyen nyíltan). Az újfajta csoportos szexuális szokások nem egyebek, mint némely társadalmi körökben már elavult flörtök változatai. A no számára itt is a többi no a fontos, és nem a férjeik. A történelem tele van királyokról és fejedelmekről szóló anekdotákkal, akik egyszerre több szeretovel szórakoztak. Noi fejedelmekről alig jegyeztek fel történeteket: a no halálra unná magát a csak férfikkal rendezett csoportszexnél; ez mindig is így volt, és nem fog megváltozni.

Ha a nokre a férfiak *külseje* gyakorolna hatást, akkor azt a reklámszakma már réges rég felhasználta volna. Mínt hogy a nok vásárlóereje - hála a férfiak által keresett pénznek - lényegesen nagyobb, mint a férfiaké (erre vonatkozóan a statisztikák tanulságos bizonyítékkal szolgálnak), a gyártók természetesen megpróbálnák termékeik eladását feltuno másodlagos nemi jellegekkel bíró szép és eros férfiak fényképével és ilyen reklámokkal fokozni. Csakhogy a valóságban ennek épp az ellenkezőjét látjuk: akárhova nézünk, a reklámügynökségek mindenütt szép lányokat mutatnak be, akik kedvezményes utazásokra, autók, mosóporok, televízió készülékek vagy hálószoba berendezések megvételére csábítanak.

A filmgyártók csak napjainkban fedezték fel, hogy a nokkel a megszokott szép fiúk helyett éppenséggel csúnya szeretot is el lehet fogadtatni, mint amilyen például Belmondo, Walther Matthau vagy Dustin Hoffman. A férfiak, akiknek igencsak gyenge véleményük van saját fizikai megjelenésükrol, és csak kivételes esetekben tartják szépnek magukat - az o szemükben csak a nok szépek -, csúnya színészekkel könnyebben tudnak azonosulni. Amíg a noi szerepeket továbbra is azok a sztárok játsszák, a nok ugyanolyan szívesen nézik meg ezeket a filmeket, mint azokat, amelyekben Rock Hudson játszik, mert valójában csak a bennük szereplo nok érdeklik oket.

A férfiak csak azért nem jönnek rá, hogy hogyan is áll a dolog, mert állandóan azt tapasztalják, hogy az egyik nő megszólja a másikat. Amikor a férj szüntelenül azt hallja, hogy a felesége egy másik nő görbe orrát, lapos mellét, iksz-lábát vagy túl széles csípojét kritizálja, arra a logikus következtetésre jut, hogy a nő ki nem állhatják, vagy legalábbis teljesen bájtalanak találják egymást. Ez persze tévedés: azt a cégtulajdonost, aki alkalmazottjának állandóan a konkurens céget dicséri, mindenki elmebetegnek tartaná. Mindenesetre biztos, hogy a legjobb alkalmazottja hamarosan faképnél hagyja. A politikusok ugyanezt a fajta komédiát kénytelenek eljátszani, és a nyilvánosság előtt kölcsönösen ördögnek festik le egymást; pedig Nixon, ha egy magányos szigetre számuznék, bizonyosan szívesebben töltené idejét Brezsnyevvel vagy Fidel Castróval, mint a sokat magasztalt utca emberével, akinek a mandátumát köszönheti. Az utca emberével szinte semmi nem köti össze.

Ha nők anyagilag megengedhetnék maguknak, biztos, hogy szívesebben élnének nőkkel, mint férfiakkal. Egyáltalán nem azért, mintha valamennyien leszbikusok volnának. Annak, amit a férfiak a nők leszbikus hajlamának neveznek, feltehetően semmi köze a nők nemi ösztönéhez. Egyszerűen arról van szó, hogy a két nemnek szinte semmilyen közös érdeklődési területe nincsen. Mi más kötné a nőket a férfiakhoz, mint a pénz? Ezzel szemben rengeteg minden köti őket egymáshoz, mert a női intellektus és a női érzelmi élet megrekedte egy primitív, azaz általános szinten, és azt mondhatjuk, hogy nem léteznek közöttük egyéniségek, vagy különleges adottságú nők. Könnyen elképzelhető, hogy milyen izgalmas volna az életük egymással - mondhatni paradicsomi életet élnének - igaz, hogy iszonyú alacsony szinten. De kit zavarja ez?

A szebbik nem

Egy idegen bolygóról jött megfigyelo számára a férfi kétségtelenül a legimádandóbb lény ezen a földön; legalábbis biztos, hogy sokkal vonzóbbnak találná, mint a not. Mert a novel szemben kétszeresen is elonyben van: szép és intelligens.

Egyedül az értékmérok évszázados zûzavara felelos azért, hogy a no lett a "szebbik nem". Maga az a tény, hogy ostobább, mint a férfi, már megkérdőjelezi ezt az abszurd kifejezést. Az ostoba ember soha nem lehet szép, hacsak ítéletünket nem alapozzuk teremtmény jellegére. Azt viszont hangsúlyoznunk kell, hogy elsősorban maga a férfi hibázik, amikor a not olyan mércével méri, amely az embert és az állatot ugyanarra a lépcsőfokra helyezi. Erre nyilván szükség van, mert a *homo sapiens* kategóriában a nonek semmilyen esélye nem volna.

A férfinak - amint ezt még látni fogjuk - a no arra kell, hogy alávesse magát neki. S hogy ne kelljen szégyenkeznie saját maga előtt, mindent megpróbál, hogy olyan tulajdonságokkal ruházza fel, amelyek igazolják ezt a behódolást. Mivel a no még soha nem bizonyította be szellemének erejét, nemigen tarthatja szellemiekben gazdagnak (noha a "noi intuíció" fogalmának a segítségével már ezt is megpróbálta). Mi marad tehát? Az, hogy szépnek tartja.

Esztétikai mércék szükségszerűen szubjektívek, minden esztétikai ítélet a személyes szabadságból született aktus. De a szubjektivitás könnyen alibivé válik, és a férfi szívesen válik rabszolgává. Pusztán azért, mert a no olyan módon cicomázza fel magát, hogy minden szem rá szegezodjék, a férfi feltételezi, hogy erre oka is van. Szépnek találja a not, mert a no szépnek találja önmagát. És még hálás is neki, azért, mert az megengedi, hogy szépnek találja.

Hogy ezt az igényt alátámassza, a no még egy trükkhöz is folyamodik: mivel a no legfőbb ideálja ti. a munka és felelősség nélküli élet, azonos a gyermeki ideállal, utánozni kezdi a gyermekeket. A gyermekek "meghatóan" tehetetlenek, muris kis testük van, muris kis végtagjaik, muris kis zsírpárnákra hibátlan, finom, fiatal bor feszül. Könnyű megnevetetni őket, s általában mókásan viselkednek - a felnettek bájos kicsinyített másai -, és minthogy nem képesek ellátni saját magukat, magától értetődik, hogy gondoskodunk róluk, és minden nehézséget eltávolítunk újukból. Ezt egy biológiai mechanizmus biztosítja: azok a fajok, amelyek hagyják elpusztulni utódaikat, kihalnak.

Rafinált kozmetika segítségével, amelynek célja, hogy az ún. baby-lookot megörizzék, továbbá egyfajta tehetlenséget kifejező bájos fecsegéssel, amelyben a csodálkozás, meglepetés és a bámolat kifejezései ("Oh, ah, csodálatos") dominálnak, a no megpróbálja környezete szemében megörizni az édes, kedves kicsi lány képét. Azzal, hogy konzerválja bébiarcát, és bizonyos fokig tehetlenséget színlel, felkelti a férfi védelmezési ösztönét, végül eléri, hogy az gondoskodjék róla.

Mint minden, amit a no önállóan kezdeményez, ez a számítás is olyan ostoba és rövidlátó, hogy egyenesen csoda, ha beválik. Amíg ugyanis a noi szépségideálnak a bébiarcot teszi meg, legkésőbb 25 éves korában szükségszerűen zsákutcába jut. A legravaszabb kozmetika (a noi folyóiratokban valóban az olvasható, hogy a no ügyeljen, nehogy gondolkodás és nevetés közben ráncok keletkezzenek az arcán) sem képes megakadályozni, hogy ebben a korban az arca felnőtt arccá váljék. Márpedig mit kezd egy férfi, akit arra idomítottak, hogy csak az édes kicsi lányokat találja szépnek, szeretetre méltónak és segítségre szorulóknak, egy felnőtt novel?

Mit kezdjen egy olyan novel, akinek sima és kemény gömbölyűségei petyhüdt fehér bortakaró alatt rengo zsírpárnákká változtak, akinek hangja már nem gyerekes, hanem harsány, akiből már nem spontánul és vidáman buggyan fel a nevetés, hanem szaggatott nyerítő hangon? Mit kezdjen egy mumussal, akinek visszataszítóan ostoba fecsegése, most, hogy már nem gyerekszájból jön, felorli az idegeit, és akinek az arcára a sok meglepett ah és oh nem annyira a naiv csodálkozás, mint inkább a gyengeelméjűség kifejezését varázsolják? Ez a gyerekes múmia soha többé nem lesz képes erotikus vágyálmokat ébreszteni. Azt hihetnők, hogy végre elveszítette a hatalmát a férfi fölött.

Csakhogy a nok számítása, mint mondtuk, két oknál fogva is beválik: eloször, mert az idoközben világra hozott gyermekeik segítségével újból a védtelenség látszatát kelthetik, másodsor pedig egyszerűen azért, mert nincs elegendő *fiatal no* a világon.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a férfiak, ha módjuk volna rá, idoközben felnotté vált bébi-hitvesüket szívesen kicserélnék egy fiatalabbra. De minthogy a két nem aránya megközelítőleg egy-egy, azaz minden férfinak nem jut bármikor fiatal no - és mert az élethez feltétlenül szüksége van egy nore -, hát kitart sajátja mellett.

Állításunk könnyen bizonyítható. Ha a férfinak valóban szabad választása van, mindig a fiatalabb not választja. Marilyn Monroe vagy Liz Taylor abban a pillanatban kiment a divatból, amikor apró ráncaikat már nem tudták tökéletesen elkendőzni. A férfi egyszerűen a fiatalabbikhoz váltott mozijegyet. Aki ezt anyagilag megengedheti magának, az nemcsak a mozipénztárnál, hanem az életben is ezt teszi. A pénzügyi élet és a show-üzlet tagjai kiszolgált feleségeiket rendszeresen fiatalabbakkal cserélik fel. Minthogy magas összeget fizetnek, hogy megváltsák ezt a jogukat, a dolog ellen senkinek nincs kifogása, még a feleségeiknek sem (akik feltehetően örülnek, hogy ilyen könnyen megszabadulnak férjeiktől).

Ezt a luxust azonban csak a gazdag férfiak engedhetik meg maguknak. Ha egy szegény ördög felfuvalkodik, és pillanatnyi elragadtatásában és elvakultságában másodsor is fiatal not vesz el, biztos lehet abban, hogy hamarosan elveszíti, mert nincsen elég pénze, hogy eltartson két asszonyt (valamint azok gyerekeit, mert a második is ragaszkodni fog ahhoz, hogy gyerekei legyenek). Ha egy szép fiatal no választhat két azonos jövedelemmel rendelkező férfi között, akiknek egyike fiatal, a másik meg idosebb, feltétlenül a fiatalabb mellett fog kikötni, mégpedig nem azért, mintha annak fiatalsága esztétikailag megejtőbb, vagy rokonszenvesebb volna a szemében, hanem mert a fiatalabb férfi tovább tud majd gondoskodni róla. A nok pontosan tudják, mit várnak egy férfitől, tehát azt is tudják, hogyan kell dönteniük. Valószínűleg ezért még soha nem fordult elő, hogy egy no egy gazdag 40 éves férfi helyett a szegény 20 éveset részesítette volna elonyben!.

A felnott nok nagy szerencsésüknek tekinthetik, hogy a férfiak nem tartják szépnek saját magukat. Holott a legtöbb férfi szép. Sima, a munkában megedzett testükkel, széles vállakkal, izmos lábaikkal, dallamos hangjukkal, meleg emberi nevetésükkel, intelligens arckifejezésükkel és kiegyensúlyozott - mert értelmes - mozgásukkal feltétlenül szebbek annál, amilyen egyáltalán a no lehet, még akkor is, ha pusztán a teremtményt látjuk benne. És azért, hogy a nokkal ellentétben ok dolgoznak, és testüket állandóan értelmesen használják, tovább megorzik szépségüket, mint azok, akiknek a teste a nem kello edzés következtében gyorsan tönkremegy, és az ötvenedik év után már csak egy akármilyen emberi sejtalmaz (nézzük csak meg az utcán egy ötvenéves háziasszonyt, és hasonlítsuk össze külso megjelenését a vele egyidos férfival).

De a férfiak nem tudják, hogy szépek. Senki nem mondja meg nekik. Beszélnek kecses nokrol, bájos gyermekekrol, varázslatos állatvilágról. De ha a férfiakról van szó, legfeljebb bátorságukat,

határozottságukat dicsérik - olyan tulajdonságukat, amelyek a nők számára való használhatóságukat jelzik. Soha nem beszélnek külső megjelenésükről. Az orvosi szakkönyvektől eltekintve, aligha létezik leírás, amely hosszabban időzne a férfi ajkának formájánál, a világítástól függő szeme színénél, sűrű hajnövéseknél, finom mellbimbóinál, vagy herezacskóinak szimmetriájánál. És maga a férfi nagyon meglepődne és mulatna, ha testének eme jellemzőit dicsérenék elötte.

A férfi nem szokta meg, hogy külsejéről beszéljenek. A felnőtt nő, aki rendszerint csúnya, s ennél fogva megvolna az oka (és ideje), hogy átadja magát a férfi csodálatának, nem is látja őt. Ez nem rosszindulat vagy számítás részéről; az ő számára a férfi egyszerűen egy gép, amely anyagi értékeket termel. A gépet pedig nem esztétikai, hanem funkcionális szempontok szerint szokás megítélni. A férfi osztja ezt a véleményt, és önmagát ugyanígy ítéli meg. A férfiakat túlságosan lefoglalja a munka, amelyben élnek, felorlodnak az állandó konkurenciaharcban, semhogy tárgyilagosan látnák magukat.

Mindenekelőtt azonban az az igazság, hogy a férfiak nem is óhajtják tudni, hogy szépek-e vagy nem. Hogy harcuknak értelme legyen, a nőknek *kell* szépeknek, tehetetlennek és imádnivalónak lenniük. És ezért nevezik őket továbbra is tekintve, hogy ellentétes benyomásaikat nem tudják pontosabban meghatározni, a "szébbik nemnek".

A világegyetem hímnemu

A novel ellentétben a férfi szép, mert - a novel ellentétben - szellemi lény.

Ez pedig a következőket jelenti:

- * A férfi *kíváncsi* (tudni akarja, hogy milyen a körülötte lévő világ és hogyan működik).
- * A férfi *gondolkodik* (a tudomására jutott adatokból következtetéseket von le).
- * A férfi *alkot* (a létezőről szerzett ismeretei alapján újat hoz létre).
- * A férfi *érez* (rendkívül széles, sokdimenziós érzelmi skálája segítségével finom árnyalatokban érzékel, és nemcsak olyat, amit megszokott. Új érzelmi értékeket hoz létre, és ezeket árnyalt leírásokban mások számára is hozzáférhetővé teszi, vagy művészi példákon ábrázolja).

A férfi minden tulajdonsága közül vitathatatlanul a kíváncsisága a legmarkánsabb. Ez a kíváncsiság annyira különbözik a nőétől, hogy feltétlenül némi magyarázatra szorul:

A nő alapvetően csak olyan dolgok után érdeklődik, amelyeket közvetlenül hasznosíthat. Ha például az újságban valamilyen politikai cikket olvas, valószínű, hogy egy politológiát hallgató diákot akar megbűvölni, mintsem, hogy valóban érdekelné a kínaiak, izraeliek vagy dél-afrikaiak sorsa. Ha a lexikonban valamilyen görög filozófus nevét keresi ki, akkor nem a görög filozófia iránt támadt fel benne váratlan érdeklődés, hanem egy keresztretjvény megfejtéséhez szüksége lett rá. Ha pedig egy új autóreklámot tanulmányoz, akkor vásárlói szándék vezeti, nem pedig afféle platói tudásvágy a technika iránt.

Tény, hogy a legtöbb nőnek - az anyákat is beleértve - fogalma sincs arról, hogyan jön létre a magzat, amelyeket méhében hordoz, hogyan fejlődik, és milyen stádiumokon keresztül jut el a szülésig. Persze, hogy teljesen felesleges, hogy tisztában legyen ezekkel a dolgokkal, hiszen úgysem tudja befolyásolni a magzat fejlődését. Elegendo, ha azt tudja, hogy a terhesség kilenc hónapig tart, hogy ezalatt kímélnie kell magát, és bármilyen komplikáció esetén azonnal orvoshoz kell fordulnia, aki természetesen mindent rendbe hoz. A férfi kíváncsisága valami egészen más: önmagáért van, nem valamilyen közvetlen haszon függvénye, és mégis hasznosabb, mint a nő kíváncsisága.

Menjünk el egyszer egy építkezés mellett, amelyen valami új munkagépet, például egy újfajta kotrót állítottak be. Alig van férfi - mindegy, hogy milyen társadalmi réteghez tartozik - aki anélkül haladna el, hogy legalább egy hosszú pillantást ne vetne rá. Sokan meg is állnak, és arról társalognak, milyen elonyei vannak az új gépnek, és mennyiben tér el a hagyományos módszerektől.

Egy nőnek nem jutna eszébe megállni egy építkezésnél, hacsak nincs ott olyan tömeg, hogy valamilyen szenzációt szimatol (egy munkást szétlapított egy lánctalpas átegyengető). Ebben az esetben tudakozódna, és utána rögtön elfordulna. A férfi kíváncsisága egyetemes. Elméletileg nincs olyan dolog, ami ne érdekelné, legyen az politika, botanika, atomtechnika vagy Isten tudja micsoda. Érdeklődik még az olyan dolgok is, amelyek egyáltalán nem tartoznak a szakterületéhez, például a gyümölcsbefőzés, a téstagyúrás vagy a csecsemőgondozás. Egy férfival nem történhetne meg, hogy

kilenc hónapig terhes anélkül, hogy a méhlepény és a petefészek működéséről ne tudna minden részletet.

A férfi nemcsak megfigyel mindent, ami körülötte (és általában a világban) történik, hanem értelmezi is. Minthogy megpróbál mindenről értesülni, nem esik nehezére összehasonlításokat eszközölni, felismeri a történésekben a szabályszerűséget, az elveket, amelyeket aztán értékesít. Célja mindenkor az, hogy valami egészen mást, egészen újat hozzon létre.

Nem kell különösebben hangsúlyozni, hogy a világon minden találmány és felfedezés férfiaknak köszönhető, akár az elektromosság, akár az aerodinamika, a növénygyógyászat, a kibernetika, a mechanika, a kvantumfizika, a hidraulika, vagy a származástan területére tartozik. A gyermeklélektant, a csecsemőtáplálást és élelmiszertartósítást is férfiak dolgozták ki. De továbbmegyek: a női divat változásai vagy valami olyan hétköznapi dolog, mint az étkezési fogások új egymásutánja, vagy az ízlés árnyalatainak a kialakítása is hagyományosan a férfiak dolga. Ha különleges ínyencfalatokra vágyunk, általában nem az otthoni ebédasztalnál, hanem egy vendégloben találjuk meg őket, ahol természetesen férfi készíti az ételeket. A nő ízlése - feltéve, hogy egyáltalán szándékukban áll valami új étel kidolgozása - annyira korlátozott, és a fantáziátlan megszokott napi ételek készítése annyira elkoptatta, hogy erre nem volnának képesek. Nincsenek női ínyenc, a nő egyáltalán semmire sem jók.

De a férfi, akiben megvan a gazdag, szabad emberhez méltó élet minden szellemi és testi előfeltétele, lemond ennek az életnek a lehetőségéről és ehelyett a rabszolgasorsot választja. Mert mit is kezd csodálatos képességeivel? Azoknak a szolgálatába állítja őket, akik ezekkel a képességekkel női rendelkeznek. Ezeket az "emberiségnek" nevezi, de voltaképp a nőkre és a női gyerekeire gondol.

Valóban groteszk, hogy azok, akik alkalmasak volnának egy ideális életvitelre, azt nem akarják, azokat pedig akiknek a férfiak önfeláldozása egy ilyen életet lehetővé tenné, nem érdekli. Annyira megszoktuk, hogy egy embercsoportot egy élősködő klikk egyoldalúan kizsákmányol, hogy erkölcsi kategóriáink teljesen eltorzultak. Számunkra már természetes, hogy a férfiben Sziszüphoszt látunk, aki azért jött világra, hogy tanuljon, dolgozzon, gyermekeket neveljen, és akinek a fia megint csak azért jönnek világra, hogy tanuljanak, dolgozzanak, gyermekeket neveljenek, és így tovább, úgyhogy már egyáltalán el sem tudjuk képzelni, hogy mi másért volnának a férfiak a világon.

A családot alapító fiatal ember, aki többnyire bárgyú tevékenységek közepette egész életét felesége és gyermekei eltartásának szenteli, tisztességes embernek számít. Azt, aki nem köti le magát, nem nevel gyermekeket, hol itt él, hol ott, hol ezzel foglalkozik, hol azzal - aszerint, hogy mi érdekli, és azért, hogy eltartsa saját magát és kizárólag saját magát, aki szabad emberként és nem uniformizált rabszolgaként áll a nővel szemben, azt a férfit a társadalom kitaszítja és megveti.

Lehangoló látvány, ahogyan a férfiak nap nap után elárulják rendeltetésüket. Ahelyett, hogy szellemükkel, erejükkel, óriási energiájukkal új világokat fedeznének fel, amelyekről még álmodni sem merünk, ahelyett, hogy új érzéseket tanulmányoznának, amelyeknek még a létezését sem sejtjük, ahelyett, hogy az életet végtelenül gazdaggá és érdekessé tennék (saját életüket, amelyről a nőnek fogalmuk sincs), lemondanak ezekről az óriási lehetőségekről, és szellemüket és testüket önként olyan pályára kényszerítik, amelyek a nő undorítóan primitív szükségletei szempontjából hasznosak.

A férfiak, akiknek a kezében van a világegyetem minden rejtélyének a kulcsa, szabad akarataiból leszállnak a nő szellemi szintjére, és felkínálják nekik a szolgálataikat. Szellemük, erejük és fantáziájuk segítségével, amelyeknek rendeltetése az volna, hogy mindent létrehozzunk, amit csak lehet, csupán megörzik és javítják azt, ami már megvan. És amikor feltalálnak valamit, ami még nem volt,

mindig úgy szól az alibijük, hogy az elobb utóbb vagy az egész emberiségnek (értsd a nonek) hasznos lesz. Mentegetőznek nagy tetteikért, bocsánatot kérnek azért, mert urhajózással foglalkoznak, a holdba repülnek, ahelyett hogy a nok és a gyermekek életét még kényelmesebbé tennék. Felfedezései során a legnagyobb erőfeszítésükbe mindig az került, hogy ezeknek a hasznát lefordítsák a nok nyelvére, például reklámmal, amelyben gyermekek ügyöggésszel és édeskés szerelmi suttogással szelíden felhívják a nokat, hogy nyugodtan használják az új vívmányokat. Mert közismert fantáziátlanáguk folytán a nokben soha nem támad fel eleve az igény valamilyen találmányára, különben ellenkező esetben legalább egyszer nekik is sikerülne.

Annyira megszoktuk, hogy a férfiak mindent a nokre való tekintettel tesznek, - már nem is jut eszünkbe, hogy ez másként is lehetne. (Hogy a zeneszerzők valami mást is komponálhatnának, mint *szerelmi* [függőségüket kifejező] dalokat, hogy az írók és költők regények és szerelmi [függőségüket kifejező] líra helyett művészetet alkothattának. Hogy mi volna, ha a festők végre abbahagynák a noi aktok, noi arcok non-figuratív vagy hagyományos ábrázolását, és végre valami újat hoznának, amit még sohasem láttunk.)

Elvégre el lehetne képzelni, hogy a tudósok műveiket többé nem feleségüknek ajánlják fel (aki úgysem érti meg őket), hogy a filmrendezők a filmjeiket nem terhelik meg dúskeblű nőkkel, hogy az újságok nem feltétlenül az úrrepülők szokérra festett feleségeinek nagy alakú fényképeivel akarják elfogadtatni az úrrepülésről szóló riportot, és hogy maguk az úrhajósok a földről az úrbe mást játszassanak maguknak mint *szerelmes* [függőségüket kifejező] slágereket.

Halvány fogalmunk sincs, milyen volna az a világ, amelyben a férfiak mindazt a képzelőerőt, amelynek a segítségével most még gyorsabban forrósodó gyorsfőző edényeket, még fehérebbre mosó mosószeret, még szintartóbb velúrsonyegeket és még csókállóbb ajakrúzsokat gyártanak, valódi problémáik megoldására fordítanak, amelyben - ahelyett, hogy gyermekeket nemzenének (akik majd újabb gyermekeket nemzenek), és így egyre arrébb tolják az életet - *maguk* élnek. Amelyben, ahelyett, hogy egyre a no "rejtélyes" pszichológiáját akarnák felfedezni - ami csak azért tűnik olyan rejtélyesnek, mert rejtélyes módon nincs benne semmi, amit fel lehetne fedezni -, a saját pszichéjüket fedeznék fel, vagy más bolygók esetleges élőlényeinek pszichéjére volnának kíváncsiak, és azon gondolkodnának, miképpen lehetne ezekkel érintkezésbe lépni. Milyen volna az a világ, amelyben ahelyett, hogy fegyvereket gyártanának a háborúkhöz - lényegében se!mmit más célból mint a (csak a noknek hasznos) magántulajdon megvédésére -, egyre nagyobb teljesítményű bolygóközi úrhajókat építenének, amelyek majdnem a fény sebességével vinnék el őket idegen világokba, és olyan dolgokról adnának hírt, amelyekről még csak nem is álmodtunk soha.

Sajnos a férfiak, akik képesek és hajlandók mindenben gondolkodni, a novel kapcsolatos dolgokat tabusítják. A legnagyobb baj az, hogy ezek a tabuk olyan jól működnek, hogy már senki sem ismeri fel őket. A férfiak, anélkül hogy elgondolkoznának rajta, a *nok* számára háborúznak, a *nok*nek csinálnak gyerekeket, a *nok* városait építik. A nok pedig eközben egyre lustábbá, egyre ostobábbá, s anyagilag egyre igényesebbé válnak. A közvetlen kizsákmányolás, házasság, válás, öröklés, özvegyi-öregségi nyugdíjak primitív, de hatásos rendszere segíti őket a folyamatos meggazdagodásban. Az Egyesült Államokban az összvagyonok több mint a fele az o kezükben van, s valószínűleg ugyanez a helyzet Európa haladó országaiban is. A nok hamarosan nemcsak pszichológiailag, hanem anyagi téren is abszolút hatalommal fognak uralkodni a férfiakon.

A férfiak erről nem vesznek tudomást, és továbbra is boldogan alávetik magukat nekik. Ennek időszakonként talán meg is volna a létjogosultsága, ha a no valóban az volna, aminek a férfi hiszi. Ha

valóban az a törékeny bájos lény volna, az a jó tündér, az a földre szállt angyal, akit a férfi és ez a világ meg sem érdemel.

Hogy lehet az, hogy a férfiak, akik általában mindent tudni akarnak, ezt a tényt nem akarják tudomásul venni. Nem veszik észre, hogy a non a vagináján, a két mellén és néhány lyukkártyán kívül, amelyeken ostoba, sztereotip szövegek vannak, az égvilágon semmi sincs? Hogy egyszerűen anyagból gyúrt elegyek, kitömött emberbörgomolyagok, amelyek azt állítják magukról, hogy gondolkodó lények?

Ha a férfiak egyszer egy pillanatra abbahagynák vak termelő munkájukat, és elgondolkoznának, egy szempillantás alatt lelepleznék a nokedli láncocskáikkal, fodros blúzaikkal és aranyszandáljaikkal, és közismert intelligenciájuk, fantáziájuk és célratörő akaratuk segítségével néhány nap alatt létrehoznának egy eszközt, egyfajta emberszabású gépet, amely teljes mértékben helyettesíteni tudná a nokedli, akiben sem külsőleg sem belsőleg semmi eredeti nincs. Miért félnek annyira a férfiak az igazságtól?

A butaság teszi istenivé a noked

A szabadság utáni vágyat csak az elnyomottak ismerik igazán. Amint szabaddá váltak - feltéve, hogy elég intelligensek ahhoz, hogy felmérjék ezt a szabadságot, annak minden következményével együtt -, eredeti szabadságvágyuk az ellentétébe fordul át: erőt vesz rajtuk a félelem, és elkezdnek vágyódni a stabil kötöttség adta biztonság után.

Élete első éveiben az ember sohasem szabad. A felnettek szabályai közé szorítva él, és mivel még nincsenek tapasztalatai a társadalmi magatartás terén, teljes mértékben függ ezektől a szabályoktól. Ilyenkor kialakul benne a szabadság utáni vágy, semmit nem óhajt annyira, mint megszökni ebből a börtönből, amit első adandó alkalommal meg is tesz. Amikor végre szabad, akkor, amennyiben *ostoba* - és a *nok ostobák* -, igen jól fogja magát érezni, és igyekszik szabadságát megőrizni. Az ostoba ember képtelen elvont gondolkodásra, nem hagyja el a saját területét, ezért aztán nem is ismeri az egzisztenciális félelmet. Nem fél a haláltól (nem is tudja elképzelni), és nem akarja tudni a lét értelmét. Minden cselekedete: a komfort utáni vágy beteljesülésében nyeri el közvetlen értelmét, és ezzel meg is elégszik. Vallásra sincs szüksége. Ha véletlenül ilyen irányú igények ébrednének benne, azonnal kielégíti őket saját maga, mert az ostoba ember természeténél fogva képes saját énjének féktelen csodálatára (ha a *no* valamilyen vallás híve, úgy ezt csak azért teszi, *hogy a mennyországba jusson* - a jó Isten is csak az a férfi, akinek ezt az ő részére biztosítania kell).

Az intelligens ember (a férfi) helyzete teljesen más: igaz, hogy a szabadulást eleinte végtelen megkönnyebbüléssel fogadja, a függetlenség nagyszerű távlatai mámorossá teszik, de amint valamilyen szabad tettel egyik vagy másik irányba elkötelezné magát, megijed: minthogy képes az absztrakt gondolkodásra, tudja, hogy minden cselekedete végtelen számú lehetséges következményt rejt magában - olyan következményeket, amelyeket intelligenciája ellenében sem láthat előre, és amelyekért, minthogy szabadon döntött, teljes mértékben felelős lesz.

Milyen szívesen nem tenne többé semmit a negatív következményektől való félelmében! De minthogy ez nem lehetséges - a férfi tettekre van ítélve -, elkezd vágyódni gyermekkorának szigorú szabályai után, valaki olyan után, aki megmondja neki, hogy mit tegyen és mit ne, és ezáltal a most értelmetlen cselekedeteinek (mert igaz, hogy végso soron saját komfortigényeit szolgálják, de mire szolgál *o maga*?) újból értelmet ad, és segít elviselni a nagy felelősséget. Így hát keres magának egy istent, aki pótolni tudja gyermekkorának istenét - azaz anyját - s akinek feltétel nélkül alávetheti magát.

Legjobban egy olyan szigorú, de igazságos, bölcs és mindentudó istenre vágyik, mint amilyen a zsidók, a keresztények vagy a muzulmánok istene. De minthogy intelligens, természetesen tudja, hogy ilyen nincs, hogy minden felnőtt meghatározásánál fogva saját istene, és hogy ennek következményében a *szolgaságban lelt örömet* (a kisgyermekkorai függőséghez hasonló állapotba való visszatérés mélységes jóérzéssel tölti el) mindig csak a saját maga által kitalált szabályok elégíthetik ki - így nekilát ilyen szabályok (istenek) kidolgozásának.

Ezt öntudatlanul másokkal együtt teszi, másokhoz hasonlóan jegyzokönyvbe mondja egyéni tapasztalatait, összehasonlítja őket másokéival, felismeri a közös vonásokat, ezeket a vonásokat

öntudatlanul másokkal együtt szabályokba foglalja, így megalkotja egy jövőben "értelmes" magatartás törvényeit, és önként aláveti magát nekik. Az így létrejövő *rendszereket* kollektívan és egyénileg egyre tovább építik, s ezek hamarosan olyan komplexitásra tesznek szert, hogy egyes ember már nem képes áttekinteni őket - autonómmá és "istenivé" válnak. A rendszerek törvényeiben feltétlenül *bízni lehet* - éppen úgy, ahogy tapasztalatlan gyermekként *bízni kellett* a szülők részben értelmes, részben értelmetlen törvényeiben -, ellenőrizni nem lehet őket, és ha áthágjuk a törvényeket, fenyeget a közösségből való kizárás és biztonságérzet elvesztésének veszélye. Ilyen kitalált rendszer a marxizmus, a felebaráti szeretet, a rasszizmus vagy a nacionalizmus, és azok a férfiak, akiknek sikerül vallási igényüket ezek egyikével kielégíteni nagymértékben immúnissá válnak egyes emberek, azaz a nők igazával szemben.

A legtöbb férfi azonban tudatosan az exkluzív isteneknek, a *noknak* veti magát alá (ezt a szolgáló szerelemnek nevezi), mert így megtalálja a vallási igényének legkedvezőbb előfeltételeit: a nő mindig jelen van a férfi számára, saját vallási igénye nincsen, ilyenformán tehát valóban "istenti". Minthogy állandóan követel valamit, a férfi sohasem érzi elhagyatottnak magát (mint isten a nő mindig jelenvaló). A nő a férfit leválasztja a kollektív istenekről, akiket meg kellene osztani a vetélytársakkal. A férfi pedig megbízhatónak érzi a nőt, mert azért, hogy hasonlít anyjára, gyermekkorában istenére is hasonlít. Értelmetlen életének mesterséges értelmet ad, mert minden amit tesz, ezáltal csak *az ő* komfortját (később gyermekeiét) szolgálja. Istennoként nemcsak büntetni tud (a biztonság megvonásával), hanem szexuális élvezetek nyújtásával jutalmazni is.

Isteni voltának legfontosabb előfeltételei a maskarádéra való hajlama és az ostobasága. A rendszereknek a híveket vagy fölényes tudással kell lenyűgöznie vagy homályosságokkal kell zavarba ejtenie. Minthogy az első lehetőség a nőnél nem jöhet számításba, a másodikkal húznak hasznot. Maskarádéja lehetővé teszi, hogy a férfi idegennek és titokzatosnak lássa, ostobasága révén pedig a férfi minden ellenőrzési kísérlete számára elérhetatlenné válik. Mert míg az intelligencia érthető, logikus cselekedetekben nyilvánul meg és így mérhető, kiszámítható és ellenőrizhető, az ostoba emberek cselekedetei a józan ész tartományán kívül fekszenek, és így sem előre látni, sem ellenőrizni nem lehet őket. Ahogy a pápákat és a diktátorokat, a nőt is egy pompából, maskarádéból és titokzatoskodásból épült védőfal menti meg a leleplezéstől; hatalmukat nyugodtan építhetik tovább, és pontosan ezáltal hosszú távon biztosítják a férfi vallásos igényének a kielégítését.

Idomítási módszerek

Annak érdekében, hogy a férfi a behódolás felett érzett örömeben valóban a nonek vesse alá magát, és nem például egy másik férfinak, valamilyen állatfajnak vagy az egyik fent említett rendszernek, a no a férfi életében különféle idomítási módszereket épített be, és ezeket már korán elkezdte alkalmazni. Ehhez jól jön neki, hogy éppen akkor van a férfi leginkább kiszolgáltatva, amikor a legkönnyebben idomítható, ti. gyermekkorában. Hála a természetes kiválasztódásnak, éppen azoknak a noknek a száma no, akik a férfiak idomítására a legalkalmasabbak - a többiek amúgy sem tudnak reprodukálódni.

Már maga az a körülmény, hogy a férfi kezdettől fogva hozzászokott ahhoz, hogy valamilyen no legyen körülötte, hogy normálisnak érezze a jelenlétét, és nem normálisnak a távollétét, elég volna ahhoz, hogy később bizonyos értelemben függőségben legyen tőle. Ez a függőség azonban önmagában véve még nem volna súlyos, mert a no nélküli élet legfeljebb környezetváltozással volna egyenértékű. Aki a hegyekben nőtt fel és később a síkságon él, talán örök életében a hegyek után fog vágyódni, de ebből még nem következik, hogy oda vissza is tér. Ennél fontosabb is van.

A nonek nem is volna érdeke, hogy a férfiban csak valamilyen romantikus csöndes honvágy szerű érzést keltsen, amely csak vasárnap vagy a távolban ébred fel, és nincsenek következményei. Számára az a fontos, hogy a férfit ránevelje a munkára, és arra, hogy munkájának a gyümölcseit az ő rendelkezésére bocsássa. Ezért elsősorban arra törekszik, hogy a férfiban egy sereg, a nonek szükséges anyagi érték létrehozására irányuló reflex keletkezzék. Ezt a no úgy éri el, hogy a férfi élete első évétől idomítja. Így a végén a férfi saját értékét egyenlonek tekinti a haszonnal, amelyet a no számára jelent, és csak akkor érzi jól magát, ha a no fogalmai szerinti értékeket, azaz olyasmiket hoz létre, ami a nonek értékes.

Maga a no válik számára egyfajta skálává, amelyen bármikor leolvashatja éppen adott tevékenységének értékét, vagy értéktelenségét. És ha valami olyannal foglalkozik, ami e szerint a skála szerint értéktelen - mint például a futball -, megpróbálja ezt a mínuszt minél előbb egy másik, az értékskála szerint elismert területen kompenzálni (azért aztán a nok a futball és más sportrendezvényeket egy bizonyos pontig jól tűrik).

A férfiak nevelésére felhasznált idomítási módszerek közül a leghasznosabbnak a *dicséret* bizonyult: a módszer alkalmazása már egészen korán elkezdődhet és magas korig változatlanul hatékony marad (ellentétben például a szex útján történő idomítással, amely csak viszonylag rövid ideig gyakorolható). A dicséret olyan eredményes, hogy megfelelő adagolás esetén még az ellentéte, azaz a megrovás is feleslegessé válhat: valaki, aki megszokta a dicséretet, elmaradását megrovásként fogja érzékelni.

A dicsérettel történő idomításnak például a következő elonyei annak: a dicsért személy függőségbe kerül (ahhoz, hogy a dicséretnek értéke legyen, valamilyen magasabb fórumtól kell származnia, a megdicsért tehát a dicséret felmagasítja); az illető a dicséret rabjává válik (ha nem kapja meg, hamarosan nem fogja tudni, ér-e valamit vagy sem, elveszti az önmagával való azonosulás képességét); végül pedig fokozza a dicsértnek a teljesítményét. Célszerű a dicséretet nem mindig, hanem esetenként magasabb teljesítményért osztogatni.

Amint a hímnemu csecsemo első dicséretét kapja azért, mert szükségét nem az ágyban, hanem az éjjeliedényen végezte el, ha jóságos mosolyt és néhány általa ismert vidám, butuska mondókát kap a megivott tejért, már belépett az ördögi körbe. Hogy újból hozzájusson a dicséret okozta örömhöz, legközelebb megpróbálja megismételni azt, aminek ezt az érzést köszönhette. Ha a dicséret egy nap elmaradt, boldogtalan lesz, és mindent el fog követni, amitől a legcsekélyebb mértékben is remélheti, hogy újból megszerzi az áhított boldogságot.

A nonemű csecsemo természetesen ugyanennek az idomításnak van alávetve: az első két évben a nő alig tesz különbséget különböző nemű gyermekei között. De a lányoknál az idomítás azonnal abbamarad, amint megtanulták a higiénia szabályait: itt elválnak az utak, és minél jobban halad előre a nevelés, annál érezhetőbb, hogy a kislányt kizsákmányolónak neveli, a kislányt kizsákmányolónak.

Ennek egyik fontos eszköze a gyerekjáték. A nő a kisgyerekek játékösztönét először fejleszti, majd kihasználja, s eközben - mintegy véletlenül - a kívánt irányba is tereli. A kislánynak babát és hozzávalókat vesz: babakocsit, babaágyat, miniatűr edényeket, a kislánynak mindazt, amit a lány nem kap: építőkockát, villanyvasutat, versenykocsi-modelleket, repülőgépet. Így a lánygyermek már korán azonosulni tud az anyjával, és beletanulhat a nő szerepkörébe. Az idomítási rendszereket a babáira áttéve dicsér és korhol, úgy ahogyan őt is dicsérik és korholják: játszva megtanulja az emberek irányításának alaptörvényeit. És, mivel a kislány is igényli a dicséretet, dicséretet pedig csak akkor kap, ha azonosul a nő szereppel, később sem akar más lenni, mint "noies". A mérvadó tekintélyek mindig a nők lesznek a számára, sohasem a férfiak, mert csak a nők tudják megítélni, milyen jól játssza ezt a szerepet (a férfiaknak azt tanítják, hogy a női szerep kisebbrendű, ok tehát mind a dicséret forrásai nem jöhetnek számításba).

A fiúgyermek mindenféleképpen kaphat elismerést, csak akkor nem, ha miniatűr emberkével játszik. A fiúgyermek kicsi zsilipeket, hidakat, csatornákat épít, kíváncsiságból szétszedi a játékautókat, játék pisztollyal lövöldöz, és így mindent begyakorol, amire szüksége lesz, hogy a nő elertartsa. Az iskoláskorú fiú már saját tapasztalata alapján ismeri a mechanika, a biológia, az elektrotechnika alaptörvényeit, deszkából kunyhót tud építeni, és védekezni tud a hadijátékban. Minél több kezdeményezőkézség van benne, annál több dicséretet kap. Hiszen a nő érdeke, hogy hamarosan többet tudjon, mint ő - a nő csupán a saját ismereteivel aligha boldogulna el egy férfi nélküli világban - és mindenben, ami a munkára vonatkozik, teljesen független legyen tőle. A férfit ugyan gépnek kell tekinteni, de nem közönséges gépnek, mert azt neki kellene szakszerűen kezelni, vagy legalábbis beprogramozni. Ha a nő tudná, hogy egyáltalán micsoda, a férfit tudatn! rendelkező robotnak nevezné, aki képes arra, hogy saját magát programozza (következtetésképp továbbfejlessze), és minden új helyzethez új programmal tudna alkalmazkodni (a tudósok is igyekeznek olyan robotokat előállítani, amelyek helyettük dolgoznak, döntenek és gondolkodnak, és működésük gyümölcseit a rendelkezésükre bocsátják - persze ezek a robotok élettelen anyagból állnak).

Így hát a férfi, még mielőtt önállóan dönthetett volna egyik vagy másik életforma mellett, annyira igényli a dicséretet, hogy csak olyan tevékenységek okoznak jó érzést neki, amelyekért valaki megtapsolja. És minthogy egyre több tapsra van szüksége, egyre nagyobb teljesítményekre lesz képes a nő által előírt irányban. A tetszésnyilvánítás elvben férfitol is származhat, de a férfiak - az ismert okoknál fogva - szüntelenül tevékenykednek, és versengenek egymással. Így aztán a férfi, amint megteheti, a házába hozza saját külön dicséretjét, valaki olyat, akit állandóan megkérdezhet, hogy jó és szófogadó volt-e, vagy sem, és mennyire volt jó és szófogadó. A nő pedig, látszólag véletlenül, a legideálisabb személy ennek a szerepnek a betöltésére - amelyet ő rendezett meg, és csak arra várt, hogy átvehesse.

A férfinak nagyon ritkán sikerül - esetleg ha sikeres művész vagy tudós - ebből a bűvös körből kitörni, és férfiaktól is megkapni azt a sikerélményt, amelyre oly nagy szüksége van. Így a roktol ugyan függetlenedik, de sikeréhsége nem csökken soha. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy az a férfi, aki egy bizonyos területen sikeresnek bizonyult, és így anyagi körülményei is biztosítottak voltak, soha önként át nem lép egy másik területre, hogy ott próbára tegye képességeit és kielégítse a kíváncsiságát. Rendszerint azon a területen marad, ahol egyszer már sikeres volt. Elég, ha Miróra gondolunk a pont - vesszo technikájával, Strauss-ra a keringoivel vagy Tennessee Williamsra a nodrámaival. Nem meri megkockáztatni, hogy o maga legyen a saját mércéje.

Szinte kézenfekvo a gyanú, hogy egy művésznak az ún. "egyéni stílusában" nincsen semmi pozitívum. Egy olyan szerzo mint Beckett például, aki 20 év alatt mindig Godot-változatokat hoz létre, ezt nem szórakozásból teszi. Ehhez túlságosan intelligens. Mivel a siker rabja lett, úgy fél a kockázattól, mint az elvonókúrától. Bár meg tudna szabadulni ettol a (kondicionált) magatartásmódjától! Régóta mást csinálna, talán repülőgépet építene (darabjainak megbízható mechanikájából technikai érzékre is következtethetünk), ritka növényeket termesztene, vagy egyszer legalább irt volna egy komédiát is (ennyi siker biztosan elfújna a legteljesebb kétségbeesést). Például egy olyan komédiát, amelyben egy no derékig egy földkupacban üldögél, és fogkefáját keresi, mint a Boldog Napok-ban. Ezzel talán még sikere is lenne a közönségnél. De egy ilyen kísérlet a teljesítményelv szerint idomított férfi számára természetesen túl kockázatos volna. Ez!ért egy olyan ember, mint Beckett továbbra is drámákat fog írni az életöszton abszurditásáról, mert ezért biztosan megkapja a dicséretet.

Idomítás önmegalázás segítségével

Néhanapján egy kritikus beállítottságú ember azt mondhatná, hogy a nőkben semmi önérzet sincs, hiszen szemérmetlenül bevallják, hogy a tudás minden területén analfabéták. Eközben elfelejti, hogy a becsületrol, büszkeségről, emberi méltóságról alkotott fogalmait a női idomításnak köszönheti. Hogy csak azért lett becsületes, büszke, lovagias, mert egy nő arra idomította. Hogy ezek a tulajdonságok, amelyekből az a büszkén emlegetett *férfiassága* összetevődik, annál mélyebben gyökereznek a jellemében, minél alaposabban idomították. O maga ehhez nem tett hozzá semmit.

Minden e tárgyba vágó pszichológia-tankönyvben azt olvassuk, hogy a gyermek teljesítményét legjobban önbizalma fokozásával lehet növelni. De a gyermeknek magától soha nem lesz önbizalma: beleszületik egy környezetbe, amelyben minden fölényben van vele szemben, és ő a maga erejéből semmit sem tudna elérni. A nő akinek az a célkitűzése, hogy egy fiúgyermekből olyan embert faragjon, aki nemcsak magát, hanem másokat is el tud tartani, a neveléssel elsősorban az önbizalmát akarja kifejleszteni. A lét veszélyeit - amennyiben ő maga egyáltalán ismeri őket - a gyermek szemében bagatellizálni fogja, eltitkolja előtte saját halálának lehetőségét (például úgy, hogy a szerinte jó viselkedésnek jutalmaként örök életet ígér neki), és ezzel azt a bárgyú optimista alaphangulatot hozza benne létre, amely az idomítás egyes mozzanataira (és ezzel az életre általában) a legjobban felkészíti. A férfiúi öntudat és a teljesítményszint fokozásának egyik módszere, aminőt láttuk a dicséret. Egy további a nő *önmegalázása*.

Ha a nő az általa világra hozott gyermeknél legalább annak az első életévében nem volna intelligensebb, az emberiség már régen kihalt volna. A jó anya azonban mindig ügyelni fog arra, hogy ez a kezdeti fölény ne gátolja gyermeke fejlődését, hogy ne forduljon egy szép napon oelle, az anya ellen, és a gyermek ne csüngjön a szükségénél tovább a szoknyáján. Megpróbál gyermekébe, főleg, ha az fiú, saját magával szemben egy kis fölényérzetet beleplántálni, amolyan előleget a későbbi teljesítményekre, amelyből első önbizalmát merítheti. Ehhez a jövendő férfi fejlődése során egyre gyakrabban alkalmazza az anya azt a fogást, hogy butábbnak tette magát, mint amilyen, és így bizonyos elonyt ad neki, amelyet a gyermek, ha igazi férfi akar lenni (és az anya gondoskodik arról, hogy akarjon is), többé nem veszíthet el.

Mint ahogy a nő értékét a társadalomban nem az intelligenciája alapján mérik, hanem egészen más szempontok szerint (voltaképp egyáltalán semmit sem mérnek: a férfinak szüksége van rá, és ez elég), a nő megengedhetik maguknak, hogy olyan ostobának mutatkozzanak és olyan ostobák is legyenek, amennyire nekik tetszik. Ebben a vonatkozásban a nő a gazdagokhoz hasonlítanak: ezeknél sem az a fontos, hogy intelligensek-e vagy nem, hanem az, hogy *gazdagok*. Ha Henry Ford olyan szellemi képességekkel rendelkezne, mint a Tiffany's valamelyik állandó nonemű vásárlója, akkor sem volna kevésbé társaságképes. Csak a sörje nem engedheti ezt meg magának. Ahogy a gazdagok, a nő is nyugodtan szégyent vallhatnak anélkül, hogy ebből bármi hátrányuk is származna. Másként szólva: bármilyen ostoba is egy nő, a férfi mindenképp felnéz rá, és nem akar lemondani a társaságáról.

A nő a férfiakat a lehető legegyszerűbb varázsigével bűvölik meg: a munka férfias, a semmittevés nőies. A nő kijelenti, hogy a férfi irigylésre méltó helyzetben van, eros és kötetlen, ő viszont gyenge, és a születés szent aktusa a házhoz bilincseli. Fizikailag nem alkalmas értékes munkára.

A férfi engedelmesen elfogadja ezt a mitológiát, és még hízelgőnek is tartja. Nem gondol arra, hogy az elefánt is eros, erősebb mint a férfi, ennek ellenére a férfiak mégis a legtöbb munkára alkalmasabbak, mint az elefántok.

A nő természetesen elítéli a férfi előtt, hogy hozzá képest szinte semmit sem csinál. Láthatóan folyton elfoglalja magát valamivel, csak azt állítja, hogy minden, amit csinál, a férfi munkájával összehasonlítva csekély értékű. Azt szuggereálja a férfinak, hogy azok a tárgyfoglatosságok, amelyekkel a napot eltölti (vasalás, süteménykészítés, lakásszépítés) a család jólétéhez szükséges munkák, és hogy a férfi boldog lehet, hogy van felesége, aki ezeket az alacsonyrendű dolgokat leveszi a válláról. A férfi nem is sejtí, hogy az ilyen elfoglaltságok a nőnek ténylegesen örömet okoznak, boldognak érzi magát.

Azzal, hogy a nő minden munkát a "férfias", illetve a "női", "méltó" illetve "méltatlan" kategóriák egyikébe sorok, és ezáltal érzelmi értékekkel ruház fel, amelyeket lassanként már senki sem von kétségbe, a maga ellenőrizhetlenné válik, és így hatalmi szférájában teljes szabadságot élvez. Bármit is tesz, a férfimunkához képest az úgysem ér semmit, ezt a maga állítja, és a férfiaknak eszébe sem jut a dolgot megvizsgálni.

Az igazság az, hogy ha a férfi akarná, leleplezhetné ezt a női terminológiát, amely szerint a "férfias munkák" nehezek, míg a "női munkák" könnyűek: a férfimunka rendszerint nehéz, a házimunka mindig könnyű. Azokkal a gépekkel, amelyeket a férfi talált fel, egy négyszemélyes háztartás kívánta munkák könnyűszerrel elvégezhető két délelotti órában. A többi dolog a nő szórakoztatására és klickje hülye státusszimbólumainak fenntartására szolgál (csipkefüggönyök, virágágyak, fényesre politúrozott bútorok): ha ezt munkának nevezik, úgy egyszerűen hazudnak a cél érdekében.

A házimunka olyan könnyű, hogy elmeógyógyintézetekben hagyományosan el tudja végezni minden gyengeelméjű, aki más munkára már nem alkalmas. Ha a nők panaszkodnak, hogy ezért nem kapnak külön bért (nem sokat követelnek, csak annyit, amennyit egy autószerelő keres), úgy ez csak egy bizonyítékkal több, mennyire vonzó számukra ez a munka. Az ilyen követelések a tetejébe rövidlátóak is, mert odavezethetnek, hogy a nőt egy szép napon valóban munkáerőnek minősíthetnék, és ennek megfelelően béreznék is. Ekkor kiderülne, hogy a férfiak rovására, messze a körülményeik felett élnek.

De a férfinak, aki gyermekkorától fogva megszokta a női terminológiát, nem érdeke, hogy leleplezze a nőt. Szüksége van rá, hogy higgye, valami nagyot cselekszik, amikor pénzt keres a felesége számára. Hogy olyasmit tesz, amire a nő nem volna képes. Ha nem volna meg benne a fölénynek ez az érzése, kétségbeesne munkájának értelmetlenségén. Mihelyt az a benyomása, hogy amit csinál, azt egy nő is meg tudná csinálni (és idonként a nő helyesnek ítéli, hogy ezt a benyomást keltse benne), megpróbálja a teljesítményét növelni, hogy helyreállítsa a megszokott távolságot maga és a gyengébb nem között. Ettől öntudatos.

Ez az ördögi kör igen könnyen kielemezhető. A nő szabályokat talál ki, ezeknek megfelelően idomítják a férfiakat, és ezekkel uralkodnak rajtuk. Ők maguk soha sem tartják szem előtt a férfiak szabályait. A *férfibecsület* például az egyik olyan rendszer, amit a nő találtak ki. Saját magukra nézve nem tartják érvényesnek, lemondanak mindenféle becsületrol, és ezzel manipulálják a férfiakat. Az egyik ismert tévé-krimiben például két ellenséges férfi áll egymással szemben a biliárdasztalnál. Mindegyikük előtt revolver fekszik, és tisztességből megállapodnak, hogy hangosan számolnak háromig, mielőtt lonéne egymásra. A hos már kettonél lo, és így életben marad. Tehát kívül

maradt a rendszeren, és ezáltal manipulálni tudta a másikat, aki még az életveszélyes helyzetben is inkább a rendszer szerint cselekedett, mint a józan ész szabályai szerint.

Azzal, hogy a nő mindent megvetendonek állít be, amit saját maga tesz, ráveszi a férfit, hogy a többi dolgot ő vállalja el, tehát mindazt, ami neki nem okoz örömet (hiszen anyaként már kezdetben ott volt és választott, mielőtt a fiú választott volna). A férfi boldogtalannak és értéktelennek érzi magát, ha "női munkát" végez. Sok férfi szántsándékkal ügyetlennek teszi magát a házimunkában, a nő ugyanis ünneplik őket a tehetetlenségükért, hiszen akkor olyan "férfiasak". Az a férfi, aki maga varrja fel a gombjait, nem "igazi" férfi. Ha porszívó van a kezében, akkor valami nincs rendben vele. Ilyen és hasonló érvekkel a férfit újra kiskorúvá lehet tenni (ő maga minden munkára képesnek érzi magát, csak arra nem, hogy egy levest megfozzon), és ellenkezés nélkül tűri, hogy elkeressék a világ legigénytelenebb munkahelyéről. Csak akkor lehet őt veszélytelenül segédmunkaerőként bizonyos munkákhoz igénybe venni (persze csakis úgy, hogy szigorúan engedelmeskedik a női utasításoknak, mert hiszen egyáltalán nem ért ezekhez a dolgokhoz). Amikor idomítása elért egy bizonyos fokot, az ilyen munkákat mindig lealázkodónak fogja tekinteni, és soha nem fogja észrevenni, milyen kellemesek a sajátjához képest.

A nőnek elég már egy sóhajra fakadnia, hogy "no létére" alkalmatlan bizonyos munkára, ez őt minden erőfeszítéstől megkíméli. Ha például a beszélgetésben idonként megemlíti - lehetőleg tanúk előtt -, hogy a férje sokkal jobban vezet, mint ő, egy életre biztosította magának a soforjét (az autópályák tele vannak nővel, akik mellett férfi ül volánnál). Vagy ha egy nő azt mondja, hogy "mint nő" nem mehet egyedül nyilvános helyre (étterembe, színházba, hangversenyre), úgy - bár ennek a megállapításnak semmilyen ésszerű oka nincsen, mert a nőt a vendégloben ugyanolyan jól, illetve rosszul szolgálják ki, mint a férfiakat, és ha nem óhajtják, hogy "molesztálják" őket (ahogy ok mondani szokták), elegendő volna ha nem öltöznének olyan feltűnően - ezzel a kijelentéssel máris szerzett magának egy lakájt, aki a bejárat elé viszi a kocsiján, mintha elokelo állami vendég volna, kiharcol! neki egy üres asztalt, összeállítja a menüt, szórakoztatja, és a végén még ki is fizeti a számlát. - Vagy azt mondja, hogy nem ért a politikához, hogy a nő túlságosan buták hozzá, és máris talál egy férfit, aki helyette áttanulmányozza a nap- és hetilapokat, türelmesen végighallgat hosszú tévévitákat, mérlegeli a különböző államférfiak érveit, és a választások pillanatában készen felszolgál neki egy véleményt. Akkor aztán arra a pártra szavaz, amelyet a férfi lelkiismeretes tanulmányok után a saját - s ezzel együtt az ő-speciális helyzetében a legelonyösebbnek tart, és megszabadul a szavazás terhes kötelességétől, úgy, hogy a férfi véleményét megkettőzik, és nem veszélyezteti a végeredményt (aminek tekintettel arra, hogy valóban nem ért a politikához, és ezt tudja is, egyéni jóléte szempontjából katasztrofális következményei lennének).

Az önlealázásban az idomítás egyik elképesztő gyümölcset láthatjuk, amikor a nő, aki életét paradicsomi körülmények között "tengeti" (egy minden komforttal felszerelt háza van a város villanegyedében, ahol gyerekek, kutyák és más nők társaságában, külön kocsival, televízióval, és minden elképzelhető háztartási géppel felszerelve), azt mondja mérnök vagy ügyvéd férjének, hogy az milyen irigylésre méltó, mert "teljes" életet él, míg ő mint "nő" kénytelen emberhez nem méltó életet élni, s ezt annak a férfinak mondja, aki ezt az egész lomot élete árán biztosítja neki - és a férfi netán el is hiszi.

A Szentírásban azt olvassuk, hogy Éván Ádám oldalbordájából teremtette az Isten, tehát a nő a férfi másolata és kevésbé értékes, mint az: ez az önlealázás segítségével történő idomítás tipikus példája. Majdnem biztos, hogy ezt a történetet valamikor egy nő találta ki. Persze, férfi volt aki feljegyezte (a nő nem olyan régen tanultak meg ími).

Szótár

Szüntelen igyekezetében, hogy a férfi szemében megalázza magát, minden no egy titkos nyelvet használ, amelyet a nok egymás között értenek, azonban a férfi nem, mert a férfi a szavak primer jelentését veszi csak figyelembe. A férfiaknak tehát érdemes volna valami szótárfélét készíteni, amelyben minden ilyen mondat hallatán utánanézhethének valódi értelmének. Íme néhány példa (az eredeti mondat, és fordítása a férfiak nyelvére):

Titkos nyelv	Igaz értelme
A férfi tudjon engem megvédeni.	A férfi védelmezzon meg minden kellemetlenségtol, minden kényelmetlenségtol. (Mi mástól is kellene megvédenie a not? Rab!lóktól? Az atomháborútól?)
Biztonságban akarom magam érezni egy férfi mellett.	Kíméljen meg mindennemû anyagi gondjaitól.
Szükségem van arra, hogy a férfira felnézzek.	!rd Hogy egyáltalán szóba jöhessen nálam, okosabbnak, bátrabbnak, erosebbnek, szorgalmasabbnak kell lennie, mint én vagyok. Nagyobb felelosségérzettel kell rendelkeznie, különben mit kezdjek vele?
Én a hivatásomat azonnal feladnám, ha a férjem kívánná. !0	Amint elég pénze van, soha többé nem dolgozom.
Egyetlen vágyam, hogy boldoggá tegyem.	Iparkodni fogok, hogy soha ne vegye észre, mennyire kihasználom.
Minden kis gondot le akarok venni a válláról.	!ustright Mindent meg fogok tenni, hogy semmi se tartsa vissza a munkától.
Csak neki akarok élni.	Más férfinak ne legyen szabad értem dolgozni.
widct!parMostantól csak a családomnak élek.	Egy szalmaszálat se teszek keresztbe többet. Fáradozzon o.

Nem vagyok a noemancipáció híve. Végre is az egyenjogúság korában élünk.	Nem ettem bolondgombát, inkább a férfi dolgozon helyettem. Ne képzelje, hogy előírhat nekem bármit, csak azért, mert megkeresi a pénzemet!
Én ilyen dolgokban rettenetesen ügyetlen vagyok.	Itt van egy munka, amelyet helyettem el kell végeznie. Hiszen azért van o.
Hát ez mindent tud!	Még lexikonnak is használható.
Ha két ember szereti egymást, nem kell rögtön az anyakönyvvezetohöz szaladni.	Egyelőre még egy kicsit makrancos, !de majd az ágyban betöröm.
Szeretem, stb.	Elsorendû munkagép.

Ilyen és hasonló szólamokat a nok természetesen csak közvetlenül a férfinak mondanak, vagy akkor ha az hallótávolságon belül van. Egymás között, csak akkor, ha egyáltalán beszélnek férfiról, egészen normálisan teszik, körülbelül úgy, mintha élettelen dologról volna szó, kiegészítő használati utasításokat cserélnének ki valamilyen háztartási géprol, amelynek hasznosságában egyébként senki sem kételkedik.

Ha például az egyik no azt mondja: ezt a kabátot vagy azt a kalapot már nem tudom hordani, mert nem tetszik a barátomnak, akkor a barát említése semmilyen érzelmi felhangot nem hordoz (ilyen legfeljebb a kabáthoz, vagy a kalaphoz járul). Ez a megjegyzés mindössze annyit jelent, hogy "Isten nevében megteszem neki ezt a szívességet, hiszen egyébként mindent megcsinál, amit akarok".

Ha a nok egymás közt arról beszélgetnek, hogy milyen feltételek alapján döntenek egy adott férfi mellett, bizonyosan nem azt mondják, hogy a férfi éreztesse fölényét, legyen képes megvédelmezni a nokit (az effélék csak nevetést fakasztanának), vagy legyen olyan, hogy fel lehessen rá nézni. Megemlítik esetleg, hogy ezt, vagy azt a foglalkozást részesítenék elonyben (a foglalkozás fizetést jelent, valamint az öregségi és özvegyi nyugdíjat, kilátást a magas biztosítási díj *lehetőségére*). Vagy azt mondják: "A férfi, akihez hozzámennék, legyen néhány évvel idosebb, legalább egy fél fejjel magasabb, és legyen intelligensebb nálam." Ez pedig mindössze annyit jelent: Kevésbé feltűnő, és természetesebbnek hat, ha egy valamivel idosebb, intelligensebb, eroteljes ember eltart egy fiatalabb, kisebb és ostobább embert.

A nok érzelemhiánya

A nok által alkalmazott idomítási módszereknek számos formája és változata ismeretes, úgyhogy itt nem térhetünk ki valamennyire. Csupán két, viszonylag ártalmatlanra szeretnék rámutatni: az egyik a férfi "jó modorával" kapcsolatos, a másik pedig az o érzelmeinek elfojtását célozza.

Minden férfinak, aki sikert akar elérni a noknél (és ki az aki nem akar?), azonfelül, hogy intelligens, önérzetes, szorgalmas és kitartó, egy további tulajdonsággal is kell rendelkeznie: tudnia kell, hogyan illik viselkedni nok jelenlétében. Erre léteznek bizonyos normák, amelyeket a nok egyenesen erre a célra találtak ki: az ún. "jó modor" feltételei. Ezek szerint minden férfi, aki ad magára, úgy bánik a novel, mintha az királynó volna, és megfordítva, minden no, aki ad magára, köteles alkalmat adni a férfinak, hogy úgy bánhasson vele, mintha királynó volna.

Világos, hogy a no egyedül azért is hozzámegy egy férfihez, mert az gazdag. Ha viszont választhat egy gazdag, de rossz modorú, és egy ugyanolyan gazdag, de jó modorú férfi között, természetesen az utóbbit fogja választani. Mert a jó modor szabályainak betartása már garantálja, hogy ennek a férfinak a no ideális értéke egy sereg további magatartási mód révén annyira vérvé vált, hogy komolyan ezt később sem fogja megkérdőjelezni, amikor a no már nem lesz olyan vonzó számára. "A nevetés vidámmá tesz", mondják a pszichológusok, vagy "Az imádkozás szüli a hitet". Ez így is van, de csak a férfiakra érvényes. Ha a not magasabb rendű lényként kezeli, valóban magasabb rendű lényé válik a számára. A nok sokkal jobban meg tudják különböztetni a valóságot és a színjátást.

A "jó modor", ellentétben a többi idomítási aktussal, nem a tudattalanban gyökerezo kondicionálási forma. Viszonylag késon nevelodnek rá a gyermekek, és így különösen könnyű felismemi bennük a nok által gyakorolt kizsákmányolás eszközeit. Igazán rejtély, hogy lehetnek ilyen régi trükkök még ma is hatásosak. Micsoda arcátlanság kell például ahhoz, hogy egy anya tinédzser fiának, aki eloszor megy egy ifjú hölgygel színházba, ilyen tanácsokat adjon: "Kifizeted a taxit, kiszállsz, átmegy a kocsí másik oldalára, kinyitod az ajtót, és segítesz a hölgynek a kiszállásnál... felvezeted a lépcsón, karodat nyújtod neki, vagy ha nincs elég hely, mögötte mégy, hogy ha esetleg elbotlik, ne zuhanjon le... kinyitod elotte az ajtókat... lesegíted a kabátját... elviszed a kabátot a ruhatárba, veszel egy műsorfüzetet... elotte mégy, utat csinálsz neki a sorok közt... a szünetben üdítovel kínárod..." és így tovább. Azt s!em szabad elfelejteni, micsoda kin a férfinak a színház már magában véve is, mert divatja múlt műfaj, és mert majd minden darab (mint kulturális életünk nagy része) a nők értelmi színvonalának megfelelően készült. A férfi sejti, hogy mind o, aki a not elkíséri, mind az egész lakájtársaság, amely ott várja, az intendánstól a színészeken át a rendezoig, csak arra szolgál, hogy a nonek és klikkjének lehetoséget nyújtson bárgyú orgiáik megrendezésére, amelyek lényege nem más, mint hogy feketébe öltözött férfiak statisztériája előtt a nok egymásnak groteszk jelmezbemutatót tartsanak.

A "jó modor" legléghább megnyilvánulása a férfiakra rákényszerített *védelmezo szerep*. A dolog egészen ártatlanul kezdodik azzal, hogy a férfi a no mögött megy fel a lépcsón, a járda külső részén halad, és a katonai és háborús szolgálatnál végzodik. A viselkedés egyik szabálya tehát így szól: "Ha a helyzet úgy alakul, a férfinak a not élete kockáztatásával is meg kell védenie minden kellemetlenségtől." Amint elérte

a megfelelő kort, gondolkodás nélkül engedelmeskedni fog a szabálynak. Az idomítás sikeres volt: katasztrófa esetén eloször a noked és a gyermekeket fogja menteni, csak azután gondol magára. Akkor is, ha ez az életébe kerül.

Márpedig nincsen semmilyen nyomós ok, amely tiltaná a szerepek felcserélését. Minthogy a no érzelmi élete szegényes, a háború borzalmainak élményével sokkal könnyebben megbirkózik, mint a férfi, akiben ezek nemegyszer maradandó lelki sérülést okoznak. A vér látványát a menstruáció következtében megszokta, a háború mai formája pedig sem testi erot, sem intelligenciát nem követel, kizárólag szívósságot. A várható élettartamra vonatkozó statisztikákból kiderül, hogy a nok magasabb kort érnek meg, mint a férfiak, tehát szívósabbak. Egy normálisan fejlett észak-amerikai no, aki tanulmányai mellett sportolt, bizonyosan nem marad el testi ero tekintetében a sokkal kisebb növésű vietnamiak mögött. Az amerikai katona tehát, amikor ázsiaiak ellen harcol, olyan ellenséggel áll szemben, akik nem erősebbek foiskolai barátinóinél.

Az említett *érzelemszegénység* abban is megmutatkozik, hogy a no a férfi érzelmeit ahol csak lehet, elnyomja, önmagáról pedig azt terjeszti, hogy érzelmes és érzékeny lelkű. A könnyimirigyek pirinyó folyadéktartályok, amelyeket a húgyhólyaghoz hasonlóan kellő tréning árán akarlatlagosan lehet működtetni.

A felnőtt ember egyaránt képes arra, hogy ne vizeljen az ágyba, és ne sírjon. A fiúgyermeknél ezt az idomítást megint csak a nok önlealázásával szokták egybekötni: "A fiúk nem sírnak!", "Nem vagy te kislány!". A lánygyermekeket erre nem idomítják, és a lányok hamar megtanulják, hogyan lehet ebből hasznot húzni. Ha egy férfi sírni lát egy not, sohasem arra gondol, hogy e folyadéktartályai működését nem tudja szabályozni, hanem feltételezi, hogy erot vettek rajta érzései, mi több, ezeknek hevességére a könnyimirigyek által kibocsátott folyadékmennyiségből következtet.

Ez a következtetés természetesen téves, mert hisz a nok érzelmi élete szegényes - már csak azért is, mert nem engedhetik meg maguknak, hogy érzelmeik legyenek. Az érzelmek arra csábítják oket, hogy egy, a céljaik szempontjából használhatatlan férfit válasszanak (olyat, aki nem hagyja magát rabszolgává tenni), vagy hogy a férfiakat - akik voltaképpen idegenek a számukra - egyáltalán ne bírják elviselni, és életüket kizárólag nok társaságában töltsék (tény, hogy sokkal kevesebb homoszexuális no van, mint férfi, és ezek is rendszerint gazdagok vagy legalábbis biztos anyagi körülmények között élnek).

Mindez azonban azt jeltené a no számára, hogy gondoskodnia kell, mindenféle felelősséget kell viselnie, és mindarról le kell mondania, ami fontos lenne a számára. Minthogy ezt nem akarja, nem fejleszt ki érzelmeket, kifelé azonban megjátssza az érzelmes teremést, nehogy a férfi észrevegye, milyen hideg és csábító a valóságban. Mivel az érzelmeket mindig csak mímeli, a feje mindig tiszta marad, és módjában áll a partner érzéseit saját céljaira kihasználni (az érzéseket csak akkor lehet kalkulálni, ha az ember maga nem válik rabszolgájukká). Emellett nem elégszik meg azzal, hogy a férfi úgy véli: a no ugyancsak erosnek érzi magát. Azt kell elhítenni vele, hogy "mint no" még sokkal labilisabb, érzékenyebb, irracionálisabb és érzelmekben gazdagabb, mint o, mert csak ilyen módon terelhet el önmagáról minden gyanút. Az ehhez a csaláshoz szükséges előfeltételeket az imént leirt idomítás teremti meg.

Az igazi férfi nem sir, nem nevet hangosan (a tartózkodó mosoly rokonszenvet kelt a környezetében és komolyságot kölcsönöz neki az üzleti partnerek szemében), nem mutatja ki a meglepetését (nem kiált fel, hogy "Ó"), amikor felgyullad a villany, vagy nem sikoltja, hogy "jujj", ha hideg víz éri. Nem mutatja, hogy erolködik (nem mondja, hogy "hú", amikor egy nehéz ládát cipel), és nem énekel széles jókedvében.

És a férfi, aki mindezeket az érzelmi megnyilvánulásokat tapasztalja a nőknél, nem gondol arra, hogy ő a saját érzéseit csak azért nem mutatja ki, mert pontosan a nő tanította meg arra, hogy ezt nem szabad. Egész egyszerűen feltételezi, hogy a nő érzelmei sokkal erősebbek az övéinél, ha ennyire fégyelmezetlenül kinyilvánítja őket.

A férfinak, aki csak akkor sír, ha valami nagy szerencsétlenség éri (például felesége halálakor), fel kell tételeznie, hogy a felesége fájdalma, akkor amikor - teszem fel - egy nem sikerült nyaralás miatt könnyekben tör ki, éppen olyan erős. És ekkor érzelemszegény fajankónak fogja magát minosítani, amiért ezt a fájdalmat nem tudja átérezni. Micsoda segítség volna a férfiaknak, ha tudnák, milyen jéghideg, kristálytisza gondolatokat forgat a fejében a nő, amikor a szeme könnyárban úszik.

Szex - jutalom gyanánt

Minden idomítás alapérve a kalács és a korbács váltogatása. Alkalmazhatósága az idomító és az idomítandó testi adottságaitól függ. De még a kisgyermek idomításánál is érezhetően dominál a cukor. A kalácsnak meg egyéb csemegének az az elonye, hogy a gyermekek nem vesztik el bizalmukat a felnettekben, továbbra is a mítoszhoz fordulnak a problémáikkal, és sokkal könnyebben manipulálhatók, mintha megverték volna őket.

Ha a fogoly delfin jól végezte el a betanított feladatot, idomítója halat dob neki. A delfinnek szüksége van élelemre, ezért megteszi, amit kívánnak tőle. A férfi viszont maga is tud gondoskodni magáról, a pénz az ő kezén fordul meg. Ilyenformán megvesztegethetetlen volna, ha nem lenne még egy másik parancsoló szüksége, amelynek kielégítéséről maga nem tud gondoskodni: igényli a fizikai kontaktust a nő testével. Ez az igény olyan éros és kielégítése olyan nagy élvezetet okoz, hogy teljes behódolásának legdöntőbb motívumává válik - talán azt is mondhatjuk, hogy szolgaságának az élvezete csupán szexualitásának egyik arculata.

Ezt az igényét tehát ki kell elégítenie. Minden gazdaság alapja pedig változatlanul a csere. Aki valamilyen szolgáltatást igényel, annak megfelelő ellenértéket kell kínálnia érte. Nos, itt az történt, hogy a férfiak a nő vaginájának kizárólagos használatát csillagászati áron is hajlandóak megvásárolni. Ez teszi lehetővé, hogy a nő korlátlanul kizsákmányolja őket - a legkonzervatívabb kapitalista rendszer is elbújhat mögötte. És mivel a nőiség elsősorban szociológiai jelenség, és sokkal kevésbé biológiai, a kizsákmányolás alól még a homoszexuális férfiak sem tudják magukat kivonni. A gyengébb ösztönű partner hamarosan rájön, hogyan lehet manipulálni az erősebb ösztönökkel rendelkezőt, és kizsákmányolóvá válik - tehát átveszi a nő szerepét -, és ennek megfelelően viselkedik: nőiesnek lenni azt jelenti, hogy az illetőnek gyengébb a nemi ösztöne.

Ahogy nem engedhetik meg maguknak, hogy mély érzelmeik legyenek, úgy az éros libidóról is lemondanának a nők (így érthető, hogy a fiatal lány nem adja magát oda a barátjának, de ennek ellenére szerelemről beszél). A nő anyja tanácsát követve a későbbi haszon érdekében már serdülőkorától fogva elnyomja magában a libidót. Régen az "értékes" menyasszony szűz volt, és még ma is "értékesebb" az a lány, akinek kevés szeretője volt, annál, akinek sok volt. A férfi szüzességének még soha nem volt értéke (minthogy a nő számára nem fontos a férfi, annak szüzessége sem jelent semmit). Ezért van az, hogy felnőtt nő fiatal fiút csak "elcsábíthat", de sohasem éroszokolhat meg. Ha a férfi hasonló tesz kiskorú lánnyal, szexuálist bűnözőnek számít, akit a nőnemű csocselék fegyházba zárat.

Ahogy a nők, a férfiak is kondicionálhatnák nemi vágyaikat - feltéve, ha elég korán kezdik. Elég a szerzetesekre gondolni, akik nagyon jól megvannak nemi élet nélkül is (senki sem fogja komolyan állítani, hogy a férfiaknak ez a nagy csoportja csupa eunuchból áll). De ahelyett, hogy megtanulná leküzdeni nemi készítését, a férfi minden lehetséges módon fejleszti nemi ösztönét, természetesen nők által, mert az ő libidója mindenekelőtt a nőket érdekli.

Míg a férfi soha nem öltözködik úgy, hogy látványa a másik nemnél szexuális izgalmat válthatna ki, a lány már 12 éves korában elkezdti úgy cicomázni magát, hogy a másik nem képviselőinek megakadjon rajta a szemük. Szűk ruhákat hord, amelyek kihangsúlyozzák a mellei és csípői kerekességét, átlátszó harisnyákkal hívja fel a figyelmet hosszú lábaira, formás vádlijaira és combjaira, ajkát és szemhéját nedvesen fénylo festékekkel készíti ki, haját ragyogó színűre festi - s mindezt kizárólag azért, hogy felgerjessze és ébren tartsa a férfi szexuális étvágyát. Olyan nyíltan kínálja neki az árut, mintha kirakatban heverne, amikor csak kicsike távolságot kell megtennie, hogy birtokba vehesse. Nem csoda, ha a férfi, akit ez a leplezetlen kínálat állandó szexuális izgalomban tart, hamarosan másra sem tud gondolni, mint arra, hogy annyi pénzt keressen, amennyi kell ennek a csábító árunak a birtoklásához.

Mert a pénz - vagy legalábbis a pénz reménye - nélkül a férfi nem kap not, és így nem jut szexuális lehetőséghez. Létezik ugyan a nemek közt egyfajta felügyelet, azaz a nő esetleg amíg a férfi szakmailag még képzi magát, hajlandó hetekre pénzt keresni, és ezalatt - mintegy elegeként a jövendő teljesítményre - testét rendelkezésére bocsátani neki, de ebben az esetben a kamatok is megfelelően magasak (a szakmának, amelyet a férfi kitanul, jövedelmezőnek kell lennie, hogy a nőnek érdemes legyen beruházni). Általában az az alapelv, hogy a nő annál drágább, minél vonzóbbak az ún. Másodlagos nemi jelei. Ezért nem szabad a férfinak letörnie, ha egy másik férfi oldalán egy különösen vonzó not lát. Gondoljon arra, milyen sokba kerül ez a férfinak.

A férfi számára mindenesetre gazdaságosabb volna, ha nemi ösztönét prostituáltknál elégítené ki, és nem vetné bele magát a házasságba (itt a hagyományos értelemben vett prostituáltakra gondolunk, mert szigorúan véve a legtöbb nő ebbe a kategóriába tartozik). De minthogy a férfi ezúttal is a szerint a teljesítményelv szerint cselekszik, amelyre idomították, azt a szexuális élményt, amelyért nem fizet sokat, értéktelenebbnek tartja. Minél drágább a nő, akivel lefekszik, annál nagyobb az élvezete. És ha a vágyott not másképp nem kapja meg - vagy nincs más lehetősége megtartani ot -, a legmagasabb árat kínálja, és anyakönyvvezető elé vezet.

Ennélfogva a nő nyugodtan eltűrhetik a nyílt prostitúciót. A férfiakra jellemző féltékenységet nem ismerik (néha megjátsszák a féltékenységet, mert ez a férfinak hízeleg), tehát gond nélkül helyeslik a nyilvánosházak létezését. Ahogy mindig is gond nélkül tudomásul vették partnerük házasságon kívüli szerelmeit, sőt esetleg meg is bocsátják, ha ezek túlságosan nyilvánvalóvá válnak. Továbbmegyünk, és azt állítjuk, hogy a nő semmit nem kíván jobban, mint azt, hogy a férje megcsalja, mert a rossz lelkiismeret vagy a hála a toleranciáért járulékos elonyökhöz juttatja. A legjobban annak örül, ha ezek a házasságon kívüli kalandok az ő ellenőrzése alatt mennek végbe; egyre több nő vélekedik úgy, hogy a partnercsere és a csoportos szex ideális lehetőséget nyújtanak a hozzájuk tartozó férfi szexuális fantáziájának leszerelésére. A házasságon kívüli nemi kapcsolatoknak ez a formája ingyenes (a kurváknak fizetett összeg így a háztartáspénzhez csapható), és azon felül nem jelent veszélyt az egészségre: mivel a résztvevők ismerik egymást, jobban betartják a higiénia szabályait, mint az a férfi, aki nyilvánosházakba jár (a nőknek a férfiak szexuális kalandjai esetén egyedül a fertőző betegségektől kell igazán tartani).

Micsoda ironia rejlik abban, hogy a férfiak éppen a közönséges prostituáltat nézik le annyira - hiszen ezek pontosan azon nagyon kevés számú nő csoportjába tartoznak, akik becsületesen elismerik, hogy testük egyik nyílásának bérbeadásával keresik kenyerüket. Prostitúált, színésznő, énekesnő, táncosnő, fotómodell - ezek azok a foglalkozások, amelyeket nem férfiak űznek. De míg a színésznő, az énekesnő, a táncosnő, a fotómodell hálával dolgozik - a mentoháló az a férfi, aki elkapja, ha már nincs kedve -, a prostituáltnak semmi ilyen biztosítása nincs. Ha fáradt, nem áll készen valaki, aki csak erre a

pillanatra várt, és a mi társadalmunkban nem akad egyetlen olyan férfi, akit egy volt prostituált úgy kizsákmányolna, mint egy volt fotómodell.

A nok szintén megvetik a közönséges prostituáltat, de más okból: a butasága miatt. Az a no, aki a testét ilyen ügyetlenül adja el, az a nok intelligencia-kritériumai szerint egyszerűen ostoba. A nok maguk között csak azokat tisztelik, akik uzsoraárakat érnek el, és például egy Rothscildhoz, Aga Khanhoz vagy egy Rockefellerhez mennek feleségül. A "piszkos foglalkozás" fogalmát csak a férfiak elrémítésére alkották meg, akik egy szép napon esetleg párhuzamot vonhatnak.

Azt az alapelvet, hogy a szex jutalom gyanánt alkalmazható, minden no vallja. A nok felkínálják magukat a férfinak úgy, hogy kiemelik, hangsúlyozzák bájaikat, felcsigázzák a vágját, és ha a férfi azután tisztességgel bemutatta, hogy az idomítás eredményes volt, odaadják magukat neki. És minthogy szünet nélkül újra meg újra felizgatják, a jutalomra mindig újra szükség van. Csak a gyenge potenciájú férfiak engedhetik meg maguknak, hogy hosszú ideig tétlenül lógjanak, és nélkülözzék a rendszeres jutalmazásokat. Az eros libidójú férfinak mindenki másnál engedelmesebbnek kell lennie. A gazdasági élet minden ágában olyan keresett "dinamikus, vállalkozó szellemű, jó külsejű, lelkes fiatalember" semmi más, mint egy teljesen a szextől függő pszichopata, aki rendkívül magas követelményeket állít maga elé. Mert mi más a mint a no jelentette jutalom készíthet egy fiatal férfit arra, hogy lelkesedéssel foglalkozzék valamilyen m!árkás áru eladásával, mikor kint, az iroda ablaka előtt izgalmasabbnál izgalmasabb kalandok várnak rá? Szexuális ösztönei olyan parancsolóak, hogy erről az egész világról le tud mondani, és a nehezen szerzett pénzből inkább megvásárol magának egy not. De ha százszor is "kalandnak" nevezi ezt a not, azért amit elveszített, nem fogja kárpótolni magát. A novel való találkozás a kereslet-kínálat szigorú szabályai szerint megy végbe, ezek között pedig nemigen marad hely meglepetésnek.

A régi bölcsesség, amely azt mondja, hogy a no sorsa az anatómiája, csak akkor igaz, ha a sorson valami pozitív dolgot értünk. Negatív értelemben ez a mondat inkább a férfira áll, mert míg a no ahol csak lehet, hasznot húz belőle, a férfi örökre rabja marad saját anatómiájának. A hímvessző erekciója a no szemében olyan groteszk valami, hogy amikor eloször hall róla, egyszerűen képtelen elhinni, hogy ilyen létezik. Ha ezután megtudja, hogy még csak egy mezítelen no látványára sincsen szükség ahhoz, hogy a jelenség - amely olyan egyszerű, mint egy patelláris-inreflex - bekövetkezzék, hanem elegendo hozzá egy film vagy egy fénykép is, elképedése nem ismer határt.

Aligha létezik abszurdabb elmélet, mint a Freud-féle pénisz-irigység. A férfi nemi szerve a herezacskókkal a no számára teljesen felesleges rész, szinte rendetlenség a férfi egyébként olyan rendben lévő testén (nem is érti, hogy használat után a hímvesszőt miért nem lehet visszasüllyeszteni a férfi testébe, mint a hordozható rádió antennáját). Olyan kislány nincs, akinek - akár a legmélyebb tudatalatti rétegében - eszébe jutna, hogy a kisfiúkat irigyelje érte, és az aztán végképpen nem, hogy emiatt o bármilyen hátrányt szenved, mert hisz éppen az ellenkezője az igaz.

Freud esetében is sikerrel járt a nok - az anyja, majd a felesége, később feltehetően a lányai - megalázkodó idomítási módszere. Összekeverte az okot és az okozatot: a no ugyanis csak mondja, hogy a férfi értékesebb nála, de ezt nem gondolja komolyan. A no hatalma viszont valóban irigylésre méltó - de hisz a férfi élvezzi a saját tehetetlenségét.

A noi libidó

A noi szexualitás a férfiaknak kényelmetlen, mert a nemi izgalom és az orgazmus - a férfiakéval ellentétben - a noknél nehezen kontrollálható. A férfiak ilyen irányú vizsgálódásaikban tehát csak azokra az információkra tudnak támaszkodni, amelyeket a nok önként adnak nekik. De minthogy a nokit egyáltalán nem érdeklik a tudományosan pontos eredmények, és mindig csak a legközvetlenebb elonyeiket tartják szem előtt, mindig azt fogják mondani, ami nekik az adott helyzetben éppen célszerűnek tűnik. Ez az oka annak, hogy a számos vizsgálat, amelynek a célja az volt, hogy megállapítsák frigid-e a nő, képes-e élvezni a nemi aktust, van-e a férfiakéhoz hasonló orgazmusa, pontosan az ellenkező eredményre vezetett. A férfi tehát hol azt gondolja, hogy a nonek semmiféle nemi ösztöne nincs, és minden csak komédia; hol attól fél, hogy a valóságban sokkal potensebb, mint ő (és ezt szánalomból elhallgatja elotte), és e két véglet között ingadozik. Hogy valami módon bizonyosságot szerezzen, újabb és újabb kérdőíveket, ravaszabbnál ravaszabb kérdéseket dolgoz ki, és magától értetődően azt várja, hogy az ügy érdekében a nok lelkiismeretesen fogják megválaszolni őket. Ez pedig csalóka remény.

A valóság feltehetően a középén van: a nok ugyan nem vágyanak túlságosan a nemi aktusra (ellenkező esetben több férfi prostituált létezne), de nem is utálják, ahogy ezt sokszor állítani szokás. A nő állati szinten él, szeret enni, inni, aludni és a szex is tetszik neki - feltéve, hogy ez semmi jobbtól nem fosztja meg, és nem kell túlságosan megeroltetnie magát.

A férfival ellentétben soha nem volna hajlandó nagy erőfeszítéseket tenni, hogy egy partnert az ágyába csaljon, de ha már egyszer ott van (és sem valami nagyszabású kozmetikai műveletre nem készül, sem a televízióban nem megy semmi, amit látni akar), nincs kifogása a nemi aktus ellen, feltéve hogy a férfié az aktív szerep. Mert az a szépen hangzó megállapítás, hogy a férfi szerepe "aktív", a nő pedig "passzív", nem téveszthet meg senkit azt illetően, hogy mint mindenütt az életben, a férfi az ágyban is kiszolgálja a nőt. A nemi aktus, noha a férfinak is élvezetet okoz, végső soron a nő számára végzett szolgálat, és az a jobb szerető, aki ügyesebben, gyorsabban és hosszabb ideig nyújt a nonek élvezetet.

Minthogy a férfiak legalábbis sejtik, hogy a nemi aktus közben voltaképpen kihasználják őket, osidoktól fogva bizonyos mértékig félnek a noi libidótól. Ennek a félelemnek a nyomait számos régi kultúra rítusaiban megtaláljuk, de jelen vannak Schopenhauer és Nietzsche műveiben, Baudelaire verseiben, Montherlant regényeiben, Strindberg, Tennessee Williams, O'Neill drámáiban. De a fogamzásgátló pirula feltalálása óta ez a félelem hisztérikus formában jelentkezik. Egész könyveket írnak arról, hogy kell-e félnie a férfinak, és mennyire kell félnie a noi szexualitástól: a publicisztika nem egy ága él abból, hogy tanácsokat ad a férfiaknak, hogyan biztosíthatják fölényüket a nemi életben.

A gyógyszeres fogamzásgátlás feltalálásával, ami szintén tole származott, a férfi megfosztotta magát az egyetlen diadaltól, amely a notól való függősége ellenére még az övé volt: ebben a vonatkozásban a nő bizonyos fokig ki volt neki szolgálatva. S most hirtelen itt is a nő került fölénybe: olyan sok vagy olyan kevés gyermeke lehet, amennyit akar, és attól, akitől akar (lehetőleg gazdag férfitől), és ha nem óhajt utódokat a világra hozni, annyiszor közösülhet, ahányszor ezt elonyösnek tartja.

A férfi ezt nem teheti. Mindig azt igyekezett elhitetni magáról, hogy szexuális potenciája végtelenül nagy, és csak a no tartózkodása akadályozza meg abban, hogy ezt bebizonyítsa. De ma szint kell vallania, mert ma minden no megtudhatja akármelyik képes újságból, hogy mi a valódi helyzet a férfiak potenciájával. Tudja, hogy egy adott korban mennyire potens egy férfi, hogy délután potensebb-e, mint éjjel, evés előtt potensebbnek kell lennie, mint evés után, hogy a tengeri vagy hegyi levego fokozza-e a potenciáját, és hányszor egymásután kell a not kielégíteni tudnia. És minthogy a férfiak sohasem hazudnak a statisztikának - a férfiak egyáltalán nem hazudnak, mert a hazugság az o szemükben egyet jelent a gyengeséggel -, a no száz százalékig megbízhat ezekben az adatokban. A férfiak által kidolgozott táblázatok segítségével pontosan meg tudja állapítani a férfi potenciáját, s nemcsak megállapítani tudja, hanem - mivel a nemi élet már nem jelen!t kockázatot a számára - össze is tudja hasonlítani akárki máséval. Csakhogy - noha a férfiak tartanak ettol - a no sohasem fogja ezt az összehasonlítást megejteni, és nem fogja a legpotensebbet választani. Amint már említettük, a no egyáltalán nem rajong a szexért, így hát - amennyiben az egyéb feltételek egyenlok - inkább a kevésbé potenset fogja választani, akit intim ismeretei birtokában zsarolhat.

A férfi szexuális vonatkozásban még erosebben alá van vetve annak a teljesítményelvnek, amelyre idomították, mint egyéb területeken. Saját magát is osztályozza: háromszor egymás után = nagyon jó, kétszer = jó, egyszer = elégséges. A szexuális kudarc egyet jelent számára a kudarcral minden területen (még ha nagyszerû tudós is, többé nem lesz boldog). A no ezt tudja, és ebben több lehetoséget is lát, hogy elonyöket szerezzen magának:

- * úgy viselkedik, mint aki nem tudja, hogy férjének gyenge a potenciája, és ennek ellenére dicséri (valószínűleg a legelterjedtebb módszer)
- * elhitei a férjével, hogy gyenge szexuális teljesítoképessége súlyos hendikep, és ezért boldog lehet, ha a no ennek ellenére mellette marad
- * megfenyegeti, hogy nyilvánosan leleplezi, ha nem veti magát kelloképpen alá az akaratának. És mivel a férfi inkább vállalja, hogy tolvajnak vagy gyilkosnak tartás, mint impotensnek, mindenképp megadja magát és megteszi, amit a no követel tole.

A férfi potenciája még szorosabban kapcsolódik lelki tényezokhoz, mint egyéb fizikai funkciói, és ha egyszer elkezdodtek a bajok, akkor idovel csak súlyosbodnak. A férfi belelovalja magát a félelembe, hogy már nincs szüksége a nore, mert idomítása következtében ezt a függoséget azonosítja a férfiassággal. Gondoljuk csak végig ezt a képtelenséget: a férfi mindent megtesz annak érdekében, hogy fenntartsa a notol való függoségét. Az afrodisziákumok, amelyeket régen kuruzslók készítettek és pult alatt árultak, réges rég szalonképesek, és gyógyszertárakban kaphatók, sot a gyógyszeripar legkeresettebb cikkei közé tartoznak. Még komoly lapok is tele vannak a közösülési nehézségeket tárgyaló cikkekkal, és a férfiviccek, melyek köztudottan a férfiak katasztrófafélelmébol származnak, népszerűbbek, mint valaha, noha rendszerint hiányzik belolük éppen a "vicc". A sok pornomagazint a férfiak biztosan nem jókedvükbol vásárol!ják - jobban szeretnének más módon szórakozni -, hanem abban a kétségbeesett reményben, hogy az ilyen eros ingerek állandó és a férfiasság mítoszának megfelelő formában tudják tartani oket.

Mindezek közben pedig a férfi ismét áldozatul esik annak a szokásnak, hogy a not saját értékmérovel méri. Azt hiszi, hogy a no, mivel létezik megbízható védekezési módszer, semmi másra nem gondol, mint arra, hogy bepótolja az elmulasztottakat, és csak annak hódoljon, amit a férfi - alapos idomítása következtében - a maximális élvezetnek tart, ti. a szexnek. A férfi természetesen téved, mert

a szex ugyan élvezetet okoz a nőnek, de messze nem ez a legnagyobb. Az orgazmus okozta élvezet a nő értékskáláján messze hátrébb helyezkedik el, mint például egy koktélpartin való részvétel vagy egy pár padlizsánszínu lakkcsizma megvétele.

Ezért abszurd a férfiak félelme, hogy az újonnan megszerzett szabadságuk birtokában a nők szexuálisan lekörözik vagy fizikailag meggyengítik őket. A nő azt a férfit, aki gondoskodik róla, annyira soha nem fogja tönkretenni, hogy az másnap ne tudjon pontosan helyet foglalni az íróasztala mellett. Miért is kockáztatna ilyesmit? Ha a férjének az éjszakai örömeiből szakmai karrierjében a legkisebb hátránya is származhat, a legtüzesebb szerető is kész a nemi érintkezést a veszélytelen minimumra csökkenteni. Nymphomániás nők szinte csak a moziban és színházakban fordulnak elő. A közönség éppen azért kíváncsi rájuk, mert az életben ritkák (ugyanilyen okból szól annyi film és regény nagyon gazdag emberekről, akiknek aránya a népesség egészéhez viszonyítva szintén nagyon kicsi).

A nőket elsősorban azért érdekli a férfiak potenciája, mert gyermekeket kívánnak szülni. Ahogy később még látni fogjuk, a nőknek terveik megvalósításához kellenek a gyerekek. Sok nő feltehetően örülne, ha házastársának két vagy három gyermek után megszűnne a potenciája, mert ezzel egy sereg apró bonyadalmat el lehetne kerülni.

Hogy mennyire nem létkérdés a nőnek a férfi szerelmi képessége, kitűnik abból a tényből is, hogy jól kereső férfiak sokszor akkor is találnak feleséget, vagy akkor is házasok maradnak, ha impotensek (az ellenkezője, ti. hogy nők, akiknek nincs vaginájuk, remélhetik, hogy normális alkatú férfi veszi el őket feleségül, alig képzelhető el).

Idomítás blöff segítségével

A férfi nemi ösztöne, kiváló intelligenciája és az a vágya, hogy valami olyan rendszerben éljen, amely ezt az éppen intelligenciája révén felismert nagy felelősséget levennie róla, lehetővé teszi a nőnek, hogy a céljainak megfelelően használjon fel bizonyos intézményeket, amelyek voltaképp a múltból származnak - mint az egyházak, szekták és egyéb vallási közösségek. Ezekkel egyébként a legnagyobb hidegvérrel gyermekei idomításánál is visszaél, és számtalan alkalmazottjukat - a papokat később is, amikor már gyermekei felnettek - arra tart, hogy mint egyfajta rendőrség, védjék az érdekeit. Eközben igen jól jön neki, hogy ő maga, amint láttuk se nem hívő, se nem babonás. A férfiak sem hisznek később az egyházak tanításaiban (hacsak az idomítás nem sikerült túlságosan jól - mint például a papok esetében), de ha a tanokkal kelletlenül megismertetik őket, bizonyos archetípusokat lehet bennük kifejleszteni, a jó és a rossz mércéit, amelyek nem az agyukban, hanem a tudatalattijukban gyökereznek, és ezért soha nem felejthetők el. Ezek a mércék pedig lényegüknél fogva mindig a nő mércéi.

Minden vallási rendszer idomításon alapul, mert bizonyos számú szabályból vagy törvényből, valamint egy halom büntetésből áll, amelyek a szabályok áthágásának (az ún. bűnöknek) a következményei. Ezek a büntetések a valóságban természetesen soha nem következnek, mivel ez a hit valamiféle felsőbbrendű tudatban egy olyan gondolatrendszer, amelyeknek reális alapja nincsen, ennél fogva nem is létezik senki, aki egy titkos bűnről tudna, és azt büntetné. Ezért mondják, hogy a szerencsétlenségek, amelyek mindenképpen bekövetkeztek volna, mint például földrengés vagy egy barátunk halála (régén, amikor még fejletlen volt a természettudomány: a járványok, rossz termés, villámcsapás is), tulajdonképpen büntetések az elkövetett bűnökért, és hogy ezeket a szabályoknak való feltétlen engedelmesség vagy bűnbánat (másképpen agyomosás) segítségével az ember magától elháríthatja. Az ember persze, ahogy az intelligenciája fejlődik, egyre világosabban keresztüllát ezeken a fikciókon és tapasztalhatja a büntetések elmaradását. De a mélyen gyökerező félelem a büntetéstől (a bűn érzete a bűntudat), amelyeket élete első éveiben beleplántáltak, még felnőtt korában is hat, és ezért lehetőleg kerülje az olyan cselekedeteket, amelyek ifjúkorában "bűnösnek" számítottak. Vagy, amennyiben mégis elköveti őket, rossz lelkiismeretet okoznak neki. Az elkövetkező bűnök majdnem minden felsorolásában megtalálható a nemi aktus okozta öröm, amennyiben nem a fajfenntartást szolgálja. És minthogy a nők által ingerelt férfiak mindig készek a szexuális életre, ezt a készségüket a lehető leggyakrabban szeretnék kiélni, miközben soha nem gondolnak a fajfenntartásra (orgazmus közben a férfi bizonyosan mindenféle örömet érez, csak az éppen nemzett gyermek fölötti örömet nem - tehát ebben a pillanatban még a szokásosnál is jobban becsapják), nyilvánvalóan mindig vétnek legalábbis gyermekkori hitük egyik szabálya ellen, és így folyamatosan bűnösnek érzik magukat. A nő ezzel szemben, aki ösztöneit kondicionálta, és a nemi aktust rendszeresen egy bizonyos okból és nem saját örömeire végzi (kenyérkereset, fajfenntartás, a férfi kielégítése - ez utóbbi esetben emberbaráti célból), nem követ el bűnt; még akkor sem kellene ennek jelentőséget tulajdonítania, ha közben lelkiismeret-furdalást érez. A férfival ellentétben, aki ugyan újra meg újra tele van jó elhatározásokkal, de ezeket a gyakorlatban nem tudja keresztülvinni, a nőknek a saját lelkiismereti számlájukon még akkor sem volna

“bűn” tartozásuk, ha hinnének benne. Önlealázásra való hajlamukkal, csonka, elnyomott nemi ösztöneikkel (valamint azzal a természetességgel, amellyel saját kereseti tevékenység nélkül megvannak, és másokat dolgoztatnak maguk helyett), azokhoz a személyiségekhez hasonlítanak - Jézus, Gandhi - akiket a férfiaknak példaképeknek ajánlanak. Azokhoz a példaképekhez, akiket a férfiak, ösztöneik rabja révén, soha nem fognak tudni elérni, de akik megerosítik bennük azt a gyanút, hogy valamennyi imádnivaló tulajdonság végső soron nőies.

Ugyanakkor sem a nők, sem pedig rendőségük nem igazán érdeklődik a férfi szexuális ösztönei iránt. A tabunak nem kellene feltétlenül a szexnek lennie, ezt csak azért választották, mert a férfi számára a szex a legnagyobb és legtisztább öröm (talán az egyetlen). Ha ugyanakkora vagy nagyobb élvezetet okozna neki a disznóhús fogyasztása vagy a dohányzás, akkor természetesen a bűn érzését összekapcsolnák a cigarettával vagy a disznóhússal. A fő, hogy valamilyen bűnben éljen és féljen tőle, mert így manipulálható marad. Ezért is változtatják életkor szerint a bűnök fajtáit: gyermekek bűne a hazugság, a mások tulajdonának a megkínványa, a szülőkkel szembeni tiszteletlenség. Az idősebbeknél a szex és “felebarátjuk feleségének” megkínványa.

De hogyan ismerjék fel ezeket a bűnöket, ha sem a szabályokat nem ismerik, sem azt a rendszert, amelynek a nevében felállították őket? Hogyan higgyenek valamiben, ami nem létezik, miért szégyelljenek egy élvezetet, amely senkinek nem árt? Minthogy minden ami vallásos hittel függ össze szöges ellentétben áll a logikával, az idomítást olyan életkorban kell végezni, amelyben még nem tudunk logikusan gondolkodni, lehetőleg olyan helyen, amelynek abszurd architektúrája az eloadottak abszurditásával összhangban van, és ezért valamelyest csökkenti ezek hihetlenségét. És ha lehet, akkor azoknak, akik az ilyen logika nélküli gondolkodásra oktatnak, más külsővel kell megjeleníteniük, mint a közönséges embereknek. Ha ezek például női ruhába bújtatott vagy valami más maskarát hordó férfiak, akkor sikeresebb a gyerekek összezavarása és megfélemlítése, és az a tisztelet, amelyet ezek iránt a lények iránt éreznek, későbbi találkozások alkalmával sem tűnik majd el nyomtalanul.

A nők persze kezdetől fogva gondoskodnak arról, hogy lobbyjaik a papok, kizárólag férfiakból álljanak. Egyrészt árthat a nőkről alkotott képnek, ha maguk a nők képviselnék a nők érdekeit (esetleg számítnának tartanak őket!). Másrészt tudják, hogy a férfiaknak nincs nagy véleményük a nőkről, és ezért mindig csak az érzelmeiken keresztül hathatnak rájuk. Viszont meg fogják hallgatni, sőt talán követni is fogják azokat a tanácsokat, amelyeket egy másik férfitől kapnak, kivált, ha ez olyasvalaki, akit gyermekkorukban tiszteletre méltónak ismertek meg. Az a körülmény, hogy ezek a tanácsok mindig a nők javát szolgálják (például. Másrészt tudják, hogy a férfiaknak nincs nagy véleményük a nőkről, és ezért mindig csak az érzelmeiken keresztül hathatnak rájuk. Viszont meg fogják hallgatni, sőt talán követni is fogják azokat a tanácsokat, amelyeket egy másik férfitől kapnak, kivált, ha ez olyasvalaki, akit gyermekkorukban tiszteletre méltónak ismertek meg. Az a körülmény, hogy ezek a tanácsok mindig a nők javát szolgálják (például az, hogy tartsanak ki a nem szeretett nő mellett, vagy gondoskodjanak azokról a gyermekekről, akiket nem is kívántak), egyáltalán nem azt jelenti, hogy ez a lobby ellenséges érülettel viseltetne a “normális” férfiak iránt, hanem inkább egyenes függősége a nőktől való anyagi függőségnek.

A nők egész jól megvolnának egyházak, templomok nélkül (mint mondtuk, ezekre csupán a férfiak és gyermekek idomítása érdekében vagy bizonyos alkalmakkor, ruhatáruk felvonultatása végett van szükség), viszont az egyház a nők támogatása nélkül rövid idő alatt tönkremenne. Ha a nő gyermekét már csak az egyházakon kívül akarná idomítani - ez idővel időre be is következik -, ha lemondana arról, hogy a templomot a fehér ruha leghatásosabb keretének tekintse, és megelégedne

azzal, hogy házasságkötése alkalmából a vologényt csak az anyakönyvvezető félemlítse meg, a templomok néhány éven belül kiürülnének (a Szovjetunióban a templomi kulisszát az ún. házasságkötő paloták helyettesítik). Akkor kiderülne az egyházakról, hogy voltaképp egy letűnt kultúra maradványai, és azon nyomban megszüntetnék állami és magánjellegű támogatásukat - utóbbiak amúgy is mindig férfiaktól származnak, hiszen a férfi a kínzóit mindig maga fizeti, minthogy ezt más nem teszi meg helyette. Ha tehát valaki azt mondja, hogy az egyházakból bizonyíthatóan valamiféle mágikus erő árad, mert évezredek tanításaikkal még ma is oly sok embert vonzanak magukhoz, úgy ez az egész egyszerűen téves következtetés. Nem az egyházakból árad ez a mágikus erő, hanem a népből. A vallási közösségek régóta a név eszközei, és alighanem sohasem tesznek mást, mint amit ezek tőlük kívánnak.

A vesztesek nem utolsó sorban maguk a vallási közösségek képviselői. Ők persze semmi egyéb nem akarnak, mint békésen harcolni (persze a férfias férfiak rovására - de hát a név is ezt teszi), ehelyett pedig a név valamiféle maffiát csináltak belőlük, amelynek segítségével ijesztgetik a gyerekeiket, rabszolgasorsba süllyeszti partnereiket, és lassítják a haladást. A bojkottól való félelem arra készteti őket, hogy bizonyos alkalmakkor nevetséges, noies maskarában lépjenek fel, jól hallható hangon groteszk énekeket intonáljanak, és egy - néha intelligens - hallgatóság előtt minden modern teológiai felismerésnek ellentmondó rémtörténeteket terjesszenek, amelyeket az egyetemeken tanultak és amelyekkel a hallgatóság szemében hihetetlenül blamálnak magukat.

Mert a modern teológiával, amely teljesen lemondott a "kalács és korbács" elvről, ma már senkit sem lehet megijeszteni, és csak ittkán lehet teljesítménynövekedést elérni. Amire a névnek szükségük van, azok a rongyoszsákból elovett régi történetek mennyországról és poklóról, angyalokról és ördögökről, paradicsomról és utolsó ítéletről. A halál csak akkor megfelelő eszköz az idomítás céljaira, ha kapu az örök üdvösségre vagy az örök kárhozatra, ahol a név szája íze szerint pontozzák a földi teljesítményeket. És ha az örökéletet valóságként állítják oda, amelynek elérése csak hűséget és rabszolgaságot kíván, akkor a nők érdekeinek sokkal jobban megfelel, mintha a férfiak valóban a biológiai halhatatlanságot kutatnák, amelyre feltehetően még várni kell néhány emberöltőt.

Mindez a névet magukat természetesen hidegen hagyja. A név elmennek a templomukba, akkor, amikor ezt szükségesnek tartják, vagy lelkiismeret furdalás nélkül nem mennek el, amikor nincs kedvük. Nagy szertartásaik, amelyek mindig csak megfélemlítési kísérletek - nem a papok, hanem a név részéről - ünnepi ruhakölteményeket (menyasszonyi, keresztelők, gyász- vagy bérmentési ruhákat) szereznek be, míg az őket kísérő férfiakat a szokásos öltönyükbe dugják. Megjártassák a hívót, a babonást vagy a kételkedőt, de közben sohasem gondolkodnak el magáról a hitről. A férfiak spekulációi arról, vannak-e fizikai törvények, amelyek lehetővé teszik, hogy valamilyen bűvészműtárvány segítségével valaki a vízben járjon, hogy a vizet borrrá változtassa, vagy hogy egy nő valamilyen varázslat segítségével "széplőtlenül" fogadjon, a névet hidegen hagyják. Mint általában, a dologra magára nem kíváncsiak, őket csak az érdekli, hogy lehet belőle hasznot húzni. És ha aztán olyan férfival találkoznak, aki más valláshoz tartozik, és feltételként szabja, hogy ők feladják vallásukat - feltételként ahhoz, hogy értük dolgozzon -, habozás nélkül megteszik.

Kommerciálizált imádságok

A legtöbb férfi, mint mondtuk, elfelejti gyermekkora hitét. Csupán a beidomított magatartásformákat orzi meg, mint például az igazságszeretet, a munka vagy a szolgaság örömét.

Erkölcsei szempontból a hazugsághoz való jog minden embert megillet, mert a hazugság lehetővé teszi, hogy a társadalom pimasz felügyeletét elhárítsuk, s így a létért való küzdelmünket megkönnyítsék. A dologban csak az a kellemetlen, hogy a hazugságnak akkor van értelme, ha nem mindenki hazudik, másképpen szólva, ahhoz, hogy valakit hazugság segítségével rászédjünk, az kell, hogy szeresse az igazságot, és ezt másoknál is feltételezze. A hazugság tehát bizonyos mértékig luxuscikk, és annál becsesebb minél ritkább. Ritkaságát pedig a hazugok érdekében feltétlenül meg kell orizni. Ezért olyan fontos, hogy a nő a férfit igazmondásra nevelje; ahhoz, hogy ő maga ezt a luxust megengedhesse magának, a férfinak feltétlenül igazságszeretonek kell lennie.

A férfi igazságszeretete amúgy is előfeltétele a mai társadalmi rend fennmaradásának, mert hisz minden fontos munkát férfiak végeznek. Hazugságra nem lehet működőképes, azaz logikus rendszereket felépíteni. A mai munkamegosztáson alapuló, fejlett társadalmi rendszerünkben az egyik embernek együtt kell dolgoznia a másikkal, és eközben nem kételkedhet a tole kapott adatok helyességében. Ha a férfiak hazudnának, ha csak azért mert nekik abban a pillanatban éppen hasznosnak tunik, hamis információkat adnának kollégáiknak a vonatok indulásáról, a teherhajók befogadóképességéről vagy a repülők benzinkészletéről, a gazdasági rendszerben egykettőre katasztrofális káosz állna be.

A nők nyugodtan hazudhatnak. Minthogy nem vesznek részt a munkafolyamatokban, hazugságaikkal mindig csak egy embernek - rendszerint a férjüknek - ártanak. Ha rajtakapják őket, akkor sem ismerik el, hogy hazudtak vagy becsapták, hanem "noi furfangról" beszélnek. Os ameddig csak a "noi furfang" él (ameddig fizikailag nem vált a nő hutlenné - mert ez az egyetlen vétség, amelyet a férfi nem bocsátana meg neki), addig a férfi nem is ütközik meg a hazudozásaikon. Hála az idomításnak és a nő lealázkodásának, a férfi egészen természetesnek találja, hogy a gyenge és függő helyzetben lévő nő ilyen furfangokat vesz igénybe, hogy őt, az erös, ösztön vezérelte kolosszust (ezt a "boldogtalan állatot") a helyes útra vezesse. Nem csoda tehát, hogy az ilyen jellegű tapasztalatokat nők egymást közt nyíltan megbeszélik, sőt folyóiratokban, női olvasóknak szánt lapokban ki is nyomtatják. Az anyák továbbadják lányaiknak és ezek megint az ő lányaiknak. Ezt a tapasztalatcserét teljesen jogosnak tartják, mert hiszen gyakran arra kényszerülnek, hogy ugyanazt a férfit zsákmányolják ki (előbb az anya, aztán a lánya), és egész jólétük attól függ, hogy az hogyan engedelmeskedik.

Természetesen a felnőtt embernek nem mondják nyíltan, hogy nem szabad hazudnia. Nem is kell egyebet tenniük, mint hogy a hazugsággal rossz érzéseket kapcsolnak össze. Ezt, mint láttuk, vagy a vallás útján érik el, amely a hazugságot fiktív büntetéssel sújtja, vagy egyenesen valamiféle mágikus ráhatással. Ha egy nő a gyermekének azt mondja: "a hazugság csúnya dolog, anyádnak soha nem szabad hazudnod", akkor a hazudó gyermek automatikusan lelkiismeret furdalást érez. A nőnek nem is kell jobban megokolnia, hogy a hazugság miatt "csúnya", a gyerek így is elhiszi, kénytelen hinni neki, és

bízunk abban, hogy az anyja sem hazudik neki (ez persze tévedés, anyák állandóan hazudnak gyermekeiknek).

Ugyanezzel a mágikus ráhatással gyozi meg később a nő a férjét is: "a hutlenség gyalázatos dolog, soha nem szabad megcsalnod engem", vagy amit az ún. nagystílu nok mondanak: "Nem olyan nagy baj, ha megcsalsz, csak ne hagyj el." A férfi engedelmeskedik a parancsoknak - mert ez parancs - anélkül, hogy kételkedne a jogosságában: az ilyen not alkalomadtán meg fogja csálni, de ritkán fordul elo, hogy elhagyja (noha egy ilyen elképeszto közönyösség beismerése már olyan jelzés, amelynek hallatán azonnal távoznia kellene.)

A férfi általában csak egyetlenegy helyzetben hazudik, ti. ha eros nemi ösztönét követve megcsalja a not, akit pedig szeret. Ilyenkor annyira megijed a lehetséges következményektol (például, hogy a szeretett nő hasonlóval fizet), hogy inkább vállalja a nagyon rossz közérzetet, mintsem hogy bevallja az igazságot. Ezzel szemben, ha egy általa okozott súlyos autóbaleset, emberi árulást vagy ellógott munkanapot kell bevallania, elnyomja magában a bonyadalmaktól való félelmet, és könnyit magát azzal, hogy mindent elmesél a feleségének.

A noknél ez éppen fordítva van: mindent eltitkolnak a férjük elol, csak azt nem, ha egy másik férfi iránt érdeklodnek, vagy egy másik férfi irántuk. Ha felmerül egy második vagy harmadik férfi, ezt az érdeklodést azonnal kommercializálni kell, mert ettol kap értelmet: a férfinak akinek ezt a nő bevallja, meg kell értenie, hogy esetleg volnának mások is, akik gondoskodnának róla. Ettol azonban noni fog a produktivitása, és újból hajtani fog a munkában.

Arról, hogy a férfiak örömeiket lelik a szolgaságban, a szabadság hiányában, a könyvnek egy másik részében már beszámoltunk. Ez vezeti oket a vallásosságba és az imádságokhoz. A gyermekkori imádságok módosult formája a sláger. A régi istenek helyét rövid úton és közvetlenül elfoglalja a sokkal hihetobb istenség, a *no* (akitől *ténylegesen* függ a férfi boldogsága): a tartalmuk a vágy a behódolás után, kérés, hogy meghallgattassunk (könyörgés kegyelemért vagy egész egyszerűen idealizálás) gyakorlatilag mindig egyforma. Egyre megy, akár azt éneklük, "You're driving me crazy" (Megerjitesz), vagy "Bízd rá útjaidat...", akár azt, hogy "Fly me in the moon..." (Röpíts a holdba), vagy "Fogd meg kezeimet...".

Némely modern sláger valóban még a régi istenrol beszél, és csupán bizonyos fordulatok, mint "Te növesztesz mindent" vagy hasonlók árulják el, hogy nem közvetlenül a norol van szó.

Imádságok és vallásos énekek (megzenésített imádságok) lecsillapítják a léttol való félelmet, mert valami tudatfelettihez szólnak, akinek a jóindulatától függ minden: az ember elengedheti magát, nem neki kell küzdenie a boldogságért, minden az imádott lény kezében fekszik. Minél felnottebb a férfi, annál jobban nő a félelme, amelyrol most már tudja, hogy indokolt, és annál erosebb vágy él benne, hogy legalább másodpercekre elengedhesse magát, és valaki - a Mindenható - döntsön helyette. Azelott az értelmiségi ifjak szerelmes verseket írtak, és ezektol ugyanúgy megnyugodtak, mint az imádságtól. Manapság az imádatnak ez a kifejezési formája feleslegessé vált, mert a slágerkínálat - magától értetodik, hogy a férfiak legmélyebb ösztönei mindig saját rovásukra kommercializálódnak - évről évre gazdagabbá

válí, és nem egy szöveg, például a Beatleseké - ma már a legmagasabb igényt is kielégíti.

Persze vannak olyan slágerszövegek is, amelyek a férfi iránti imádatról szólnak: ezek úgy jönnek létre, hogy egy ilyen megzenésített imádságot, amelyet eredetileg egy férfi énekelt, és ebben a formában vált slágerré, később női hang énekel. A nok általában nem a férfit éneklük meg, hanem a szerelmet (minthogy a férfinak a szerelemhez nőre van szüksége, a dolog végso soron a nok malmára hajtja a

vizet). Valamikor közben nyilván felfedezték, hogy magukat is megénekelhetik anélkül, hogy ez nagyobb feltunést keltene. Azóta teljes lelki nyugalommal dicsoítik saját isteni voltukat, kiszámíthatatlanságukat, kegyetlenségüket vagy önkényüket, amellyel egyik vagy másik férfinak odaadják magukat, és ezáltal tönkreteszik vagy üdvöztik.

(Fejemtől talpamig
szerelemre vagyok beállítva,
mert ez a világom
és különben semmi.
Ez az, amit csinálnom kell,
az én természetem,
csak szeretni tudok,
mást egyáltalán nem.
A férfiak körülöngnek,
mint molylepkék a fényt,
és ha elégnek,
igen, arról nem tehetek!)

Márpedig, ha a nők önmagukat ilyen isteninek találják, milyen isteniek lehetnek a valóságba? Az életben a férfiakat kevésbé nyíltan, finomabb módszerekkel zsákmányolják ki, főleg nem ilyen gyorsan teszik tönkre (senki sem vágja le az aranytojást tojó tyúkot), hanem egy hosszú életen át; ezért aztán a férfiak gúnyosan nevetnek a szerencsétlen gimnáziumi tanáron, ahelyett, hogy magukat ismernék fel benne. Újabb időkben Nancy Sinatra kissé módosított formában ezt énekli:

(Ezek a csizmák sétára készültek,
és ez az, amit tenni is fognak
- egy napon ezek a csizmák átsétálnak rajtad.)

Ez is sláger, mert egyformán kielégíti a férfiak egy kegyetlen istenno utáni vágyát, és a nők igényét a mindenhatóságra.

Önidomítás

Minden állatszeldítő vágyálma lehetne, hogy az állat önmagát tudja idomítani. Ezt eddig senki sem tudta elérni. Az embernél másként áll a dolog: egy bizonyos szint felett megteszi (hiszen sokkal okosabb az ot szelídítő nonél). Az egyetlen fontos dolog az, hogy soha ne veszítse szem elol a célt, a jutalmat és a büntetést.

Ennek az önidomításnak egy változatát már megismertük, ez a no idealizálása a slágerirodalomban. A legkedvezőbb lehetőséget az önidomításra azonban a reklámpiar nyújtja. Nem azért idealizálja a not, mintha ez neki holmi mazochista örömet okoz, hanem mert ez az idealizálás az o saját túlélését szolgálja. Csak a noi kizsákmányolóknak van elegendo idejük és pénzük ahhoz, hogy termékeiket megvásárolják és fogyasszák. Ahhoz, hogy a villájukban élő feleségek vásárlóerejét biztosítsa, a férfi nem tehet egyebet, mint hogy más villákban létrehozza az ugyanekkora vásárlókedvvel rendelkező nok légióit, amelyek mind az o termékeit veszi meg. Ilyen módon belekerül egy ördögi körforgásba, amelyben egyre gyorsabban forog, egészen addig, amíg ki nem fogy a lélegzete és valaki más át nem veszi ezt a szerepet. A körből kiszállni és elfutni nem lehet.

A piackutató intézetek állandóan nyomoznak a tudatalatti noi kívánságok után (a többit ugyanis már rég kielégítették), és trófeákat nagy pénzekért eladják a fogyasztási cikkek gyártó piacnak, amely sietve betömi az így felismert "piaci hézagot" - mintha ilyenek egyáltalán léteznének. A fordított utat is járják: a férfiak kitalálnak és legyártanak valami új cikket, miután kiszámították, hogy megfelelő reklámhadjárat segítségével el fogja nyerni a nok tetszését. Ezután megbíznak egy reklámcéget azzal, hogy ébresszen vágyakat az új termék iránt. Ez nem lesz feltétlenül mindig sikeres. Így például egyetlen európai országba sem sikerült nagyobb mennyiségben eladni amerikai mintára készült nagystílu, e loregyártott házakat.

Egy vagy két évenként a férfiak során átfut a felháborodás hulláma a nok fogyasztáséhségének a láttán, mert a nonek, mint a férfiak által kizsákmányolt áldozatról alkotott kép olyan mélyen gyökerezik a tudatunkban, hogy még a saját kizsákmányoltságunknak oly beszédes bizonyítékát sem ismerik fel. Szerintük a reklám szégyenteljes módon manipulálja a noket, és kihasználja naivitásukat és jóhiszemőségüket (értsd butaságukat) a felvevopiac növelése érdekében. Ezek a férfiak jobban tennék, ha azon gondolkoznának, hogy kit manipulálnak: azt, akinek legtítkosabb vágyait is felfedezik, kiszolgálják és kielégítik, vagy azt, aki (azért, hogy elobbinek vonzalmát megörizze vagy magának biztosítsa) ezeket a vágyakat felfedezi, kiszolgálja és kielégíti. A férfinak a legmagasabb célkitűzése mindig is az volt, hogy a szeretett no legtítkosabb vágyait teljesítse, azokat a "szemeibol" kiolvassa, ahogy a konvencionális regényekben még ma 'is olvashatjuk. Ott tartunk, hogy szinte nincs már olyan noi óhaj, amely rejtve maradna, tehát olyan sincs, amelyet megfelelő erőfeszítésekkel ne lehetne teljesíteni.

Ma már nem tunik fel, hogy a nok így szükségszerűen egyre ostobábbá válnak, a férfiak egyre intelligensebbekké, hogy ennél fogva a távolság közöttük egyre nagyobb lesz, a megértés pedig egyre lehetetlenebb. Biológiai alaptétel, hogy az intelligencia csak verseny esetén fejlődik. A no viszont

mindenfajta versenyen kívül áll, a komfort túlkínálat elaltatja és szellemi képességeinek még a maradékát is elsorvasztja. Míg a férfinak, épp a no komfortigénye miatt újabb és újabb pénzforrásokat kell felfedeznie, és találmányosságát egyre magasabb teljesítményekre kell ösztönöznie, felesége növekvő luxusa kello közepén napról napra tompábbá és közönyösebbé válik. Ilyenformán a noesség fogalma, amely eddig egyszerűen csak szülőképességet és megvásárolhatóságot jelentett, lassanként a szülőképesség, megvásárolhatóság és a gyengeelméjűség márkajelvévé lesz.

Amennyiben Marxnak igaza van, és valóban áll, hogy a lét határozza meg a tudatot - tehát például a fogamzásgátló pirula a nemi erkölcsöt és az atompatthelyzetet a békeideológiákat -, akkor a nyugati no tudata, tehát azé a noé, akinek életkörülményei az utóbbi húsz évben alapvetően módosultak (megjavultak), változó félben van. És ez a változás, amely csakis a no teljes elhülyülésével végződhet, azért olyan veszélyes, mert senki sem veszi észre. Mert a no mai képét, "image-át" már nem a no maga alakítja ki, hanem a reklám - tehát a férfi -, és amint valaki kételkedne nagy értékében, azonnal szembetalálja magát száz lelkesítő reklámérvvel. A no szellemes, talpraesett, fantáziadús, melegszívú, praktikus és mindig ügyes - állítja a reklám. Egy istenno szelíd mosolyával szolgálja fel a hálás gyerekseregnek az instantkakaót, a férfi minden pillantása imádattal csüng rajta, mert legújabb! készétele különösen ízlett neki, mert éppen átnyújtott férjének egy frottírtörülközöt, amelyet a legújabb öblítőszer még a szokásosnál is puhábbra varázsolt. Ezt a képet - amelyre a férfinak fogyasztási cikkeinek eladásához szüksége van, és amelyet egyenesen erre a célra hozott létre - az egész nyugati féltekén szünet nélkül ismétlik a tömegkommunikációs eszközök, és naponta újra meg újra megszilárdítják. Hogyan is támadna bárkinek olyan gondolata, hogy a valóságban a no ostobák, hogy nincs fantáziájuk és érzéketlenek? A no természetesen nem gondol ilyet, a férfinak pedig nem szabad.

A no a vevo, a férfi az eladó. A vevőt nem úgy szerzik, hogy azt mondják neki: ez valami jó, ezt meg kell vened, hanem azt mondják: te nagyszerű vagy, miért vennéd magad körül értéktelen dolgokkal, megérdemled a komfortot, megillet. Minden egyébtől függetlenül, tehát a férfinak azért is dicsérenie kell a not, mert szüksége van rá mint vevőre. Feltűnő, hogy itt o alkalmazza azt a trükköt, amelyet egyébként a no szokott alkalmazni, amikor ot idomítja. De sajnos a trükk ellene fordul: a no azért dicséri a férfit, hogy az dolgozzon érte, a férfi viszont azért dicséri a not, hogy az elköltse az o pénzét. Ha a szomszéd feleségének hízeleg, és új padlószőnyeg vásárlására veszi rá, számolnia kell azzal, hogy ugyanaz a szomszéd másnap az o nejét egy futhető fürdőkád megvételére fogja rávenni - hiszen különben nincs miből kifizetni a padlószőnyeget.

A férfi beleesett a saját maga szerkesztette csapdába: míg kint a pénzért a harc egyre keményebb lesz, otthon a felesége elhülyül, és a lakásban egyre több lesz a felesleges kacat és lom, amellyel a no finanszírozza a férfi konkurensainak elhülyülését. A férfi, aki alapvetően az egyszerű és funkcionális dolgokat kedveli, lassanként ki sem lát a díszek és cikornyák bozótjából. A lakószobában halmozódnak a porcelánmacskák, bárszékek, üvegasztalok, gyertyatartók és selyempárnák, hálószobájának falait virágos tapéta borítja, szekrényeibe tizenkétféle üvegpohár áll, és ha fürdőszobájában helyet keres a borotvakészülékének, azt látja, hogy minden polcot elfoglalt iparművészeti tökélyvel kikozmetikázott feleségének ezer krémje és festéke.

Érdekes, hogy magának a férfinak is szinte csak olyan terméket lehet eladni, amelyek valamilyen módon feleségének is jól jönnek: sportkocsikat (amelyekre bukna a no), noi luxuscikkeket vagy háztartási cikkeket (megint csak a no számára, mert a háztartás gyakorlatilag az o birodalma - a férfi hazátlanul ingázik egy iroda és egy bungaló között). A no szívesen venne valamit a férfinak a pénzéből, és ezt meg is kísérel, amikor csak módja van rá (nyakkendőköt ajándékoz neki, színes szabadidőinget,

hamutartót, levéltárcát). A probléma ott van, hogy a férfinak igen kevés dolgra van szüksége. Normák szerint öltözködik, tehát olcsón, étel- és italszükségletét már csak teljesítőképessége érdekében is korlátoznia kell, és más javak fogyasztására - a munka közben elszívott cigaretták kivételével - nincs ideje. Az ipar minden erőfeszítése annak érdekében, hogy a férfiakat kölnivíz, hajspray használatára vagy színes!, tehát divatos, rövidéletű ruhadarabok hordására rávegye, eddig többé-kevésbé hiábavaló volt. Csak a nagyon fiatal férfiak (akiknek munkatermelékenysége a nők számára még elégtelen), a gazdagok (akiket amúgy is "szeretnek"), a művészek (egyfajta, a nők szórakoztatására alakult csapat) vagy a homoszexuális férfiak követik mindig a legújabb divatot. A reklámszakemberek minden iparkodása ellenére sem sikerült bevezetni az ún. "apák napját", míg az "anyák napja" minden évben minden iparág számára ragyogó üzletet jelent. Ezen a napon, amelyen voltaképp ünnepelni kellene őket, a férfiak legjobb esetben betérnek már egy órára valahova, ahol nyugodtan megihatják a sörüket.

Az evésen, iváson és a dohányzáson kívül csak egy tevékenység van, amely a férfi számára egyéni fogyasztást jelent, ez pedig a nemi ösztönének a kielégítése. Nem csoda tehát, hogy lassanként egész iparágak állnak rá arra, hogy ebből az ösztönből hasznot húzzanak, azaz felizgassák a férfit úgy, hogy már amúgy is nagy kedvét a nemi életre még jobban felfokozzák. Vágyainak a kielégítéséről azután a szokásos áron a nő gondoskodik.

Mint ahogy ezeket a vállalatokat főleg férfiak tartják fenn, a férfi - ha meg akar élni - abba a kínos helyzetbe kényszerül, hogy a hasonló nembelieket neki kell felizgatnia. Minden lehetséges eszközzel felkelti kedvüket a nőkre, és ezt épp olyan alaposan teszi, mint Pavlov tette a híres idomított kutyáival. Ahogyan az idomított kutya nyálkiválasztását nemcsak az étel látványával tudta megindítani, hanem már egy bizonyos csengőjelre, a férfiak erekcióját nemcsak a nő jelenléte, hanem már egy félmeztelen mell, egy sóhaj egy lemezen, vagy egy mondat a könyvben is eloidézheti. Ezért ezeket az ingereket rögtön sorozatban állítják elő, és pénzért árusítják a férfiaknak. Ez a mechanizmus természetesen nemcsak az erotikát kiaknázó iparnak hajt hasznot, hanem minden más iparágak is, amely a férfinak a nők számára akar valamit eladni, mert a nőknek szánt fogyasztási cikkek a vonzó női keblek segítségével könnyebben találnak vevőre. A férfi megvesz egy bizonyos könyvet, elmegy megnézni egy bizonyos filmet vagy elolvasson egy bizonyos képes újságot, mert szexuális ingerre vágyik, és mellékesen kedvet csinálnak neki egy kétszemélyes világkörűli útra, egy hétvégi házra a hegyek között vagy egy új sportkocsira.

A férfi önidomításának egyik legjobban működő terméke a Playboy nevű amerikai férfimagazin, amelyben gyönyörű izgatott keblek és kiváló elméleti értekezések között, amelyek szórakoztatják (és módot adnak neki, hogy két erekció között kipihenje magát), a férfiaknak felváltva drága autókat, szeszes italokat, felesleges ruhadarabokat és dohányárut kínálnak. A nőkre az ilyen lapok kísérteties hatást gyakorolnak, de a férfiaknál a mellkultusz olyan mértékben önállósodott, hogy a férfi teljesen képtelen felmérni, milyen groteszk helyzetbe került. A nemi ösztönét kizsákmányoló ipar olyan ügyesen szuggerálja neki, hogy a női mell a férfi örömét szolgálja, hogy teljesen elfelejti, mire is van a nőknek a valóságban emojuk. Az illúzió százszázalékosan sikerült, mert a teljes értékű anyatejpotlék feltalálása óta a férfiak már alig látnak csecsszopót.

Túsznak tekintett gyermekek

Az a tény, hogy a gyermekek rendkívül szeretetre méltóak, még nem menti a világrahozatalukat: aki gyermekeket szül, felnotteket, férfiakat és noked hoz a világra. A legtöbb férfi felnőttként azonban a pokolban él. És a nok boldogsága annyira primitív, és oly mértékben a másik rovására megy, hogy tulajdonképpen nem is volna szabad noked a világra hozni.

Nem állíthatjuk, mert nem is igaz, hogy a gyermeknemzésben csak a nok volnának érdekelve. A férfiak is akarnak gyereket, mert a gyerekekre hivatkozva a világ felé igazolni tudják, hogy miért hajlandóak alávetni magukat a noknek. A no viszont a gyerekekkel igazolja lustaságát, ostobaságát és felelőtlenységét. Így azután mindenki a saját céljaira használja fel a gyermeket.

Noha a világ tele van éhező árva gyerekekkel, minden szülő újra meg újra gondoskodik saját utódokról. Hiszen a férfinak valami okra van szüksége, amiért még később is, amikor szexuális vágya már régen lelohadt, egy bizonyos nonek, gyermekei anyjának legyen a rabszolgája, és ne egy másiké. Minthogy neki a no elsősorban a behódolás alibijéül szolgál, egyidejűleg mindig csak egyet tud használni (a férfi minden ipari társadalomban monoteista, azaz monogám). Több isten bizonytalanná tenné, megnehezítené az önmagával való azonosulást, és visszalökné abba a szabadságba, amely elöl állandóan menekül.

A no számára ilyen okok nem léteznek. A no nem képes elvont gondolkodásra, tehát, amint láttuk, nem ismeri az egzisztenciális félelmet, és nincsen szüksége Istenre sem, aki a világnak magasabb értelmet kölcsönözne. Csupán valamiféle indokra van szüksége, hogy megmagyarázza, miért éppen ez a férfi dolgozik érte (holott már régóta nem fekszik le vele különösebb örömmel). Erre kellene a gyerekek ettől a férfitől. Ha teszem azt bolygónkon sokkal több volna a férfi, és minden nore mondjuk három férfi jutna, a no természetesen gátlátalanul mind a háromtól csináltatna magának gyereket, és mindegyiküket dolgoztatná a gyerekekért (azaz magáért). Az általában elterjedt felfogással ellentétben a no sokkal inkább predesztinált a poligámiára, mint a férfi.

Az a férfi aki egy novel gyermekeket nemzett, túszokat adott a kezébe, és azt reméli, hogy a no az idok végezetéig zsarolni fogja ot velük. Csak ez ad tartást lehetetlen létének, és csak ez igazolja azt az értelmetlen rabszolgaságot, amelyre idomították. Ha a feleségéért és gyermekeiért dolgozik, nemcsak két emberért dolgozik, akik közül az egyik semmit nem akar csinálni, mert no, a másik semmit sem tud csinálni, mert túl kicsi. Hanem valami olyanért dolgozik, ami több, mint a no és a gyerek, ti. egy rendszerért, amely mindent magába foglal, ami szegény, tehetetlen és védelemre szorul ezen a világon (ez a szegény, a tehetetlen és védelemre szoruló, mint olyan, és hite szerint orá van utalva). A no és a gyermek segítségével alibit teremt a saját rabszolgasorsának, mesterséges igazolást siralmas létének, és ezt a rendszert, ezt a szent csoportot, amelyet saját akaratából teremtett "családnak" nevezi. A no a "család" nevében örömmel veszi igénybe szolgálatait. Elfogadja a rábízott túszokat, és azt teszi, amit a férfi óhajtott: egyre szorosabban magához láncolja és élete végéig zsarolja - a maga hasznára.

Így mind a férfinak, mind a nonek csak elonye származik a gyermekből (különben nem nemzették volna). A férfi elonye az, hogy életének visszamenőleg is magasabb értelmet ad, és lehetősége van arra, hogy örök idokra rabszolga maradjon, az összes többi elony viszont a nőé. Nyilvánvalóan óriási elonyökről van szó, mert szinte minden nő választhat a hivatás és a gyermek között, és szinte mindegyik a gyermeket választja.

Az mondhatná erre valaki, hogy a nő csak azért döntenek a gyermek, és nem a hivatás mellett, mert gyermekszeretők. Erre azt válaszolhatjuk, hogy olyan nagy érzésekre, mint amilyen a gyermekek önzetlen szeretete, a nő nem is képes. Ezt bizonyítja az is, hogy majdnem minden nő csak a saját gyermekeivel törodik, és soha nem idegenekkel. Idegen gyermeket csak akkor vállal egy nő, ha egészségi okokból nem lehet saját gyermeke (és csak akkor, ha minden erre irányuló kísérlet, beleértve a mesterséges megtermékenyítést idegen férfi spermájával, kudarcot vallott). Noha az árvaházak az egész világon tele vannak segítségre szoruló bájos gyermekekkel, és noha a televízió és az újságok szinte mindennap közlik, hány afrikai, indiai és dél-amerikai kisgyermek halt éhen, a nő - akik azt állítják, hogy szeretik a gyermekeket, inkább magukhoz vesznek egy kóbor kuttyát vagy macskát, mint elhagyott gyermeket. És bár minden képeslapban elolvashatjuk!, hány torzszülött jött évenként világra (minden hatvanadik gyermek vízfeju, hiányzik egyik végtagja, vak süket vagy gyengeelméju), ez sem hat rájuk, és az egyiket a másik után szülik meg. Ha egyikük aztán ilyen torz teremtménynek adott életet, akkor sem érzi, hogy lelepleződött az önzése és felelősség terheli, hanem társadalmunk úgy tiszteli mint egy mártírt. Arról a nőről, aki gyengeelméju gyermeket szült, a legnagyobb tisztelettel beszélnek, és ha még nincs egészséges gyermeke, akkor a lehető leggyorsabban világra hoz egy "normálisat", amely ugyanolyan, mint a többi nőé. hogy bebizonyítsa, milyen egészséges (és ezzel egészséges gyermekét arra kényszeríti, hogy egész fiatalságát, egész életét egy gyengeelméju társaságában élje le).

Azt, hogy a nő nem szeretik a gyermekeket, és csak saját elonyükre használják őket, azért olyan nehéz leleplezni, mert a terhesség, a szülés és a csecsemőgondozás bizonyos kellemetlenségekkel jár. De milyen csekélyek ezek a kellemetlenségek ahhoz viszonyítva, amit így kapnak: biztonságot egy életen át, komfortot és felelőtlenéget. Mit kellene a férfinak vállalnia, hogy valami ezzel megközelítőleg egyenértékűt érjen el?

A terhesség nem olyan kellemetlen, mint amilyennek tűnik, és ezt most már a férfiak is kezdik tudni. Egyes nők különösen jól érzik magukat ebben az időszakban, és újabban divat ezt be is vallani. Azzal, hogy ettől csúnyák és jelentéktelenek lesznek, elnehezül a testük, felpuffad az arcuk, foltos lesz a bőrük, száraz a hajuk és dagadt a lábuk, nem kell törodniük. Hiszen ez alatta az idő alatt nem keresnek férfit, mert már van nekik, és ha annak végig kell néznie, hogyan válik a pillangóból hernyó, magára vessen. A gyermek akit vár, a férfi gyermeke is, a férfi tette ott ilyen torzzá - milyen jögon találja hát esetlennnek és visszataszítónak (ezenfelül épp most ajándékozta neki a nő a fiatalságát).

A szülésről magáról olyan ijesztő hírek keringenek, hogy az a gondolat, mely szerint a nő a gyermeket a saját és nem a férfi fejében hordja ki, meg sem fordul a férfi fejében. Az a régen regényekben olvasható nyelvi fordulat (megajándékozta egy gyermekkel) ugyan lassanként eltűnik az irodalomból, de a férfiak tudatában még mindig olyan erosen él, hogy utódaik születésekor tele vannak buntudattal.

A férfinak egyszer el kellene képzelnie, hogy egy hat órán át tartó fogorvosi kezeléssel megkereshetne egy kis életjáradékot - vajon nem tenné meg? Persze vannak idonként nehéz szülések is (a narkózis azonban nagyrészt fájdalommentessé teszi őket), de általában egy szülés egy nő számára nem rosszabb, mint egy hosszú fogorvosi kezelés. A férfiaknak a nő a legtöbbször szégyentelen

hazugságokat mesélnék a szülés folyamatáról. A szörnyű kiabálás, amely a szülőszobából kihallatszik, leginkább a hiányzó büszkeséggel, és a nem kellemes önfegyelmel magyarázható (mindkettőről másutt már részletesen beszéltünk). Évek óta létezik fájdalommentes szülés, amelynek során a nők a gyermekeiket tornával és autogén tréninggel egybekötött elokészítés után altatás nélkül szülik meg, és nem panaszkodnak. A nők tehát jól tennék, ha megegyeznének egymás között, hogy fáj-e a szülés vagy nem. Amíg az egyik ezt meséli, a másik meg azt, nem lesz hitelük, sőt ártani fognak a közös ügynek.

Természetesen van a nőknek még néhány más oka is emberpalánták világra hozatalára, mint az, hogy ezzel önmagát tehetetlennek állítja be és életét könnyű munkával, fonókkal nélkülözhetően el. Például felfedezi egy szép napon, hogy a teste úgy működik, mint egy automata, amelybe elég valami egészen jelentéktelen dolgot belerakni, amire valami egészen fantasztikus jön ki belőle. Persze, hogy csábítja a gondolat, hogy ezt a csodás játékot is kipróbálja. És ha egyszer sikerült a játék, újra meg újra meg akarja ismételni (ami majdnem mindig sikerül is: pont kilenc hónap után érkezik egy ember); a nő majd esztétikát veszti a lelkesedéstől, és csodálatosnak tartja önmagát. Az automata használata alapján véve ugyanolyan jogos, mint ha az egyik ember a másiknak beveri a fejét (és utóbbi aztán automatikusan el is dolgozik), pusztán azért, mert biológiailag lehetséges. Ha minden ilyen játék a teste automatájával nem okozna neki később némi fáradtságot, akkor nem is tudna betelni vele. Így kénytelen határt szabni a dolognak akkor, amikor egy további gyermek csak növelné a nő esztétikáját, anélkül, hogy fokozná a biztonság és kényelem érzését.

Ezt a határt rendszeresen igen könnyű megvonni: elsősorban a háztartás automatizáltsági foka dönti el. A fejlett ipari országokban a nő átlag két vagy három gyereket óhajt. Az észak-amerikai nő esetében, akinek teljesen automatizált háztartása van, az optimum inkább három, a nyugati nőnél (akinek még hiányzik néhány háztartási gép) inkább kettő. Ritkán kívánnak csak egy gyermeket, és háromnál több, a lármáért, a mosás és a pelenkaszag miatt már szinte társadalomellenes. Az egyke nem jár elonyókkal, csak hátrányai vannak. Egy gyermekkel a nő sohasem tud olyan védtelennek és otthonához kötöttnek, amilyen szeretne lenni. A gyermeknek azonfelül baja is történhet - esetleg egy olyan korban, amikor a nő már nem tud szülni -, s ekkor már semmilyen kifogással nem tehetné kényelmesebbé az életét, mint amilyen a férjéé, annak pedig nem volna oka rá, hogy éppen érte dolgozzék. Aztán meg az egykének nincs játszótársa, s ezért a nőknek magának kellene vele játszani - márpedig ha létezik valami, amit a nők utálnak, hát gyermekkel játszani. Míg a gyerekek minden iránt érdeklődnek, mindenre rákérdeznek, a nőket általában véve semmi nem érdekli (azokon a tárgyakon a beszélgetési lehetőségeken kívül, amelyeket nekik a háztartás és a saját testük kínál). A nők ezért határozottan nehezebbre esik, még ha meg is van benne a jóakarata, hogy megossza a gyermekkel annak kalandos világát. Rendelkezik ugyan egy sereg ostoba szólásokkal kis gyermekek szórakoztatására ("ejnye-bejnye, ki van itt?"), de amint a gyermekek elmúltak két évesek, és maguk is gondolkodni kezdenek, az egészen vége. A közmondásos klisé apa és fia közös érdeklődéséről (az apa, aki nem tudja otthagyni fia elektromos kisvasútját), az anyára és fiára nem érvényes, de még az anyára és lányára sem. Ha egy nő ennek ellenére erőt vesz magán, és naponta egy félórát eljárt a gyermekével ("ennél több ártana a gyermek szellemi fejlődésének"), úgy meséli ezt mindenkinek, mint valami hostettet (és joggal, mert ilyen fokú áldozat számára valóban hosi tettel ér fel).

Két vagy három gyerek már biztosíthatja a nő egzisztenciáját, a nő ilyenkor tehetetlennek és kérésképtelennek lehet, csökken a kockázat, hogy idős korban, amikor nincs senki, aki tisztelettel adózna az anyai gondoskodásnak gyermekek nélkül, unokák nélkül maradjon. Azonkívül a gyermekek egymással játszhatnak, míg a nő átadja magát "magasabb rendű" szórakozásainak pl. a varrásnak vagy a

süteménysütésnek. Az anyai gondoskodás ez esetben abban áll, hogy bezárja a gyermekeket egy szobába, és oda csak akkor megy be, ha valamelyikük megsebesítette magát, és elég hangosan ordít.

Ehhez jön még, hogy két vagy több gyermek idomítása könnyebb, mint egy gyermeké. Az egyke engedelmisségét csak bonyolult eszközökkel lehet elérni, módszereket kell kigondolni, hogy rászedjük ("rábeszéljük", "jobb belátásra bírjuk"), vagy fenyegetni kell (ez a nőnek terhes, úgyhogy átengedi a férjének). Több gyermeket viszont zsarolással szerelünk le. Minthogy mindegyiknek szüksége van az anya elismerésére, elég ha egyiküket egy kis elonyben részesítik, s a többiek mindent megtesznek, amit tőlük kívánnak. Minden gyermek állandóan attól fél, hogy anyja elvonja tőle a szeretetét, és más valaki felé fordítja. Ha ez a félelem rendszeren nem is szül szeretetet a testvérek között (ami a nőt egyáltalán nem érdekli), a versengés szempontjából hasznos, és növeli a teljesítményt. Később amikor ezek a gyermekek már felnettek, akkor sem fognak alapjában véve mást akarni, mint egymást kölcsönösen letromfolni, és anyjuk szemében a másikat kiütni a nyeregből. A fiúk ambícióikat hivatásukban elégitik ki, a lányok abban versenyeznek, hogy kinek van több vagyontárgya. Idővel idővel valamennyien visszatérnek az anyjukhoz (aki ezt a rokonszenv megnyilvánulásának tartja és a testvérek egymás iránt tanúsított érdeklődését "családi érzéknek" nevezi), hogy felhívják figyelmét legújabb eredményeikre.

Mindezek az elonyök azonban csak két vagy három gyermek esetében érvényesülnek. A háromnál több gyereket nevelő nőnek (ami manapság inkább véletlenül vagy a férfi vallásos kööttségei következtében fordul elő) néhány évig valóban sok a dolga, noha idejét úgy osztja be, ahogy akarja, és nem ő felelős a megélhetésért (a gyermekekért érzett felelőség a legtöbb nőnek amúgy is idegen), nincsenek is főnökei. De ez a fokozott tevékenység csak addig tart, amíg a legkisebb gyermek el nem érte az óvodáskort, s a tetejébe még egy kis elonnyal is jár. Biztos lehet abban, hogy a férje nem hagyja el, amíg a gyermekek nem nőttek fel. Mert azt a férfit, aki egy asszonyt négy vagy több gyermekkel otthagya, társadalmunk gyakorlatilag bunözönnek tekintti - még akkor is, ha a nő már egész egyszerűen nem bírja elviselni.

Akármi is van a dolog, ha a gyermekek elérik az iskolás vagy óvodás kort, a nő, még a sokgyermekes anya is, befejezte életének legmunkásabb időszakát; újra van ideje - és gyakran pénze is -, hogy az életet valamennyire élvezze. Fodrászhoz jár, virágokat rendezget a vázában, a női képeslapok tanácsai szerint átfesti a bútorokat, és ápolja értékes testét. A legtöbb nyugati országban a tanítás egész napos, és ott, ahol ezt még nem vezették be, a férfiak szokásos lendületükkel már azon vannak, hogy náluk is bevezessék. Vizsgálataik alapján megállapítást nyert, hogy azok a gyermekek, akik nem állnak fél napokat anyjuk hatása alatt, képességeiket jobban ki tudják fejleszteni, és így később nagyobb teljesítményre képesek. Ennek a felismerésnek a gyakorlati alkalmazása, amelyet nem éreznek sértőnek önmagukra nézve (mivel nem ismerik a "férfibecsületet", tehát nem lehet őket megbántani) két szempontból is elonyös a nőnek.

Noi fobunök

Ha egy halom vasalt lepedo sorakozik a szekrénypolcon, ha a pecsenye minden oldalán megbarnult, ha egy hajfűrt a kívánt módon hull a homlokára, ha a rózsaszín körömlakk pontosan illik a rózsaszínu ajakrúzsához, ha sok tisztára mosott fehérnemu lebeg a szélben, ha tíz pár frissen tisztított cipo áll glédában, ha az ablaküvegek olyan tiszták, hogy vakítják a járókelöket, ha a férj pontosan elment munkába, és a gyermekek békésen játszanak egymással a napon, akkor a világ a legtöbb no számára százszázalékosan rendben van. Ezekben az órákban maximálisan élvezik az életet, boldogságérzetüket semmi sem tudná fokozni. És hogy megmaradjanak ebben az üdvözült hangulatban, gyorsan még sütnek egy kalácsot, megöntözik a gumifát a nappali szoba ablakában, vagy kötnek egy-két sort a legkisebb gyerek pulóverén. Mert annak, aki nem dolgozik, más élvezetei vannak, mint annak aki dolgozik. Egy no sem heverészik újsággal a kez!ében a díványon, az o henyélése alapvetően különbözik attól, amit a férfi henyelésnek nevez (ezért tunnek a nok olyan szorgalmasnak). Ha a no nem akar dolgozni, ez nem azért van, mert kényelmesen le akar ülni, és ki akarja magát pihenni - mit is kellene kipihennie? -, hanem mert hihetetlenül szórakozni vágyó, szórakozásaihoz pedig idore van szüksége. A szórakozáson pedig a következöket érti: sütés-fozás, fehérnemu vasalás, ruhavarrás, ablakmosás, hajcsavarás, lábkörmeinek lakkozása, és idorol idore - nagyon fejlett nok esetében, akikrol még szó lesz - gépelés és gyorsírás. És hogy ez ne tunjön fel, házi szórakozásait házimunkának nevezi. Testét amúgy is csak partnere kedvéért ápolja, és érdekes szellemi tevékenységnek nevezi bárgyú kis játékait a dolgozó férfiak eloszobájában, ami abból áll, hogy teljes maskarában az íróasztalnál ülve a férfiak jól megfogalmazott gondolatait átviszi! egy optikai közegre. Ilyen módon klikkjével együtt állandóan ünnepet ül a szabadság, feleletlenség és racionális boldogság világában, olyan világban, amelyrol a férfi a maga számára még csak álmodni sem mer, és legfeljebb a hippiknél vagy a déltengeri szigetlakóknál tud elképzelni, de a saját környezetében soha.

Ezekben az ártatlan orgiákon nem is volna semmi kivetnivaló, ha a férfiak tudnák, hogy mirol is van szó. Ha nem menne tönkre az egész életük attól, hogy azt gondolják, a nok élete még sokkal nehezebb, mint az övék. Mert nem jönnek rá, hogy mindez a noknek csak szórakozás. Ehhez elöbb arra kellene rájönniük, hogy milyen hihetetlenül buták ezek a nok, olyan buták, hogy csak a legalacsonyabb szinten és mindig azonos módon tudnak szórakozni. A butaságnak ez a foka meghaladja a férfiak képzelőerejét.

Még az állandóan a noi intelligenciával foglalkozó pszichológusok (minthogy férfiak, jobban érdeklik őket a nok, mint a férfiak) sem fedezték fel, hogy a "noi lélek" talán csak azért tunik olyan különösnek, mert a nok hülyék. Hogy a "noi" tevékenységek csak azért tunnek oly kevésbé vonzóknak számukra, mert nem elég ostobák, hogy megértsék őket. Ha ezek a szakemberek vizsgálataik során például megállapítják, hogy az iskolás lányok csak azokban a tárgyakban érnek el eredményeket, amelyekben nem kell gondolkodniuk, és, mint például a nyelvek esetében, könyv nélkül kell tanulni - tudjuk, hogy az emlékezőtehetség éppenséggel a gyengeelméjuség jele is lehet -, vagy, mint a

matematikában minden szigorú szabályok szerint megy végbe, amelyeket megint csak meg lehet tanulni könyv nélkül, a többi tárgyban (fizika, kémia, biológia) viszont messzemenően csodót mondanak, akkor ebből nem arra következtetnek, hogy ezeknek a lányoknak nincs kello intelligenciájuk, hanem valami "tipikusan női" intelligenciáról beszélnek. Soha nem értenék meg, hogy ez a fajta "intelligencia" szerzett (tehát nem vele született) ostobaság, amely abból ered, hogy a nők átlag 5 éves korukban nyilvánítottak utoljára egy eredeti gondolatot, és azután teljesen elhülyült anyjuk segítségével már csak arra törekednek, hogy az intelligencia megnyilvánulásának minden formáját lefékezzék.

De nemcsak a pszichológusok, a többi férfi sem vallja be szívesen partnere határtalan ostobaságát. Meglehetősen különösen okosak, mondják, viszont van ösztönük - ezt az ösztönt az állati ösztöntől megkülönböztetendő női ösztönnek nevezik. Sajnos azonban, ez a sokat magasztalt ösztön csak egy másik néven nevezett statisztikai valószínűség: minthogy a nők mindenbe beleavatkoznak, és mindenről véleményt mondanak (hányszor blamálják magukat), prognózisuk néha szükségszerűen beigazolódnak. A legtöbb prognózis amúgy is negatív és soha sem pontos: "eből csak katasztrófa lehet", mondják, "ettől a dologtól én óvakodnék", vagy "ezekkel az ún. barátokkal csak csalódásban lesz részed". Ilyenféle jóslatokba mindenki mindenkor belebocsátkozhatna. De az, hogy a nők néha valóban tisztábban látnak a férfiaknál, azzal magyarázható, hogy azoktól eltérően az ő ítéleteikbe nem kevernek érzelmeket.

Emellett a nők butasága csak logikus következménye életvitelüknek. Mit kezdjen intelligenciájával és az abból fakadó felismerésekkel a nő, aki már gyermekkorában elhatározta, hogy később egy férfi nyakán fog élni (minden ötéves kislány férjhez akar menni, háztartást akar vezetni és gyerekeket akar szülni, de ugyanezt akarják még a tíz-, tizenöt és húszévesek is). Arra kell készülnie, hogy később teljesen azonosulni fog annak az embernek a hajlamaival és érdeklődésével, aki majd gondoskodik róla (sőt, a hajlamaiért és érdeklődéséért még meg is kell őt dicsérnie), és nem tudhatja előre, hogy miféle ember lesz. Mire volna jó neki, ha például korán elkötelezné magát a szocializmus mellett (a tüntető diáklány mindig egy tüntető diáknak a barátja), ha később esetleg egy gazdag gyároshoz megy feleségül? Hova vezetne, ha csupa érzékenységből vegetáriánus lenne belőle, és később egy ausztráliai marhatenyésztő venné! el? És minek váljon belőle ateista, ha életét esetleg egy rózsákkal befuttatott paplakban éli le?

Mit használt volna Jacqueline Bouvier-nak, ha ifjú korában kidolgozott volna valamilyen ideológiát? A demokráciához való vonzódása csak Kennedyvel kötött első házasságában lett volna hasznára, a fasizmus iránti vonzódása pedig csak a másodikban. És minthogy egyike a "legnoiesebb" nőknek, nyilván úgysem fektet súlyt a férfiak becslésére; alapjában véve csak az a fontos számára, hogy a nőknek tessék, és rájuk gyakoroljon hatást.

Jobb tehát, ha egy társaságbeli nő ifjúkorában nem tanul mást, mint egy kevés művészetet, valamint az asztali illemszabályt és nyelveket. Ha egyszer valóban abba a kínos helyzetbe kerül, hogy mint közéleti ember feleségének szerepelnie kell a nyilvánosság előtt, tökéletesen elegendő, ha azt hangoztatja, hogy az "igazi nő" elsősorban a férjéért és a gyermekeiért él, mert azt mindenki a legnagyobb szerénység jeleként fogja értelmezni, és kello elismeréssel adózik érte.

A nők butasága olyan hatalmas, hogy jóformán átitat mindent, amivel érintkezésbe kerülnek. Csak azért nem tunik fel jobban, mert életének első percétől fogva minden ember hozzászólt. Éppen ezért a férfiak vagy nem vették tudomásul, vagy tipikusan női tulajdonságnak tekintették, amely senkit sem zavart. De ahogy egyre több idejük és pénzük lett, megnövekedett a nők igénye is a beszélgetésre és ez azt jelenti, hogy ez a butaság egyre nagyobb helyet foglal el a nyilvánosság előtt. Ezt tükrözi

manapság nemcsak minden padlóváza, minden hálószoabafestmény, a ház minden brokátfüggönye, minden koktélparti és minden vasárnapi prédikáció, hanem ez terjed a tömegkommunikációs eszközökben is. A rádióban és televízióban kezdenek dominálni a noknek szánt adások, a társasági pletykáknak, a buntényeknek, a divatnak, a horoszkópoknak, a konyhai recepteknek szentelt rovatok még a komoly napilapokban is egyre hosszabbak lesznek, és a speciális noi szempontú kiadványok napról napra egyre nagyobb számban és egyre fényzubbabb kivitelben kerülnek a piacra. Lassanként a noi butaság eluralkodik nemcsak a férfiak privát szféráján, hanem az egész közéletben.

Vannak politikai, filozófiai, természettudományos, gazdasági, pszichológiai tárgyú kiadványok, és vannak olyanok, amelyek ruházkodással, kozmetikával, lakáskultúrával, társasági pletykával, fozéssel, bunözéssel és szerelmi ügyekkel foglalkoznak. Előbbieket szinte kizárólag férfiak, utóbbiakat kizárólag nok olvassák, és úgy a férfiak, mint a nok szemében a másik tábor tagjainak olvasmányai olyan ellenszenvesek és sivarak, hogy inkább halálra unnák magukat, mintsem kézbe vennék. Kétségtelen hogy a férfiakat valóban érdekli vannak-e a Marson primitív életformák vagy nem, az orosz-kínai határkonfliktusban a kínaiak érvei nyomósabbak vagy az oroszoké, és hogy ezek a problémák a noket tökéletesen hidegen hagyják. Oket az érdekli, hogyan kell barna nyulacskát hímezni, ruhát horgolni és hogy valamelyik filmszínészno elválik-e vagy nem. Így szépen egymástól különválva mindegyik a maga látóhatárával él anélkül, hogy! a másikkal valóban kapcsolatba kerülne. Az egyetlen téma, amely mindkettojüket oszintén érdekli: a no.

Persze néhány férfit a sors nem kímélt meg attól, hogy noi kiadványokkal foglalkozzék, mert ahogy a noi divatot, amely pedig a legtöbb férfit nem érdekli, hímnemu rabszolgák csinálják (a nok aztán léleknyugalommal azt mondják, hogy a nagy divatdiktátorok parancsának engedelmeskednek), a noknek szánt szórakoztató sajtótermékeket férfiak állítják elo és férfiak terjesztik. Mindezek csak akkor lehetnek sikeresek, ha a férfiak megpróbálnak egészen leszállni a no szellemi szintjére, és megpróbálnak rájönni, mi tetszik a noknek. Minthogy ez a férfiak számára majdnem reménytelen vállalkozás, egy sereg noi szerkeszto tanácsait kell igénybe venniük, akik megmondják, mi szórakoztatja a noket. A kialakítás, külső kiállítás, terjesztés és példányszámnövelés felelőssége azonban mindenképp a férfi vállán nyugszik.

Ezek a lapok (például Ladies' Home Journal, McCall's) szórakoztatják a noket, kielégítik pletykaéhségüket (Gente, Movie Life), tanácsokat adnak neki maskaráik összeállításához (Vogue, Bazar) és van, amikor ezeket a különböző elemeket egyetlen kiadványban egyesítik (Elle, Brigitte, Grazia). Közös vonásuk hogy a férfiről nem is vesznek tudomást (ezzel szemben a férfi képűságok fő témája a no). Ha egyáltalán említik, akkor csakis a nokkel, az otthonnal vagy az ennivalóval kapcsolatos kedvteléseikről van szó. ("Viseljen ezen a nyáron testszínu fehérnemut, a férfiak szeretik!", "Természetes make-up az első randevúhoz.", "Gyűjtsen gyertyát az asztalon, a férfit romantikussá teszi", "Három étel, amelyért szeretni fogja Önt" stb.) A férfi ízlésének egy ilyen sommás ismerete csakis azt a célt szolgálja, hogy segítségével bármelyik férfit könnyebben lépre tudják csalni vagy hosszabb ideig magukhoz tudják kötni (az ilyen lapokat többnyire legedülálló nok olvassák, akik munkaerőt keresnek vagy olyanok, akiknek van férjük tehát a már megszerzett munkaerőt kell megtartaniuk). Használati utasításokról van itt szó a világ legmegbízhatóbb robotgépéhez, aminek a nok a férfiakat tekintik. A címek gyakran egészen nyíltan beszélnek: "Így egy életre magához köti a férfit", "10 olyan dolog, amely segít megőrizni a férfi jókedvét", vagy "Tanácsok a házasság első 3 évére". Az utasítások olyan világosak és érthetőek, mintha valaki tippet adna kocsivásárláshoz vagy kasmírpulóverek tisztításához.

A noi érdeklődés behatárolt, úgyhogy az ilyen lapok szerkesztőségében gyakran anyaghiány keletkezik. Ilyenkor a szerkesztőnek ún. férfitémákhoz kell nyúlniuk (mivel a férfiak minden iránt érdeklődnek, mindig van elég), de ezeket bonyolult módszerekkel természetesen úgy kell átalakítani, hogy megfeleljenek a nők színvonalának. A fő szabály ilyenkor így szól: Minden cikknek azt a benyomást kell keltenie, mintha egy nőkről szóló beszámoló volna. A kiöregedett bokszbajnokról csak ilyen cím alatt lehet beszélni: "A nők okozták a vesztemet"; egy zeneszerzőnek a vele készített interjúban legalább egyszer el kell mondania, hogy a nők ihlették meg, vagy hogy egy szép lány olyan, mint egy dallam, csak még szebb. Ha ez az átalakítás jól sikerült, akkor a tőlük legtávolabb eső témák iránt is fel lehet kelteni a nők érdeklődését. Kiderült, hogy még a honvédelmi minisztérium feladataival kapcsolatban is lehet a nők számára írni, ha azt az egésztest a honvédelmi miniszter családi életébe ágyazzák bele (persze ügyelni kell arra, hogy a miniszter felesége és gyermekei fényképének jusson elég hely), sőt idegen országokról is lehet közölni valamit, ha a riport olyan cikkben van elrejtve, amely a női olvasóknak leírja egy abba az országba férjhez ment nő életét ("a férjem japán, egyiptomi, izraeli").

Ez az alapelv voltaképpen minden rovatra érvényes, különösen a politikaira. Minthogy a nők csak nők iránt érdeklődnek és férfiak iránt nem, az aktuális politikai eseményeket is csak akkor lehet érdekessé tenni számukra, ha azt a benyomást keltik, mintha egy nő körül forognának. A vietnámi háború csak akkor vált érdeklődésük tárgyává, amikor a sajtóban megjelentek ama legendás Madame Nhu fényképei, az észak-írországi katolikus problémák csak Bernadette Devlin feltűnése óta aktuálisak, és Soroya meddósége valószínűleg erősebben hozzájárult Irán problémáinak megértéséhez, mint az ezeket tárgyaló összes többi kiadvány együttesen.

Mihelyt valaki tehát megszerzi a hatalmat, első politikai tette az legyen, hogy feleségül vesz egy lehetőleg fotogén nőt. Csak sejtetni lehet, micsoda nyereség lett volna például Izraelnek vagy Indiának, ha Golda Meir, illetve Indira Gandhi a nők szigorú mércéje szerint szép lett volna, és ha a gyönyörű monacói hercegnő, vagy a perzsa sah első felesége, Farah Diba fényképei helyett az ő fényképeik díszeltek volna a képeslapok címlapján. A hozzá tartozó riportok ilyen címeket viseltek volna: "Golda Meir ékszerei", "Ami a férfiaknak Indira Gandhiban tetszik" - és mellékesen meg lehetett volna értetni a világ népességének másik (gazdag) felével, hogy Izraelben például elszabadult a pokol, és Indiában évente éhen hal ennyi meg ennyi gyermek, akiknek élelmezését könnyen meg lehetne oldani abból a pénzből, amelyet a nők körömlakkra és lakklemosóra költenek.

A noiesség maszkjában

Egy festetlen, kopasz és meztelen nő és egy festetlen, kopasz és meztelen férfi között alig van különbség. A fajfenntartásra szolgáló szerveken kívül, amelyek a férfit és a nőt egymástól megkülönböztetik, az összes többi különbség mesterségesen jött létre. A férfit az intelligenciájának a fejlődése, és az így lehetővé váló produktivitás teszi férfivé (külső megjelenése eközben majdnem változatlan marad), míg a nő attól nő, hogy fokozatosan elbutul és külseje megváltozik. A nemeknek ezt a differenciálódását a nő idézi elő.

A férfi, mint láttuk, csak egy sereg idomítási eljárás után válik "férfiassá", a nő viszont önállóan alakul át: a kozmetika, a fodrászat és ruhatára segítségével "noiessé" varázsolja magát. Ennek a mesterségesen előállított noiességnek két komponense van: a másodlagos nemi jellegek hangsúlyozása (ezeket már ismertettük) és a kimaszkírozás segítségével elért elidegenítési hatás. Mert számos maszkjával a nő egyetlen célt kerget, azt ti., hogy a különbséget közte és a férfi között a lehető legnyilvánvalóbbá tegye.

Nemi jellegeinek kiemelésével eléri, hogy a férfi számára kívánatosá, egyéb maskaráival pedig azt, hogy titokzatosá váljék - ő az idegen, a minden színben ragyogó, a "másik" nem, és az, hogy ilyen, a férfi számára könnyebbé teszi a behódolást. A rendelkezésére álló változási lehetőségek széles skálájának a segítségével - egy "igazi" nő, mindennap más külsovel jelenik meg - mindennap meglepi a férfit. Azonkívül időt nyer: miközben a férfinak a megváltozott külső mögött nagy nehezen fel kell fedeznie az előző napi nőt, a nő nyugodtan megvalósíthatja a terveit - melyeknek az a lényege, hogy partnerét kilátástalan helyzetbe kényszerítse, elterelve figyelmét arról az enyészetszagról, amelyet a tetszetős maskara alatt rohadó szelleme mindenfelé kiáraszt.

A nő ilyenformán mindig csak afféle nyersanyagnak tekinti magát, amelyből nő válhat. Nem az anyag számít, hanem az, ami belőle kialakul. Kikészítés, fürtös frizura és láncocskák nélkül a nők gyakorlatilag nem léteznek, és ez azt is megmagyarázza, hogy miért mutatkozik annyi nő hajcsavarókkal és bezsírozott arccal: hiszen ez még nem ő, ő még csak ezután jön létre. Ezt a fikciót annál könnyebben tudja megvalósítani, hogy nem áll útjában semmiféle intelligencia.

Ahhoz, hogy sikerüljön ez a nővé alakulás, a nők semmilyen erőfeszítéstől sem riadnak vissza. Nincsen olyan kozmetikai eljárás, amely túl költséges vagy túl hosszadalmas volna számára, ha arról van szó, hogy létre jöjjön a végeredmény, amely oly szembeötlően megkülönbözteti őt a férfitől. Amint elkezdte zsírtalanítani a bőrét, az egyre simább lett, és egyre jobban különbözött a férfiétől, hosszú vagy csigákba fésült haja szintén más lett, mint a férfié, és attól, hogy szemét fekete festékkel kezdte keretezni, szebbek ugyan nem lettek, de mindenesetre döntően eltértek a férfi szeméitől: idegenek, titokzatosak, nyugtalanítóak.

Ez volt a női maskarádé eredeti célja, de ez a cél időközben szinte feledésbe merült. Minthogy hála a férfiak teremtette jólétnek, a polgári nő az utóbbi évtizedben sokat dolgozó háztartási

alkalmazottból egyfajta kokottá lépett elő, szükségszerűen bekövetkezett az, hogy a külsejével kapcsolatos régebbi célhoz kötött játékok önállósultak. Most már van ideje megpénze, és jobban, mint valaha, szórakozni kíván. Mivel a testével való szórakozás a kedvenc időtöltéseihez tartozik (gyakran ez az egyetlen, hiszen a különösen jómódú nők életében még a házimunkát is pótolnia kell), ezt minden oldalról eróltetik. Eróltetik a férfiak, akik a kikészítéshez szükséges kellékeket gyártják, a haj- és divatkreátorok és mindazok, akik abból élnek, hogy a játéknak újabb és újabb változatait találják ki, így a női rádiómusorok és női folyóiratok szerkesztői. Időközben valóban kialakult a nők körében valamiféle sajátos kultúra, egyfajta iparművészet, amelynek védelmében zavartalanul élhetnek egymás között, és amely olyan magasságokba (mondjuk inkább mélységekbe) vezeti őket, ahová a férfiak - a specializált munkarabszolgák kivételével - már nem tudják követni őket.

"Gondoskodjék arról, hogy ajkának a bőre rugalmas maradjon" tanácsolja például egy ismert női folyóirat egyik olvasójának, aki arról panaszkodik, hogy "túlságosan mély ráncok vannak az ajkán". "Kefélje ajkait naponta óvatosan nedves fogkefével és naponta többször használjon ajakzsírt. Ne gyöngyházfényű ajakrúzszt rakjon fel, mert ez nem tapad olyan könnyen bele a ráncokba.", "Ellenorizze medencéjének szélességét" - tanácsolják a nőknek. "Medencéjének a mérete csak 25 cm-el haladhatja meg a derekát, és legfeljebb 8 cm-el a mellbőségé.", "Mielott kihúzza a szemöldökét, kefélje meg. Soha ne fessen sima ívet, hanem simítson ki gondosan minden egyes szoröcskét. Teljesen természetes hatást kelt, ha közvetlenül az orrgyökér mellett majdnem függőleges vonalakat fest és két színt, például a szürkét és barnát kever össze.", "Akasszon fel tükröt a konyhájában; ez segít ellenorizni, hogy fozás közbe!n nem vág-e ösztönösen grimaszokat vagy nem ráncolja-e a homlokát, és arra is figyelmezteti, hogy a frizurája kibomlott."

És a nők, akik minden újabb játékszabályt hálással fogadnak (hiszen nincs elegendő fantáziájuk, hogy maguk találjanak ki ilyeneket), mindent lelkiismeretesen elvégeznek: megméri a medenceszélességüket, kefélik az ajkukat, kivonalkázzák a szemöldöküket, tükröt akasztanak fel a konyhában, nehogy fozás közben ráncolják a homlokukat. Ha mindez megtörtént, újabb utasításokat várnak. Manapság valóban léteznek nők, akik melleiket naponta tíz percig hideg vízben fürösztik ("ettől feszesek lesznek"), akik, noha nem betegek, minden reggel a fejük tetejétől a talpukig beolajozzák magukat, akik hajukat két-három naponként legalább harminc hajcsavaróra tekerik és egyedül szemük kifestésével több mint félórát foglalkoznak. És mivel hála ezeknek a férfi szemében értelmetlen tevékenységeknek, egyre idegenebbnek, kiszámíthatatlanabbnak - üresebbnek - hatnak, éppen ok szereznek a legkönnyebben rabszolgát.

A játék pedig folytatódik. Aki tovább akar játszani, aki nem akarja elveszíteni a kapcsolatot a klikkel, annak egyre újabb szabályokat kell figyelembe vennie. A követelmények, amelyeket a nők egymással szemben felállítanak (a férfiak kiszálltak a játékból) óriásivá, a saját testük kínálta szórakozási lehetőségek a végtelenbe nyúlnak, és napról napra bővülnek.

Útközben sok nő óhatatlanul lemarad: visszatérnek a háztartás kínálta szórakozásokhoz. A férfiak jövedelemkülönbségei folytán a nagyon jó, jó és kevésbé jó maskarát hordó nők között osztálykülönbségek keletkeznek, az elozok az utóbbiak bálványaiává válnak, és tökéletes maskarájuknál fogva, amely a különleges kiadványokban állandó figyelmet kelt, valamilyen pótkielégülést nyújtanak.

De a közepesen maszkírozott nők számára is egyre bonyolultabbá váltak a játékszabályok: úszni például már csak vízálló kikészítéssel, gondosan szortelenített lábakkal és hónaljjal, beszírozott testtel és a virágokkal televarrt fürdosapka alatt felcsavart hajjal mehet; mielőtt bevásárolni indul, bekenni magát fénytelen nappali krémmel, felrakni egy kevés arcúzszt és világosbarna szempillafestéket; temetésen a

fekete mantillához különösen világos alapozót használ és majdnem láthatatlan ajakrúzs; órákat tölt el azzal, hogy kifesse magát és felöltözzék egy egészen közönséges koktélpártira, amelyet esetleg percekben belül otthagynak. Még régebben egyetlen szemhéjfestéket kellett csak felraknia, most háromfélét használ (például fehéret, aranyat, zöldet), ajkait ajakzsírral, kontúrceruzával és púderrel készíti ki, hamis szempilláit már nem egyben, hanem pillánként ragasztja fel ("természetesebbnek hat"), és saját hajába egyre gyakrabban belefon egy álhajrészt, amelyet természetesen épp úgy kell mosni és berakni, mint a saját haját. Egyedül a szem- és szemhéjkikészítéshez a nőnek a következőkre van szüksége: hamis szempillákra, speciális ragasztóra és egy csipeszre a pillarögzítéshez, maskaraceruzára, szempillafestékre, szemkihúzóra, szemöldökfestékre (három színben), szemöldökceruzára (két szín), szemöldökpúderre, ferde ecsetre, szemöldökkefére, olajos pamacsokra a festék eltávolításához és speciális szemkrémre.

És a férfiak akik ugyan szeretik, ha istennoik isteniek (idegenek, csillogóak, azaz noiesek), de nem akarnak asszisztálni ahhoz, hogy órákat tölt a tükör előtt, a dolgok ilyen alakulása közben egyre rosszabbul érzik magukat. Ahogy a házimunka szerintük vétség az emberi méltóság ellen, és nem tudják elképzelni, hogy a nőknek örömet okoz, a kozmetikáról is ezt állítják. Minden férfi tudja ugyan magáról, hogy neki nem fontos, hogy a felesége a szemöldöke ápolására három különböző púderszintet használ (mint ahogy azt is tudja, hogy nem volna szükség szobanövényekre és csipkefüggönyökre az ablakokon), de úgy gondolja, hogy ezt a többi férfi vagy a társadalom megkívánja a nőtől, és sajnálja is ezért, sőt személyes felelősséget érez a dolgok ilyen alakulásáért. Minthogy tudja, hogy ő és férfitársai csak a nő külsejére fektetnek súlyt, szexuális szimbólumokra és a kikészítés által okozott elidegenedésre (mi másra is fektethetnék súlyt, tekintettel a nő butaságára és érzelmi szegénységére?), arra a következtetésre jut, hogy a nő fáradhatatlan foglalkozása a testükkel a férfiak igényeinek túlbuzgó teljesítésével magyarázandó, amitől buntudat és meghatottság születik benne. Úgy érzi, hogy primitív szükségleteivel a nő puszta tárgyá (élvezeti eszközzé) fokozza le, elnyomja értékes tulajdonságait (amelyek a valóságban sehol sem találhatók!). Így megint egyszer elvétette az igazságot. Saját érdekében nem mer szembenézni azzal, hogy ez az egész fejlődés a női kultúra eddigi legmagasabb fokát képviseli, hogy divattal és kozmetikával a nő nem fokozza le magát tárgyá, hanem az ilyesmivel való állandó foglalkozásuk éppenséggel megfelel egy végtelenül primitív egyének szellemi tevékenységéhez.

Van aztán még valami, amit a férfi nem tudhat, nevezetesen az, hogy a nő önmagának szinte mindennapos újratelendítésével, többrendbeli maskarádéjával elért ön-elidegenítése nemcsak szórakoztatja, hanem még ki is elégíti az egyébként nagyon szerény vallási igényét is (amely, ahogyan a rabszolgák boldogságáról szóló fejezetben láttuk, csekély intelligenciájának egyenes következménye). Minden lépés az átalakulás felé objektív, kritikus önmegfigyelést kíván tőle és gyakorlatilag arra kényszeríti, hogy állandóan egy idegen néző szemével lássa magát, és művét annak mércéjével naponta ezerszer ellenőrizze. Ha tehát az átalakulás sikerült, ha a maskara az idegen szemlélő követelményeinek megfelel, vagy esetleg még is haladja azokat, az idegen szemeken át korlátlan csodálattal adózhat önmagának. Ez a trükk lehetővé teszi számára önmaga felmagasztalását, és ezáltal azt is, hogy kívül maradjon minden olyan rendszeren, amelynek célja az embernek a szolgátságban lelt örömet kielégíteni (ideológiák, vallások, egy másik ember felmagasztalása alakjában).

Mindabból, amit a nő önmagukkal tesznek, és ami megszépítésükre szolgál, a férfiak számára logikusan következik, hogy a nő a férfiakat még akkor sem találhatná szépnek, ha egyáltalán figyelnének rájuk. Azt mondják ugyan, "a férfinak nem kell szépnek lennie", és sok férfi ezt a

bölcsességet maga is minden hátsó gondolat nélkül idézi, de a dolog nyilvánvalóan úgy fest, hogy még ha akarna, sem tudna a nő szemében szépnek tűnni. Amennyiben a nő ostoba maskarádéjában önmagukat szépnek találják (és minden erre vall), nyilvánvaló, hogy nem találhatják szépnek a festetlen, uniformizált férfiakat; ezek az ő szemükben a legjobb esetben is csak nyersanyagok, a leendő embert elokészítő vázlatok és fokozatok. Minthogy tehát a férfi a nő számára bizonyos értelemben amúgy is mindig csúnya, a párválasztásnál figyelmen kívül hagyható a külseje. A döntés kizárólag attól fog függni, hogy milyen életszínvonalat tud neki biztosítani.

Különösen érzékeny lelű férfiak ezt az utóbbi időben maguk is megérezhették, és ezért próbálnak a nő mércéje szerint széppé válni, hogy végre egyszer külsejükkel is hassanak rájuk. De ez a kitérés kísérlet azóta kudarcba fulladt: egyrészt lehetetlen, hogy a férfiak máról holnapra elérjék azt, amiért a nő generációk óta fáradoznak (a férfiak hosszú haja sohasem olyan selymes, borűk sohasem olyan finom és ruhatáruk sem olyan válogatott, mint a nőké), másrészt a rabszolgává süllyedt férfiak légiói ezeket az árulókat azonnal kizárták soraikból, és elvágták kereseti lehetőségeiket.

Manapság szinte már csak azok álcázzák magukat, akik - mint a polgárság udvari bolondjai - éppen ezzel a maskarával keresik a kenyerüket (költők, festők, beatzenészek, hippik, színészek, újságírók, fényképészek), és majdnem mindegyikük mellett ott van egy nő, aki a keresetüket azonnal fel is éli. A költő esetében a múza, a festőnél a modell, a fiatal beatzenésznél a *groupie*, akik mind az ő költségükön élnek. És ha egyszer valóban általánosan elterjedne a férfiak között a hosszú haj vagy a nyaklánc (ami végül is lehetséges, mert százévenként rendszerint a megváltozott munkakörülmények miatt a férfividatban is bekövetkeznek a változások), akkor minden férfi azonos hosszúságú haját hord majd, és a nyakkendőt helyettesítő nyaklánc éppolyan diszkrét, éppolyan kevésbé feltűnő lesz, mint ma a nyakkendők.

A munka világa mint vadászterület

Sok dolgozó nő - titkárnok, gyári munkásnők, bolti eladók, stewardessek -, akikkel mindenütt találkozunk, és sportos fiatal lányok, akik egyre nagyobb számban népesítik be az egyetemeket és főiskolákat, szinte azt a benyomást keltik, hogy a nő az utóbbi húsz évben alapvetően megváltozott. Már-már azt hinné az ember, hogy a modern fiatal lány tisztességesebb mint az anyja volt, és talán - az áldozatok iránti részvétből - elhatározta, hogy ezentúl nem kizsákmányolója, hanem partnere lesz a férfinak.

Ne tévedjünk. Az egyetlen fontos tett a nő életében a megfelelő férfi kiválasztása (ha minden másban tévedhet is, ebben nem teheti), és ezért rendszerint ott választ, ahol a legjobban meg tudja ítélni a férfinak azokat a tulajdonságait, amelyek neki fontosak: tanulmányok és munka közben. Irodák, gyárak, főiskolák és egyetemek mind csak megannyi óriási házassági piac a nő számára.

Hogy azután a jövőben rabszolgája kiválasztásához melyik közeget választja, nagymértékben annak az embernek a jövedelmétől függ aki előzőleg rabszolgamunkát végzett érte - az apjának az anyagi helyzetétől. Jól kereső férfiak lányai a házastársukat főleg a főiskolákon és egyetemeken keresik, mert ott a legnagyobbak az esélyeik, hogy egy legalább éppen olyan jól kereső férfit találjanak, mint az apjuk volt (azonkívül kényelmesebb egy tessek-lássek egyetemi stúdium egy kereső foglalkozásnál, még ha ideiglenesen is). Kevésbé jó házból származó lányoknak ugyanilyen céllal ideiglenesen gyárban, üzletben, irodában vagy kórházban kell elhelyezkedniük. Mind a két létforma ideiglenes, csak az esküvoig, rosszabb esetben a terhességig tart, és van egy nagy elonyük. Minden nő, aki ma férjhez megy, "a választott férfi kedvéért" feladta vagy a foglalkozását, vagy a tanulmányait. Az ilyen "áldozatok" köteleznek.

A dolgozó nő és a főiskolai hallgató nő meghamisítja a statisztikát és azonkívül még reménytelenebb rabszolgasorba taszítja a férfit - mert úgy a foglalkozás, mint a szakképzés férfi és nő számára teljesen más valami.

A férfi számára a hivatás gyakorlása mindig élet-halál kérdése. Egész jövője szempontjából rendszeren az első évek játszanak döntő szerepet - az a férfi, aki 25 éves korában még nem lépett rá a felfelé vezető útra, reménytelen esetnek könyvelhető el. Ebben az időszakban teljesebben ki a képességei, és a vetélytársakkal folytatott küzdelem késélre menő harcaiban. A nagystílus kollegalitás álarcá mögött állandóan lesben kell állnia, mások esetleges fölényének minden egyes jelét aggodalommal veszi tudomásul, és éppen úgy gyengeségük minden bizonyítékát azonnal saját hasznára kell fordítania. Emellett még mindig nem más, mint egy parányi csavár a gazdaság óriási gépezetében, amely ott annak rendje és módja szerint kizsákmányolja: miközben másokat nyúzza, önmagát nyúzza a legjobban; az utasításokat, amelyeket ő ad, előzőleg ő kapta. Ha főnökei történetesen megdicsérik, ez sohasem azért történik, hogy örömet okozzanak neki, hanem azért, hogy további teljesítményekre sarkallják. Neki, akit arra idomítottak, hogy büszke és becsületes legyen, a hivatali élet minden napja a megaláztatások végtelen sorát jelenti: lelkesednie kell olyan árucikkért, melyek nem érdeklik, nevetnie kell vicceken, amelyeket ízléstelennek tart, véleményeket kell képviselnie, amelyeket nem oszt. És közben egy

pillanatig sem szabad elfelejtenie: a legkisebb hanyagság pozícióvesztést jelenthet, egyetlen nem helyénvaló megjegyzés a karrierje végét jelentheti.

A no, akiért és akinek a szemei előtt ez a harc folyik, teljes lelki nyugalommal szemléli a dolgokat. Számára a munkában töltött idő a flört, a randevűk, az enyelgés ideje - közben színleg némi munkát is végez, amely rendszerint semmi felelősséggel nem jár. Tudja, hogy mindez elmúlik (és ha nem, akkor is legalább évekig ebben az illúzióban él). Ezért aztán biztos távoból figyeli a férfiak küzdelmét, alkalomadtán tapsol az egyik vagy másik harcosnak, megrója vagy bátorítja ot. És miközben kávéfőz nekik, kibontja a postájukat vagy lehallgatja a telefonbeszélgetésüket, hidegvérrel megejtí a választást. Amint megtalálta élete párját, visszavonul, és átadja a helyét a fiatalabb generációnak.

Ugyanez a helyzet a tanulóifjúság körében is. Az észak-amerikai foiskolákon és egyetemeken több no van mint valaha, de a végzett hallgatónok száma kisebb, mint a II. Világháború előtt. A hallgatónok az előadások alatt tavaszi ruhatárukat tervezik, a szünetekben kacérkordnak, és az átlátszó gumikesztyük alatt vérvörösre lakkozott körmökkel hullákat boncolnak. Eközben férfikollégáik egy kártyára tettek fel mindent. Egy no számára elég, ha foiskolai vagy egyetemi tanulmányait jeggyuruvél zárja le; a férfi számára még a diploma sem elég. A diploma megszerzéséhez elég könyv nélkül megtanulni az anyagot (kevés vizsgáztató tud különbséget tenni a tudás és a blöff között), a férfinak azonban meg is kell értenie, hogy miról van szó. Később anyagi jóléte, hírneve és gyakran emberek élete is ismereteinek megalapozottságától függ.

A no nem ismeri a harcot. Ha megszakítja tanulmányait és hozzámegy egy egyetemi docenshez, erofeszítés nélkül nagyobb tisztelet övezi, mint a férfit (és nem úgy tekintenek rá, mint akit ebben a gyárban legfeljebb a futószalag mellé lehetne állítani). Mint no, mindig ugyanaz az életszínvonal a társadalmi presztízse, int a férjéé, és semmit sem kell tennie, hogy ezt a színvonalat és ezt a presztízst fenntartsa - ez a férfi dolga. A no számára a legrövidebb út a siker felé még mindig a házasság lehet egy sikeres emberrel. Ezt pedig sem nem szorgalommal éri el, sem nem igyekezettel és kitartással, hanem kizárólag vonzó megjelenésével.

Láttuk, hogy a nok külsejével kapcsolatban mik a jól idomított férfi igényei. A legjobb idomítónok automatikusan - anélkül, hogy ezért bármit tenniük kellene - a legsikeresebb küzdoket kapják meg. Minthogy ezek az ún. "szép" nok rendszeren egyben azok is, akiknek gyerekkoruk óta a legjobb dolguk volt és ennélfogva még kevesebb okuk volt, mint másoknak szellemi képességeik fejlesztésére (az intelligenciát csak a verseny fejleszti), logikus, hogy nagyon sikeres férfiaknak többnyire förtelmesen ostoba feleségük van (hacsak nem minosítjuk az intelligencia jelének a no ügyességét, amely csaléteknek cicomázva megfogja magának a férfit).

Szinte már klisészámba megy, hogy az a férfi aki egyébként sokra vitte (gazdasági vezetőember, tozsdeügynök, hajógyáros, karmester) sikerének tetopontján (tehát általában a második vagy harmadik házasságában) fotómodellt vesz feleségül. Azok a férfiak, akik örökségük révén lettek gazdagok, már az elso ilyen házasságban is megengedhetik maguknak az ilyen szupernot (akit aztán persze az évek során idorol idore kicserélnek). A fotómodelleknek azonban rendszerint még iskolai végzettségük sincs, és házasságukig semmi mást nem tesznek, mint bájosan pózolnak a kamera előtt. De mivel "szépek", potenciálisan gazdagok is.

És mindezek a nok "szerelemból feladták a karriert". Legalábbis ezt mesélik be a férfinak, és az el is hiszi.

Az a gondolat, hogy házassági ajánlatával utolsó pillanatban mentette meg a not az érettségi vagy az államvizsga fáradalmaitól, nem volna hízselgo számára, úgy, hogy el is hessegeti magától, s

ehelyett megmámorosodik annak a "kompromisszum nélküli" szerelemnek a láttán, amelyet a nő saját bevallása szerint iránta érez. Ki tudja - gondolja saját értékskáláját szem előtt tartva - egy nap talán híres sebész (ünnepelt primabalerina, briliáns újságíró) lett volna belőle - és mindezt feladja érte. Nem ötlök fel neki az a kézenfekvő gondolat, hogy szívesebben lesz valaki egy híres sebész felesége, annak jövedelmével és hírnevével, viszont munkája és felelőssége nélkül. Elhatározza tehát, hogy a nő életét olyan kellemessé teszi, amilyen csak lehet, hogy soha ne kelljen megbánnia ezt a nagy áldozatot.

A nyugati ipari országokban a hallgatók egy kis töredéke (10-20%) még a házasság előtt megszerzi a diplomáját. Ritka kivételektől eltekintve, ezek a kevésbé attraktív nők, akiknek tanulmányaik alatt nem sikerült egy "használható" munkát megkaparintani. Ez a diploma aztán automatikusan emeli piaci értéküket, mert bizonyos férfiakra nézve, feltéve, ha neki is van diplomája, hízog, hogy feleségének is van tudományos fokozata vagy címe (milyen okos lehet ő, ha ez a rendkívül képzett nő érdeklődik iránta!).

És ha az a női korifeus valamennyire még szexuálisan is vonzó, a hetedik mennyországban érzi magát.

De nem sokáig. Mert az orvos, a jogász, a szociológus is "fel fogja áldozni", vagy legalábbis háttérbe fogja szorítani a karrierjét omiatta. Beköltözik az elvárosi villába, gyerekeket szül, virágágyásokat ültet, és megtölti otthonát a megszokott giccstömeggel. Néhány év múltán ezek a szórakozások elfeledtetik vele azt a keveset, amit a szakmájából bemagolt, és lényegében ugyanolyanná válik, mint a szomszédnői.

Az emancipált nő

Vannak azonban 25 évnél idősebb nők, akik dolgoznak. Ennek több oka lehet:

1. A nő sikertelen emberhez ment feleségül (olyan férfi vette el, aki nem keres eleget, hogy giccsgörgeinek költségeit fedezze);
2. A nő biológiai okból gyermektelen (vannak férfiak, akik szenvedélyük elmúltával már nem érzik kötelességüknek, hogy gondoskodjanak róla);
3. A nő *csúnya*;
4. A nő *emancipált*;
5. A nő érdeklődik a hivatása (ezért eleve lemond a rabszolga-tartásról, és arról, hogy saját gyermekei legyenek).

Az 1. és 2. kategóriához tartozó dolgozó nők okai kézenfekvőek. Ennél fontosabb a következő két kategória, ugyanis a csúnya nőt gyakran emancipálnak tartják, de ez tévedés. Egy, az utolsó kategóriába tartozó nő, olyat, aki szellemi érdekből - vagy pláne becsületből! - lemondana kényelméről és jobbágyságáról, szinte kilátástalan volna találni.

A csúnya nő (az a nő, aki a férfiak ízlése szerint csúnya, mert másodlagos nemi jellegei vagy tökéletlenül fejlettek, vagy ő nem juttatja kellemes érvényre, és arcából hiányzik az a bizonyos baby-look, kislányos jelleg), ugyanolyan okból dolgozik, mint a férfi, ti. azért, mert senki nem teszi meg helyette. De míg a férfi a fizetéséből egy asszonyt és gyermekeket tart el, a nő mindig csak önmagáért dolgozik, és soha sem azért, hogy a megkeresett pénzből egy szép fiatal férfi életét finanszírozza.

Az ilyen nő gyakran eléggé intelligens. Kezdetben ugyan, mint minden nő, anyja példáját követve, és a jövőbe rabszolgában bízva, szellemi képességeit parlagon hagyja. De minél idősebb lesz, annál jobban enyésznek a reményei, hogy ilyen rabszolgára szert tehet. És egy szép napon nincs más választása, mint felidézni intelligenciájának utolsó maradványait, és azt, hogy hasznosítani tudja őket.

Az ebbe a csoportba tartozó nők néha még nagyon sokra is viszik: mint írók, politikusok, újságírók, orvosok, jogászok nemegyszer éppen azért örvendenek általános tiszteletnek, mert intelligenciájukkal annyira eltérnek a többi nőtől. Ezzel persze a kertvárosi villákban élő kizsákmányolónak felbecsülhetetlen szolgálatot tesznek: "Látjátok, mondják ezek, mi nők is tudunk egyet-mást, csak hogy mi a férjünk érdekében mindig lemondunk mindenről." Hát ezeknek az intelligenciaszörnyeknek ijesztő példájára hivatkozva újra meg újra megértetik az oldalukon robotoló rabszolgával, milyen csúnyává, keménnyé és bájtalanná ("noietlenné") teszi a nőt egy-egy nagy teljesítmény. A férfi pedig az agyától megfosztott nőt az ágyában ezerszer többre fogja becsülni mint amazokat (beszélgetni szükség esetén férfiakkal is tud).

De a siker ellenére a csúnya nő sem mond le teljesen női státuszának előnyeire, és magától értetődően elvárja, hogy a világ őt mint "sikeres nőt" valamiféle világsodának tekintse. Már-már szemérmetlen, hogy az ilyen nők mennyire hangsúlyozzák nőiségüket. Ahol lehet, mutogatják

magukat, a sajtóban és televízióban, rengo melleikkel a nagy íróasztallap fölött panaszkodnak, milyen nehéz soruk van nekik "mint noknek" magas beosztásukban.

Bárhogyan is álljon a dolog, a szokásos kizsákmányolókhöz képest ezek a nok valamelyest tiszteletre méltóak. Az, hogy tiszteletre méltó helyzetükbe belekényszerültek, más lapra tartozik - elég rájuk nézni, hogy megértsük, miért ilyen okosak. Mert a csúnyaság természetesen nem személyes érdem.

A dolog az ún. emancipált nonél válik bonyolulttá. Mert míg a három első kategóriába tartozó dolgozó noket megfelelő pénzajánlatokkal minden további nélkül el lehet téríteni a foglalkozásukkal kapcsolatos terveiktől (a csúnyákat azonban csak mielőtt sikereket értek volna el), az emancipált nő sohasem pénzért dolgozik. Ifjú korában az ilyen nő lényegénél fogva mindig vonzó külsejű volt, tehát mindig rendelkezésre állt a jól kereső rabszolga. Csak a "szép" nő képes emancipálódni. A csúnya nőnek, akárcsak a férfinak, nincs semmije, amitől emancipálódhatna, senki sem próbálta soha korrumpálni, soha nem volt választási lehetősége.

Az emancipált nőnek is van gyermeke (igaz, hogy általában legfeljebb kettő), kényelmes lakása, és megtaláljuk nála is klikkjének összes státuszszimbólumait is. De ő nemcsak az otthonában talál örömet, és nemcsak a többi nő által rendezett álarcosbálokon: a legjobban alárendelt segédmunkaerókkal mulat, akik jó közönséget alkotnak a számára. Átlalig a kiadók és újságszerkesztők folyosóin is, ott látható a film-, televízió- és színházigazgatók elosztóiban, dolgozik rendezőasszisztensként, tolmácsként, utazási irodákban, ékszerészek és antikváriusok boltjaiban, butikokban, tehát mindenütt, ahol gazdag és érdekes emberekkel találkozhat. A munkájával megkeresett pénzt rendszerint teljes egészében költséges cicomáira fordítja, amelynek a segítségével munkahelyén sikerül mindennap újra érvényre juttatni magát.

Az emancipált nő éppolyan ostoba, mint a többi, de szeretné, ha nem tartanák annak: háziasszonyokról csak megvetéssel beszél. Úgy gondolja, az a pusztán tény, hogy olyan munkát végez, ami férfihoz sem volna méltatlan, már intelligensé teszi. Összekeveri az okot az okozattal: a férfiak ugyanis nem azért dolgoznak, mert olyan intelligensek, hanem mert dolgozniuk kell. Legtöbbjük akkor használná jól az intelligenciáját, ha megszabadulna az anyagi jellegű kötöttségeitől (ha olyan szabad volna, mint például a háziasszonyok). Általában a nőnek város környéki villájában sokkal jobb feltételei volnának a szellemi élethez, mint az írógép és diktáfon között.

Az emancipált nő munkája ritkán nehéz vagy felelősségteljes, de abban a hitben élnek, hogy az. Ez a munka "kitölti az életüket... szellemileg aktivizálja őket... e nélkül nem tudnának létezni". De voltaképpen nincsenek rászorulva, bármikor feladhatják, mert az emancipált nő, a csúnyákkal ellentétben, soha nem dolgoznak mentőv nélkül: mindig akad férfi, aki a háttérben készen áll, és az első nehézségnél a segítségükre siet.

Az emancipált nő ugyan nem találja rendben lévőnek, hogy lassabban emelkedik a ranglétrán férfi kollégáinál, de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy részt vesz azoknak gyilkos harcaiban. Egyszerűen az a helyzet, mondja: "mint nő", még ha emancipált is, nem azonosak az esélyei. Ahelyett, hogy azonnal a helyszínen tenne valamit a helyzete megváltoztatására, kifestve, mint egy bohóc, és teleaggatva mindenféle cafrangokkal elrohan klikkjének gyűléseire, és követeli az egyenjogúságot. Hogy a nő maguk - és nem a férfiak - érdektelenségük, ostobaságuk, megbízhatatlanságuk, megvásárolhatóságuk és maskarájuk, örökös terhességük (és mindenekelőtt a férfiak kíméletlen idomítása) következtében felelősek a kialakult helyzetért, még véletlenül sem jut eszébe.

Az ember azt hihetné, hogy az emancipált nő férjének jobb dolga van mint másoknak, mert nem egyedül viseli a felelősséget. Nos, az ellenkezője igaz: az ún. emancipált nő boldogtalanná teszi a férjét. Ez a férfi mint az összes többi, a teljesítményelv szerint van idomítva, és így néhány lépéssel mindig a nő előtt kell járnia: a fordítóno férje író, a titkárnő osztályvezető, az iparművésznoé szobrász, a tárcákat író nő a foszerkesztő felesége.

Az emancipált nő ezért sohasem tehermentesíti a férjét, sőt jobban kizsákmányolja, mint a többiek. Minél magasabbra kapaszkodott, annál kíméletlenebbül hajszolja (néha, véletlenül vagy a férje protekciója révén egy ilyen nő - mert egészen vonzó megjelenésű - valóban fontos pozícióba kerül). Ha a férjének magának nincs elég magas állása, a nő minden fizetésemelése a férfi számára egy-egy traumává válik, minden szakmai elismerés, amelyet a nő kap, pánikba ejti. Állandó félelemben él, hogy egy szép napon a nő leköszönhet, és ez a félelem egy percre se hagyja nyugodni. Az idegen férfiak, akikkel a nő mindennap találkozik, vad féltékenységet keltenek benne. Feleslegesnek érzi magát, mert azt hiszi, hogy a nőnek már nincsen szüksége rá. Elvették tőle a szolgaság boldogságát, az egyetlen örömet, amelyet a férfiaknak az idomítás után megmaradt.

Az emancipált nő boldogtalanná teszi a gyerekeit is. Mert nem jobb ő sem a többinél, csak más: az ostoba irodai munka jobban szórakoztatja, mint az intelligens gyermekeiről való gondoskodás. Ez azonban nem jelenti azt, hogy lemondana a szülésről: a nőnek, mondja, szüksége van gyermekre, különben az élete "nem teljes".

Az emancipált nő elvből semmirol sem mond le: neki a torta is kell, és a kalácsot is megeszi. Nehogy le kelljen mondania izgalmas szellemi tevékenységéről, gyermekeit napközibe és internátusba adja be, vagy rábízza őket azon háziasszonyok egyikére, akiket olyan nagyon megvet. A házimunkát sem végzi természetesen egyedül, hanem munkaidő után férjével együtt, aki cserébe padlófényezés, virágöntözés és az ezüst tisztítása közben "izgalmas" beszélgetéseket folytathat "élénk szellemű" hitvesével. Mert nemének hagyományos kacatjairól az emancipált nő éppannyira nem mond le, mint a rabszolgáról és a gyermekről.

Azért, hogy hangsúlyozza igényeit a férfiak privilégiumára (természetesen a férfiak igényét a jól fizetett állásokra és nem a katona eljogaira), az emancipált nő időről időre ún. emancipációs mozgalmakat szervez. Ilyen alkalmakkor aztán nagy hangerővel magára tereli a világ nyilvánosságának figyelmét, a legeslegújabb szüfraszett öltözékre kitűzi hadijelvényét, politikai érdeklődése jeléül esetleg gyertyát gyújt az ablakában, a tévénezők szeme láttára belecsíp az építőipari munkás arcába és egyéb hasonló csínyekre vetemedik. Ilyenkor rendszeren valamiféle "bilincsektől" szabadul meg. Ezeket a "bilincseket" - tekintve, hogy a szellemi bilincsek idegenek számára - mindig szó szerint érti: a század elején ilyen volt a fűző, amelytől megszabadult, a hetvenes években a melltartó (hogy ez a szenzáció senkinek a figyelmét ne kerülje el, rabszolgái kitalálták számára az átlátszó blúzt), egy következő emancipációs hullám talán a kényelmetlen !hosszú szoknyát fogja elmosni, amelyet a férfi akarata ellenére nagy kacéran felvett a maskarái közé. Csak ostobaságát, primitívségét, nevetségességét, hazudozásait, érzelmi hidegségét és mérhetetlenül hülye fecsegését nem tudta egyik emancipációs hullám sem eltüntetni.

Magától értetődik, hogy bármilyen jól is keres, soha nem fogja átengedni a vele élő férfinak a háztartást, és nem veszi át helyette a megélhetésért meg a társadalmi presztízszért érzett felelősséget. Noha előfordulhat, hogy munkájában valóban "kielégültnak", "boldognak" érzi magát - hiszen sokkal érzéketlenebb, mint a férfi és ezért nem szenved annyira az ostoba munkától - a saját pénzből soha nem fogja megteremtetni a férfi számára a jobb élet feltételeit. Sem tüzet nem ad neki, sem nem nyitja ki

előtte az ajtót, sem nem köt életbiztosítást a javára, sem nem fog a válásnál a férfinak járadékot felajánlani. Mindez nagyon "noietlen" volna. A tetejébe ez utóbbi megoldás a férfinak sem jutna eszébe, mert annál sokkal jobban van idomítva. Az emancipált nő férje egy csók után letörli arcáról a krém, a púder és a szájrúzs nyomait, és újult erővel veti magát bele a harcba.

Women's Libetration

Az amerikai férfiak az amerikai nő általi kizsákmányolása amerikai belügy volna, ha nem szolgálna példaként a világ összes női számára. Mert az Egyesült Államok gazdasági nagyhatalmi pozíciója sajnos nemcsak a politikát, tudományt, kutatást és kultúrát befolyásolja a többi kapitalista országban, hanem nagymértékben a lakosok társadalmi magatartását is. Az egyre tökéletesebb tömegkommunikációs eszközök révén ez a befolyás egyre gyorsabban érvényesül az élet minden területén. Az a régi szabály, amely szerint mindaz, ami Amerika tudatát kitölti, öt évvel később már megtalálható az egész nyugati világ tudatában, ma már nem érvényes. A modern kommunikációs technikák átszakították a gátakat, amelyek régen elválasztották a földrajzi helyeket és a korokat. Ha ma egy USA-beli orvoscsoport egy új infrastruktúrát dolgoz ki, a módszert néhány hónappal később már a dél-amerikai klinikákon is alkalmazzák; ha az amerikai iskolások teljesítményét tanulógépekkel fokozzák, rövid idő múlva ilyen gépek állnak a japán tantermekben is; alig jelent meg a Broadwayn egy olyan szenzáció, mint a *Jézus Krisztus Szupersztár*, az érettségi előtt álló nyugatnémet diákok elkezdtek imádkozni. És amennyiben tegnap az amerikai nők eszébe jutott, hogy helyzetét az amerikai nőgerével hasonlítsa össze, ma Angliában, Franciaországban és Skandináviában elkezdnek kiabálni: "Mi vagyunk a nemzet nőgerői."

Lehet, hogy néhány területen, például a kutatásban az amerikai befolyás hasznos a többi országnak, de társadalmi vonatkozásban, a férfiak társadalmi helyzetét illetően biztosan nem az. Alighanem nincs a világon ország, amelyben a férfiak rosszabb volna a sora, mint az Egyesült Államokban, s itt egyedül a férfi-nő viszonyra gondolunk persze: a férfi és a nő különböző életfeltételeire egy adott ország egy és ugyanazon társadalmi rétegében, egy és ugyanazon családban. Mindenki tudja, hogy egy kistisztviselő keményebb harcot folytat a létért Portugáliában, mint Svédországban, és ugyanebben az országban a gyári munkás felesége nehezebben él, mint a mérnök felesége. Ezeket az igazságtalanságokat egész sor könyv tárgyalja úgy, hogy ezúttal figyelmen kívül hagyhatjuk őket. *Saját férjéhez képest* - és nem a mérnök feleségéhez képest - a munkás felesége is luxuséletet él. A magas amerikai életszínvonal a munkanélküliség állandó veszélyével karöltve maga is elég volna ahhoz, hogy minden férfi életét pokollá tegye. Semmilyen más országban, ahol hasonló az életszínvonal, nem fenyegeti a munkahelyeket olyan nagy veszély, egyetlen hasonló munkanélküliségi százalékot mutató országban sem ilyen magasak az életszínvonallal kapcsolatos igények: a különbség a között a férfi között, "aki elért valamit", és a között, aki "semmire sem vitte", sehol sem érezhetőbb mint az Egyesült Államokban. Ezekhez a külső nehézségekhez járul még, hogy a világon sehol nem manipulálják olyan alaposan a férfiakat mint ott. A felnőtt amerikai férfit olyan tökéletesen idomították, hogy valószínűleg nincsen semmi, amit ne tenne meg önként - és valóban nincs is semmi, amit mindenféle aggály nélkül ne tennének meg vele. Nyilvánvaló, hogy nincs a világnak olyan országa, ahol az anyák fiaikat olyan kíméletlenül idomítanák a teljesítményelv alapján, mint Amerika, hogy a férfi nemi ösztönét semmilyen társadalomban nem váltják át olyan gátlástalanul pénzre, mint az amerikai társadalomban, hogy a női profitra kihegyezett gondolkodást senki sem állítja be olyan könnyedén szerelemnek, mint az amerikai nők.

Ez nem jelenti azt, hogy az amerikai nő kegyetlen a férjéhez. A nő egyáltalán nem kegyetlenek a férfiakhoz, mert általában nem is elég fontosak neki ahhoz, hogy kínozzák őket; csak a filmekben fordul elő, hogy a nő szántszándékkal tönkreteszik a férfiakat. Mindössze arról van szó, hogy az amerikai nő még annyira sem lát a férfiban emberi lényt, mint a többi nő. Talán a nem olyan régen letunt pionírkorszak veszélyekkel teli élete teszi, hogy Amerikában, még inkább mint másutt, a nő a férfit a számukra való hasznosság alapján ítélik meg. De az amerikai férfi is így látja magát a legszívesebben: keresete határozza meg az értékét. Amerika az egyetlen ország a világon, ahol a rosszul fizetett professzor egyben rossz professzor is, és a sikertelen író rossz író. Dél-Amerikában a férfiaság fokmérője még a szexuális potencia, az észak-amerikai férfinál ez a pénz. Való igaz, hogy az amerikai irodalom Edward Albee-tól Jacqueline Susann-ig nagyrészt abból a kérdésből táplálkozik, vajon férfi marad-e a férfi, ha feleségét nem tudja megfelelően eltartani. A válasz természetesen az, hogy nem.

Az amerikai férfi tudja, hogy a boldogság csakis a nőtől származhat, a nő pedig pénzbe kerülnek. Az árát kész megfizetni. Fiatalemberként előre fizet, felnőttként fizeti a részleteket, de még halála után is fizet utólagosan. Máshol talán észbe kapnának a férfiak, ha országukban olyan surron látogatott válasi paradicsomok léteznének, mint Reno, vagy ha annyi ezer férfi ülne börtönben a tartásdíj fizetésének elmaradása miatt, mint Amerikában. Az amerikai férfi ebben is csak fölényének bizonyítékát látja. Mert lám, ő a privilegizált, mert neki van pénze, amiből fizetni tud. Ő a szorgalmas, mert ő dolgozik. Vajon felvette volna a felesége a házasságkötéskor az ő vezeték- és keresztnévét, ha nem ő volna az úr? Nem olyan régen közvélemény-kutatást végeztek, amelynek eredménye az volt, hogy több amerikai férfi, mint nő állítja, hogy a nőt elnyomják, és az amerikai férfiak 51%-a azt hiszi, hogy a fehér nőnek Amerikában éppolyan nehéz a sora, mint a néger férfiaknak.

Az amerikai férfi hálás a feleségének azért, hogy munkába járhat, mert szerinte a munka a férfi kiváltsága. A nő, akiért ezt teszi, gondoskodott arról, hogy - noha égbekiáltó különbségek vannak kettejük között - sajnálja őt és úgy érezze: a nő *áldozatot* hozott érte, amikor lemondott a keresomunka lehetőségéről. Az amerikai férfi, még inkább, mint más ország férfiai, szerénységnek tartja azt, ami csak az intellektuális ambíció hiánya, túltengő noieségnek a butaságot, szerelemnek a felelősség visszautasítását. Még sikeresebben csukja be a szemét a saját kizsákmányoltságának legegységesebb bizonyítéka elöl, mint más férfiak.

Minthogy a férfiak manipulálása az ő hazájában még nyíltabban folyik, mint másutt, az amerikai férfi még könnyebben tudná ezt leleplezni. Azt, hogy a tévé-sorozatokból a gyermekei azt tanulják, hogy apjuk egy troli, anyjuk pedig egy sztár, az amerikai szemében rendben van, mert hiszen az ő anyja is a legjobb volt. Egészen természetesnek és szükségszerűnek tartja, hogy a noszövetségek maffiája az egész kulturális életet ellenorzi, mert valakinek törödni kell a kultúrával. Hogy hazájában a nő a nyilvánosság előtt hajcsavarrókkal szaladgálnak, és más országokban ezt nem teszik, szemében bájos néprajzi adat, azt a tényt, hogy a pszichiáterek betegei nagyrészt nők, míg az öngyilkossági statisztikában döntő többségben vannak a férfiak, a pszichoanalízis érdemének tudja be. Végül pedig az, hogy a férfiak generációi válnak nyomorékká a háborúban, miközben a nő generációk óta nem tudják, mi az a kézigránát, szintén teljesen rendben van, mert a! férfi az erősebb, és az erősebb megy a háborúba.

Természetesen azt sem akarja látni, hogy rabszolgamunkájáért, amely idegorlobb és megalázóbb, mint bárhol másutt, a lehető legkevesebb ellenszolgáltatást kapja. Az ő bére a világ lerikítóbban kifestett, legváltozatosabb hajszínekben pompázó, legfeltunobb maskarákat hordó - tehát a legkevésbé igazi - nője. De erről nem hajlandó tudomást venni.

Mert az amerikai nő a világon a legjobban fizetett feleség, és magától értetődő, hogy a pénzéért kapni is akar valamit. Kosmetikumfogyasztása a legmagasabb, többet festi, keni és púderozza az arcát, színezi a haját, mint az összes többi nő, és bár az a híre, hogy képtelen elegánsan öltözködni, több pénzt költ ruházkodásra és maskarákra, mint bárki.

Minden nő közül ő él a legkényelmesebben, aki többnyire saját házában lakik, külön autója van, utazik, gépekkel végzi a házimunkát és készételeket főz. De noha a háztartása teljesen automatizált, gyermekeit iskolai busz viszi az iskolába, ahol az oktatás szinte egész nap tart, noha megvolna a lehetősége, hogy foglalkozásának megfelelően dolgozzék, a dolgozó férjes asszonyok százalékaránya Amerikában alacsonyabb, mint sok más ipari országban. Noha több nő tanul a foiskolákon mint másutt, és a nők mentesítve vannak a két és fél év katonai szolgálat alól, az egyetemi diplomával rendelkező nők aránya nem haladja meg a 13%-ot.

Amerikában világviszonylatban legmagasabb a válások száma, a csecsemők esélye, hogy anyával és apával nejenek fel, kisebb, mint bárhol másutt. De ez nem zavarja az amerikai nőt: a fejlett ipari országok női lakosságával összehasonlítva az amerikai nők szülnék a legtöbbet. Nem csoda, hiszen Amerikában a gyermekek valóságos életbiztosítást jelentenek. Az amerikai apa fizeti a legmagasabb tartásdíjat, és minthogy a fizetés elmulasztása börtönnel büntetendő, pontosan fizet.

Az özvegyi nyugdíjak is itt a legmagasabbak. Bár az amerikai férfi átlagosan 4 évvel idősebb feleségénél, és várható életkora 7 évvel rövidebb mint a nőé, az a 11 év, amellyel a nő előre láthatólag túléli a férjét, semmiféle kockázatot nem rejt magában. Élettársul ma is szívesebben választanak idősebb férfit.

A nélküle leélt éveket a köztisztletnek örvendő és gazdagsága miatt körüludvarolt özvegy még kényelmesebben tölti, mint a vele leélt időt. Bridzsezik, sportol, fogadja a gyermekeit és unokáit, és noszövetségekben ügyel a törvényes rendre. Virágos kalapjában, hervadt ajkait élénk vörösre festve (figyelem, ilyen egy amerikai nő), az özvegy idonként világ körüli útra indul és gondoskodik arról, hogy külföldön se felejtsek el. Nem felejtik el, sőt ellenkezőleg: amikor az agg Rose Kennedy, aki három fiát áldozta a nemzetnek (miközben lányai és menyei mind gazdagon haladnak az öregkor felé) a tévé kamerák előtt azzal tetszeleg, milyen szívesen támogatná egyetlen még élő fia elnökválasztási kampányát, tudhatja, hogy hosnoként fogják ünnepelni. Micsoda bátor anya!

Az ember azt hihetné, hogy a magas haszon, amelyet az amerikai nő noiességével biztosít magának, más területeken maximális áldozatokat követel tőle. De hozzáértők szerint sem jó szakácsnőnek, sem gyakorlott szeretőnek nem mondható. Magas fizetése ellenére sem támasztanak vele szemben komoly igényeket. Férje, aki Hollywood jóvoltából a legprimitívebb szexszimbóluson nevelkedett - nagy keblek, terjedelmes tompor - majdnem teljesen elveszítette érzékét a finomabb árnyalatok iránt. A nőnek, ha megvannak a megfelelő domborulatai, csupán jó idegekre van szüksége, hogy elég sokáig tudjon nemet mondani. Ebben pedig valóban mester: a *neckong* és *petting* fogalmát Amerikában találták ki. Mellpótló más országokban is használnak a nők a férfiak megfogására - alfelüket azonban valószínűleg csak Amerikában kerekítik pótrészekkel.

Bár a frigiditás ennek a nemzedékről nemzedékre egyre tökéletesedő üzleti taktikának logikus következménye, az amerikai nőnek sikerült elérnie, hogy a nemzet a frigiditást betegségnek tekintse, amellyel komolyan kell foglalkozni. Mert itt van a nagy különbség: a prostituált lemond az orgazmusról a feleség nem. Ahelyett, hogy felvetné a kérdést, mit keres egy frigid nő a férfi ágyában - egy olyan férfiban, aki után nem vágyik -, megpróbálják költséges eljárásokkal és újabb meg újabb eljárásokkal

megszabadítani nyavalyájától. Persze csak ha már társadalmi helyzetének megfelelő házasságot kötött. Ez előtt nincs pénze gyógykezelésre, de nem is érdeke, hogy meggyógyuljon.

De mint mondtuk: az amerikai nő nem rosszabb a többinél, csak előbbre tart. Gátlástalan kizsákmányolási módszerei nem is volnának olyan veszélyesek, ha nem idealizálná őket állandóan a hatalmas film- és televízió-ipar. Ezek alakítják ki a nyugati nő képét, és ezért másolják az ő magatartását. Ahogy emelkedik az életszínvonal, úgy válik kényelmetlenné a többi férfinak is osztoznia az amerikai férfi sorsában.

Van azonban még egy másik ok, amely miatt külön is foglalkoznunk kell az amerikai nőkkel, s ez a Women's Liberation mozgalom. Mert igaz, hogy az amerikai nők jó dolga van, jobb, mint másoknak - de nem valamennyinek. Ugyanaz a rendszer, amely a legtöbb amerikai nőnek olyan végtelenül nagy elonyókat biztosít, szükségszerűen a nők soraiban található kisebbség ellen fordul, azok ellen, akik a férfiak mércéje szerint nem vonzóak.

Nemrégén még ez a szenvedő alanyokon kívül senkinek sem tunt fel. De egy szép napon ezek a nők elhatározták, hogy nem turik tovább a dolgot és - mint elodeik, a szüfrazsettek - szervezkedni fognak. Minthogy az amerikai közvélemény hozzászólt, hogy odafigyeljen, amikor a nők beszélnek, a problémákról hamarosan mindenki tudott. Nemcsak Amerikában, hanem mindenütt a világon, ahol az új mozgalmat természetesen azonnal lemásolták.

Felmerülhet a kérdés, hogy a nőknek ez a felkelése miért éppen az Egyesült Államokban tört ki, amikor pedig úgy tünik, hogy ott jobb dolguk van, mint másutt? A magyarázat kézenfekvő: éppen mert ott olyan jó dolguk van a nőknek, mert a különbség a férjzetek és azok között, akik maguk keresik a kényerüket, olyan óriási, éppen, mert ebben az országban sokkal inkább, mint a többiben, a dolgozó nő a kizsákmányoló nő többsége, akik érdekeiket veszélyben látják, árulónak tartja, és úgy kezeli mint a leprást.

Az amerikai nő számára, aki hozzászólt a férfi feletti maximális uralkodáshoz, és a legmagasabb társadalmi presztízst élvezte, az ezekről való lemondás még fájdalmasabb, mint más nő számára. Ha másképp nem megy, akkor kerüloutakon fogja megszerezni a nőiségnek ezeket a felségjelvényeit.

További ok, hogy a munkapiacon uralkodó feszült helyzet miatt, mihelyt a munkára kényszerített vagy néha munkájukat szívesen végző nőknek ez a kis hányada jobban fizetett állásokra pályázik, valóban némileg nehezebb helyzetben fogja találni magát európai nővéreivel. Ugyanakkor a nehézségeket olykor valami különleges perspektívából látja, és a szakmai élet számos kellemetlenségét a nemével szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetésnek tekinti. De kétségtelenül igaz, hogy az amerikai munkaadó, akinek választania kell, hogy adott állást férfinak vagy nőnek juttat-e, valóban inkább a férfi mellett fog dönteni, feltéve, ha a nő nem elég vonzó, hogy szexuális ösztöneire hatást gyakoroljon. Döntését meg is tudja indokolni: ha a nő férjhez megy és gyermeket szül, akkor rendesen feladja a munkáját, ha viszont férfi nosul meg és gyermekei lesznek, még megbízhatóbb munkaerőnek számít, mint azelőtt. Ha már nos a pályázó, akkor a választás még könnyebb, hiszen a munkaadó százszázalékos biztonsággal tudhatja, hogy a férfi a fizetéséből több embert fog eltartani, a nő viszont csak önmagát. Saját szempontjából még humánusabb is, ha a férfit részesíti elonyben. "Családos nő", azaz olyan, aki egy életen át eltart egy egészséges férfit, annak gyermekeit, a szakmai életben gyakorlatilag nem fordul elő. Kit terhel ezért a felelősség, a munkaadót vagy a nőt?

Szomorú és egyszersmind kacagtató, hogy az amerikai Women's Liberation mozgalom tagjai, akiknek ténylegesen van miért harcolni, egész hatalmukat és propagandájukat, minden idejüket és

munkájuk nem a valódi ellenség ellen vetik be. Hogy valódi szövetségeseiket, a férfiakat állandó rágalommal sarokba szorítják, miközben azokat, akik valóban bunösök, szertelen bókokkal halmozzák el. Mint a történelem valamennyi mozgalma, amely a nők felszabadítását tuzte ki célul, a Women's Liberation is rossz alapról indult, és mint az összes többi, ez is elvétette a célját - de errol a világon semmi sem fogja meggyozni tudni.

A felelösség ezért az értelmiségieket terheli. Értheto és talán menthető is, hogy a férfiak - visszaemlékezve az összes idomítási módszerekre, amelyeket gyermekkoruktól kezdve alkalmaztak velük szemben - amint elkezdenek a nőkről gondolkodni, arra az eredményre jutnak, hogy *a)* a hatalom a férfi kezében van, *b)* a férfi ezt a hatalmat a nők elnyomására használja.

Érthetetlen és megbocsáthatatlan viszont, hogy az értelmiségi nők, akiknek módjában áll a dolgot a női oldalról, tehát egészen más szempöngből megítélni, kritika nélkül csatlakoztak ehhez a nézethez. Ahelyett, hogy azt mondták volna: "Nagyon szép, hogy ilyen véleményetek van rólunk, de valójában egészen mások vagyunk, mint amilyennek láttok minket - egyáltalán nem érdemeltük meg sem a részvéteteket, sem a bókjaitokat", így szölktek: "Tisztelet és becsület a belátásotoknak, de mi nem csak annyira vagyunk szájalomra méltóak, elnyomottak és kizsákmányoltak, amennyire ti gondoljátok, hanem még sokkal szájalomra méltóbbak, elnyomottabbak és kizsákmányoltabbak vagyunk, mint amennyire a ti férfiyagytok ezt egyáltalán el tudja képzelni!" Az értelmiségi nők, akik nemük nevében büszkélkedhetnek azzal a kétes dicsoséggel, hogy az emberiség történetének legrafináltabb rabszolगतartói, a nőket értékük alatt adták el, és kiszölgáltatták őket a férfiak jötékonykodásának. A zsarnok férfi és áldozata, a nő - a férfiaknak ez természetesen hízelgett, mert idomításuk alapján a zsarnok megnevezést bóknak tekintik, és örömmel elfogadják a női nők által alkotott meghatározást, amely megegyezett az övékével.

Még Simone de Beauvoir is, aki 1949-ben *A másik nem* címmel megjelentette első, igazán a nőkről szölk könyvet, elmulasztotta ezt a lehetőséget, és ahelyett nagy szorgalommal összeállította Freud, Marx, Kant stb. nőkre vonatkozó gondolatainak a gyujteményét. Ahelyett, hogy megnézte volna magának a nőket, végigpásztázta a férfiak könyveit, és természetesen mindenütt megtalálta a női hátrányos helyzetének a bizonyítékait. Munkájának újszerűsége mindössze abban áll, hogy ezúttal a férfiak véleményét a nőkről egy nő adja elo. Ezzel azonban megnyílt a pálya a többi női íróknak: Betty Friedan, Kate Millett, Germaine Greer... egyik a másikat másolta, majd fejre álltak buzgalomukban, hogy újabb meg újabb bizonyítékokkal támasszák alá a férfiak aljasságáról szölk tételt - igazi tárgyukról, a nőkről azonban semmi említésre méltót nem írtak.

Így van ez sajnos a mai napig. Noha a nőknek, jobban mint valaha, alkalmuk van saját folyóiratokban, saját újságrovataikban, saját rádió- és tévé-programjaikban önmagukról minden véleményt nyilvánosságra hozni, semmi egyebet nem tesznek, mint hogy állandóan újra kérodzik a férfiak véleményét a nőkről, legfeljebb új részletekkel tarkítva azt. Ahelyett, hogy híveiknek megmagyaráznák, milyen szájalmas, nyomorult társaságot képeznek, a női méltóság tetofoka számukra az, hogy visszautasítják a melltartók és hüvelyspray reklámozását; a női eredetiség tetopontját akkor vélik elérni, ha a Playboy mintájára a női képes újságot egy meztelen férfi képével illusztrálják.

Ezért bukott meg megint a női felszabadítási mozgalom: az ellenség, amely ellen harcba indult, voltaképpen barátokból állt, és a valódi ellenséget nem fedezték fel. A nemek szolidaritásának megrögzött elképzelése, (amely itt legjobb esetben az agy kartellel való szolidaritást jelenthetné) a nőket megint rossz stratégiához vezette. Nem vették észre. A segítséget a harcban majdnem mindig kizárólag férfiyaktól kapták, de minthogy abban a tévhitben élnek, hogy a férfiak üldözik őket, az utóbbiak

engedékenységet összekeverték a saját erejükkel, és csak annál hangosabban kiabáltak mindenfélét ellenük. S mégsem haragudott rájuk senki: A New York Times-tól, a Christian Science Monitorig, a Playboytól a Newsweekig, Kissingertől McGovernig - mindenki felkarolta a Women's Liberation mozgalmat. Senki sem tüntetett ellenük, senki sem akadályozta meg őket a tüntetésben - és noha tagjaik a férfiak semmiféle rágalmazásától nem riadtak vissza, sem a kormány! sem az FBI Szövetségi Nyomozóiroda nem üldözte őket.

Ahogy elödeik, a szüfrazsettek a legrövidebb idő alatt kivívták a nők számára a választójogot, amellyel egyébként azután soha nem éltek igazán hasznos módon, mivel a nők sem politikai kulcspozícióba nem jutottak, sem nem akadályozták meg a háborúkat, a Women's Liberation mozgalom követelései is azonnal teljesültek. A törvény előtti egyenlőséget, amely annyira bosszantotta a nőket, a férfiak inkább a védelmükre vezették be - de ha a hölgyek annyira másképp látták, és annyira ragaszkodtak hozzá, hogy ez megváltozzék? Néhány hónap alatt mindent elértek: a pincérnő megkapta a jogot, hogy éjszakai munkában dolgozzon, a munkásnőnek megadták a jogot, hogy nehéz munkaruhát hordjon, telefonpóznára mászson, férfiaknak tartásdíjat fizessen, a saját nevét viselje, és ezzel mint feleséget önállóan felelős jogi személynek tekintsék, katonai szolgálatot teljesíthessen, háborúba menjen, stb. Az általános nagylelkűség eme járványától megfertőzve, a kormány sem akart lemaradni: a kormányzat megbízásait - jelentették ki - csak olyan cégek kaphatják, amelyek nem utasítják el a dolgozni kívánó nőket.

Csak hogy az elnyomott nők hada, amely csak erre a pillanatra várt, nem jelentkezett. Miután lefényképezték az első amerikai nő egy telefonpóznán, az első női bádögöst, az első építő munkásnőt és az első női bútorszállítót és képeiket a világ minden újságja is hozta, a cirkusznak vége lett. Miért is folytatódott volna? Elvégre nem öröm követ törni, bútorokat cipelni, vagy vízvezetékjavítást. A férfiaktól eltérően a nők választhatnak, hogy akarnak-e így kínlódni vagy nem. Világos, hogy a legtöbben nemet mondanak. És ha választhatnak, a legtöbben a katonai és háborús szolgálat ellen döntenek. A nők véleménye szerint a nő ugyanis mindig pacifista: a háborúkat a nők választójoga ellenére, mindig a férfiak kezdeményezik.

Minekutána saját nemük képviselői így cserben hagyták őket, a Women's Liberation mozgalom elméleti szakértői egyre jobban belebonyolódtak a részletekbe: hogy a férfival való minden nemi érintkezés a nő megeroszkodását jelenti-e, hogy el lehet-e egyáltalán fogadni a vaginális orgazmust, hogy csak a leszbikus nő-e a valóban emancipált nő, stb. A nagy reklámra való kilátás - mert hol is tünik fel jobban egy csinos nő, mint a csúnyák között? - időközben egész sereg szemrevaló "emancipált" nőt vonzott a szervezethez. S noha ezeknek a nőknek fogalmuk sem lehetett azokról a problémákról, amelyekről beszéltek - hiszen vonzó nők sem a munkában, sem a magánéletben nem tapasztalnak diszkriminációt -, hamarosan a szervezet sztárjai lettek, és a mozgalmat egyre érezhetőbben az amerikai show-üzlet egyik ágává változtatták. Hála nekik, valódi emancipációs mozgalommá vált, ahogy ezt az utolsó fejezetben meghatároztuk.

Időközben azonban az elvárosi villákban lakó kizsákmányolók is rendezték soraikat, mert a hangos szóval munkát követelők és a követelést készségesen teljesítő férfiak - anélkül, hogy akarták volna - valóban kínos helyzetbe hozták őket. Szervezeteik, amelyeknek ilyen neveket adtak, mint Man Our Master (Urunk és parancsolónk a férfi) és a Pussycat League (Cica-Szövetség) igyekeztek megmagyarázni a világnak, milyen téves célokat követ a Women's Liberation és milyen boldog lehet a nő, ha férjét és gyermekeit szolgálja.

Az ellenáramlat legfurább formáját azonban a Women's Liberation mozgalom egyik frakciója képviseli: Mi nem is akarjuk a férfiak állásait, mondják ezek a nők, ha valamennyi nő hirtelen elkezdene dolgozni, abból gazdasági káosz keletkezne; mi csak azt kívánjuk, hogy végre ne fokozzanak le bennünket eunuchokká, hogy szabadon kifejezhessük magunkat, és a férfiak ne nyomják el szellemi fejlődésünket és nemi ösztönünket.

Ez az érvelés nemcsak azért komikus, mert e szerint a nők elcsökevényesedett nemiségéért is a férfiak felelősek (akiknek pedig az volna a legjobb, ha a nő örömeit lelné a szexben), hanem azért is, mert itt látszik először világosan, mennyire idegen a nőnek az a gondolat, hogy ő is eltarthatna egy családot, hogy eszébe sem jut, hogy a nők foglalkoztatottsága nem feltétlenül torkolna gazdasági káoszba, hiszen a dolgozók abszolút számának a növekedése egy közösségen belül nem fog szükségszerűen noni, ha a nők is dolgozni kezdenek. Az sem ötlük fel bennük, hogy nincsen szükség bölcsodére, mielőtt a nők dolgozni kezdenének, mert a csecsemo gondozásának a minősége nem függ a gondozó nemétől, következtetésképp ezt az apa is el tudja látni.

A nő számára a munkának feltétlenül szórakozásnak kell lennie, ahhoz pedig, hogy ez megvalósuljon, a dolgozó nőnek dolgozó férjre van szüksége. Ha már egyszer hajlandó csinálni valamit, akkor feltételeket szab, például azt, hogy ő maga választhassa meg a munkáját, és hogy bármikor fel is adhassa. Ezért az újszülöttet inkább berakja a bölcsodébe, semhogy lemondana dolgozó partneréről, inkább otthon marad, semmint megengedné a férjnek, hogy otthon maradjon, és így a munka kötelezettségeket és felelősséget róhasson rá.

A Women's Liberation mozgalom zátonyra futott. A hátrányos helyzetben lévő nő története fikció volt, és fikcióval nem lehet felkelést szítani. Az áldozatok megint csak a férfiak. Abban az országban, adott esetben az Egyesült Államokban, ahol a nők ilyen gátlástalanul zsákmányolják ki a férfiakat, a nők számára még több jogot követelő mozgalmak csak reakciók lehetnek. Amíg a női egyenjogúság után kiáltó hangok el nem hallgatnak, a férfi soha nem fog rájönni, hogy voltaképpen ő az áldozat.

A nő megint nem érte el a nagykorúságot. Mert a nő felszabadítása az eljogaitól való megszabadulással egyenlő, márpedig éppen a Women's Lib mozgalom gondoskodott arról, hogy ez ne történhessen meg.

"Jobb, ha meghagyjuk a férfiakat abban a hitükben", írta egy női olvasó a Psychology Today című lapnak, "hogy ők az urak a házban. A nő alkalmazkodik, függő helyzetben van - és továbbra is ő az, aki ellenőrzi és manipulálja a férfiakat".

Mi a szerelem?

A nő úgy idomítja a férfit, hogy az nem tud nélküle élni, és mindent megtesz, amit a nő tőle kíván. Az életéért küzd, és ezt *szerelemnek* nevezi. Vannak férfiak, akik öngyilkossággal fenyegetoznek, ha az imádott nő nem hallgatja meg őket. Az öngyilkosság számukra nem jelent kockázatot: nincs vesztenivalójuk.

De a nő sem tud a férfi nélkül létezni, mert magában olyan életképtelen, mint a méhkirálynő. Ő is az életéért harcol, és ő is *szerelemnek* nevezi ezt. Mindkettőnek szüksége van a másikra, és úgy tunik, hogy legalább *egy* közös érzés mégis csak összefuzi őket. A baj csak az, hogy ennek az érzésnek az oka és a lényege, valamint a következményei is teljesen mások a férfínál, mint a nőnél.

A nő számára a szerelem hatalmat, a férfi számára behódolást jelent. A nő számára a szerelem ürügy a kereskedelmi kizsákmányolásra, a férfi számára rabszolga életének érzelmekkel átítatott alibije. Szerelemből a nők olyasmint tesznek, ami hasznos nekik, a férfiak olyasmint, ami árt nekik. A nő "szerelemből" nem dolgozik a házasság után, a férfi, ha megnosul, "szerelemből" ketto helyett dolgozik. A szerelem mindkét fél számára harc a túlélésért. De a túlélés csak az egyiknek gyozelem, a másiknak vereség. A sors iróniája, hogy a nők a legnagyobb nyereségeikhez a legnagyobb passzivitásuk révén jutnak, és hogy a "szerelem" szó, a férfi legkíméletlenebb átejtése ellenére is az önzetlenség glóriáját vonja a fejük köré.

A "szerellemmel" a férfi elködösíti gyáva öncsalását, és elhiteti magával, hogy a nőért és annak túszaiért elszenvedett értelmetlen rabszolgasora becsületbeli ügy, amelynek magasabb értelme van. Meg van elégedve a szerepével, rabszolgaként elérte vágyai netovábbját. És minthogy a nő amúgy is csak profitál ebből a rendszerből, semmi sem fog megváltozni; a rendszer ugyan korrupcióra kényszeríti a nőket, de ezen senki sem ütözik meg. Amíg ezzel a csereáruval minden mást meg tud kapni, a nőktől semmi mást nem szabad elvárni, mint szerelmet, a rabszolgává idomított férfi pedig minden erőfeszítésével mindig csak olyat fog elérni, ami az idomítás vonalán fekszik, elonyöket soha. Egyre többet fog teljesíteni, és minél többet teljesít, annál jobban eltávolodik tőle a nő. Minél jobban közeledik, dörgölozik a férfi, annál igényesebbé válik a nő. Minél hevesebben kívánja, annál kevésbé kívánja őt a nő. Minél több komforttal veszi körül, annál jobban elkényelmesedik, annál ostobább és embertelenebb lesz, a férfi pedig egyre magányosabb.

Az idomításnak és kizsákmányolásnak ebből az ördögi köréből csak a nők tudnának kitörni. Ezt azonban nem fogják megtenni, mert erre nincs ésszeru okuk. Érzéseikben végképpen nem szabad reménykedni. A nők jéghidegek, és nem ismerik a részvétet. A világ tehát egyre mélyebben fog süllyedni abba a giccsbe, abba a barbárságba, abba a gyengeelméjűségbe, ami a *noiesség* lényege, és a férfiak, ezek a csodálatos álmodók, sohasem fognak álmaikból felébredni.

A szerző

Esther Vilar 1935-ben született Buenos Airesben Németországból emigrált szülöktől. Végigkalandozta fél Amerikát, Afrikát és Európát - volt titkárnő, gyári munkásnő, elárusító, tolmács és ügynök. Orvosi tanulmányai befejeztével ösztöndíjasként Németországba került, ott szociológiát tanult, és asszisztensként kórházban dolgozott.

Egyéb publikációi: "A Picasso halála utáni nyár", "Férfi és baba", "A butaság hatalmáról", "A szolgaság öröme".